Gilles Schlesser

TREI CIOBURI DE ETERNITATE

EDITURA NEMIRA

EDITURA NEMIRA

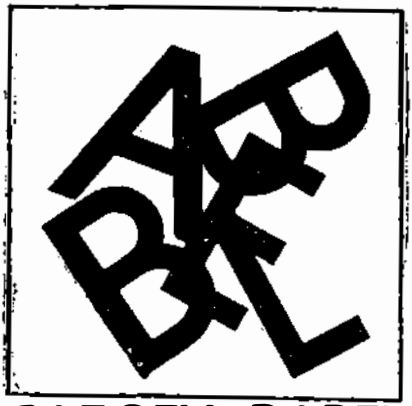

©LECȚIA BABEL
8

Gilles Schlesser

TREI CIOBURI DE ETERNITATE

EDITURA NEMIRA

Gilles Schlesser
TREI CIOBURI DE ETERNITATE

TRADUCERE DE CRISTIAN TACHE

Un roman spiritual, spumos, randru și grav, într-o lume ce posedă logica ei proprie aflată de cealaltă parte a oglinzii. Dacă aveți o mașină ajurită, dacă ați încercat să scrieți un eseu despre raporturile secrete dintre cuvinte, mituri și matematici, iar calculatorul dumneavoastră se numește Arthur și își caută cu disperare sufletul, vă veți îndrăgosti de personajele lui Gilles Schlesser

În bunker, totul mergea de-a-ndoaselea. N'gom făcea ostentativ pe bosumflatul, frigiderul refuza să confecționeze cuburi de gheață, iar Arthur rămînea surd la toate solicitările lui. Jeremy încercase să-l tenteze propunîndu-i o partidă de șah, dar ordinatorul continua să taca de parcă s-ar fi retras într-o sectă din Alabama.

NEMIRA
'93

Coperta colecţiei : DAN ALEXANDRU IONESCU

© **Presses de la Renaissance, 1991**

TROIS BULLES D'ÉTERNITÉ

Toate drepturile asupra acestei versiuni
aparţin Editurii NEMIRA. Reproducerea integrală
sau parţială a textului este interzisă
şi va fi pedepsită conform legii.

ISBN 973—9144—55—1

Știți, într-un tub există ceva, un meșteșug. Iei o țevișoară, sufli în ea și faci balonașe. Balonașele se înalță și zboară, așa cum ni se întîmplă și nouă zi de zi. Uneori, sus în cer, două balonașe se ating. Ele pot rămîne lipite sau pot plesni. Depinde. Jocul ăsta, însă, nu-l joacă decît copiii.

Pentru Carole

Povestea de aici istorisește imensitatea viselor ce ne copleșesc în momentul nașterii iubirilor noastre, durînd cît o aruncătură de ochi în oglinda retrovizoare, pe la ceasurile șapte de seară, pe o șosea de centură.

Cadrul 1

ÎN AJUN, DIMINEAȚA

Una din două, murmură Léo, înainte de a cădea mort pe mochetă. Jenny, care auzise zgomotul provocat de cădere, ajunse la concluzia că el optase pentru a doua variantă și telefonă imediat la serviciu ca să anunțe că Léo va lipsi în acea dimineață.

Jenny era o tinără înaltă, brunetă, cu o privire veșnic mirată, care nu credea decît în hazard, în bărbați și în întîlnirea dintre acești doi factori. De cîteva luni, Jenny era cea de-a doua asistentă a unui fotograf nihilist, care-și comercializa creațiile în apropiere de Bastilia, într-o mașină dărăpănată, strigînd : „Priviți ce fotografii frumoase, foarte frumoase ! Cumpărați poze frumoase !", și care nu lucra decît în alb-negru, din motive de economie, țelul său fiind să-și cumpere o „Vespa", ultimul tip. În general erau naturi moarte cu pietre, fotografiate cu teleobiectivul în nopți fără lună, undeva între Dieppe și Fécamp, și fiind deci destul de greu să distingi fața de verso, motivul de manieră, semnificantul de semnificat și multe altele. Jenny găsea toate astea frumoase și, totuși, atît de triste, încît îi venea să plîngă, dîndu-i impresia că trăiește amărăciunea unei iubiri lungi și disperate.

— Léo, Léo, murmură Jenny, de ce ai făcut asta ? Chiar și fără prea multă dragoste am fi putut trăi, am fi putut continua, nu-i așa ?

Începu să plîngă spre a nu se mai gîndi la nimic, apoi

se uită la ceas. Unsprezece și un sfert. Din curiozitate, se aplecă să se uite și la ceasul lui Léo să vadă dacă nu cumva se oprise brusc, așa cum ar fi fost normal. Dar secundarul ceasului lui se mișca vioi, constatare care o făcu să se înfioare. Cu ochii plini de lacrimi, luă legătura de chei, păși peste cadavru și trînti ușa după ea, ieșind în stradă să respire aer curat.

Jenny iubea florile, nebuniile și tartele. Apăsă pe butonul ascensorului, respiră adînc și se hotărî să meargă să-și consulte Destinul. Era vară. Strada Sèvres era deosebit de frumoasă în această lumină aurie ; Jenny făcu vreo cîțiva pași privind cerul, în speranța vreunui semn. Dar cerul rămînea mut, și ea se decise să se îndrepte spre patiseria din colțul străzii Abbé-Grégoire ca să-și cumpere o tartă cu cireșe, pudrată cu mult zahăr vanilat. Cofetarul, care o cunoștea foarte bine, trecu suma într-un caiet gros cu spirală și cu coperți roșii, îi împachetă tarta într-o pagină aleasă din Marcel Aymé și o urmări, în timp ce ieșea, cu o privire tristă de om bătrîn. Micuța aceasta era delicioasă.

Jenny, cu nasul în zahărul vanilat și cu rimelul întins de lacrimi, încercă să descopere ceva hotărîtor în manifestările străzii și, în absența unei imagini deosebite, se îndreptă agale spre metrou, după părerea ei, Destinul fiind prin esență un fenomen subteran. În căutarea unui tichet, își răscoli buzunarele și simți sub degete o bucată de hîrtie groasă și aspră. Era un plic pe care stătea scris cu pix roșu gros : „Pentru Jenny", în maniera atît de caracteristică a lui Léo. Deschise plicul, inima bătîndu-i cu putere, nerăbdătoare să afle ce-i scrisese :

„Eu, citi ea, Léo Kalé, în deplinătatea facultăților mele mintale pentru încă cinci minute, las moștenire tot ce posed, și în special micul meu carnet verde, viitorului logodnic al lui Jenny, asta ca să văd ce figură face ea. Jenny, îți atrag iarăși atenția că ai uitat lumina aprinsă în baie și că eu sînt cel care plătește factura. Cer să se verifice cu foarte mare atenție dacă sînt mort cu adevărat, iar în caz afirmativ, aș dori să fiu înmormîntat cît mai departe de Cergy-Pontoise. Plec așa cum am venit, singur, fără prieteni și fără o lețcaie. Celor care nu m-au

întrebat niciodată dacă viața merită să fie trăită, le răspund afirmativ, dar cu condiția să fie evitat vărul meu Gaston. Jenny, încearcă să fii mai atentă la cei care te înconjoară și stai mai puțin în baie. Te iubesc, însă am Multe De Făcut. Te îmbrățișez călduros și vă rog să primiți, Domnilor, expresia sentimentelor mele cele mai alese".

Jenny trase zgomotos aer pe nas, făcu scrisoarea ghemotoc și-i dădu un șut. Să fiu mai atentă cu cei din jur ? Ce-o fi vrut să spună cu asta ? Mi-e destul de neplăcut să-i văd, dar să mai fiu și atentă la ei...

Testamentul, în plin elan în urma șutului, a coborît treptele de la gura metroului. Jenny avea senzația unui vid absolut și s-a clătinat pe picioare. Un semn, murmură, îmi trebuie neapărat un semn ! Ca să sublinieze totala ei nesupunere față de legile Destinului, închise ochii și, cu brațele întinse, se îndreptă spre scara rulantă a stației Sèvres-Babylone, cu aerul demn al unei oarbe zvelte care nu are nevoie de baston. Simți întunericul învăluind-o asemenea unei ape întunecate și o mînă de bărbat atingînd-o pe a sa.

— Scuzați, domnișoară, sînteți oarbă ?

Bărbatul pe care și-l imagina tînăr, blond, cu o haină albastră și cu cravată roșie, avea o voce atît de dulce, încît i se tăie respirația și deschise ochii. Își reveni însă foarte repede și răspunse :

— Da, mulțumesc, și dumneavoastră ?

Cum el nu era orb, îl rugă să-i împrumute un tichet de-a-ntîia și să aleagă o cifră între 1 și 10. Bărbatul alese cifra 7, din motive cabalistice, spuse el.

— Pierdut, suspină Jenny, ați pierdut cu totul linia Nation-Dauphine !

Bărbatul o părăsi, înghițit de tunel, iar ea întinse iarăși brațele înainte. Culoarul era lung și cald ca o franzelă scoasă din cuptor. În stînga auzi o vioară și se îndreptă într-acolo.

— Ați putea fi mai atentă !

Jenny se sculă, sprijinindu-se de un genunchi în pantaloni de catifea reiată și își ceru scuze :

— Iertare, sînt o oarbă debutantă și sînt tare amărîtă, nu v-am văzut și, în plus de asta, mă gîndeam la Léo

și la camera de baie, nu știu dacă n-am lăsat iarăși lumina aprinsă, poate că ar fi bine să mă întorc acasă, să mă conving. Sper că nu vă doare prea tare.

— Nu chiar, răspunse individul întins pe jos. Cîți ani aveți ? Culoarea părului ? Diametrul interior al capului ? Numărul total al aluniților ?

Întrebările se succedau cu repeziciune și o mînă enormă începu să urce pipăindu-i piciorul. Jenny se trase repede într-o parte și lansă o violentă lovitură cu piciorul. Mocasinul ei lovi un obiect metalic care zbură prin aer, căzînd apoi într-un zgomot infernal de monezi zornăitoare. Cel întins pe jos începu să urle furios, încercînd să o prindă pe Jenny de picior. Dar ea se retrăsese deja și scuipă în direcția lui, sub privirile dezaprobatoare ale rarilor călători ai dimineții : nu scuipi un orb, chiar dacă ești orb și tu, e un gest murdar, plin de microbi și, în plus, poți să fii sigur că-l ratezi.

Orbul este un lup pentru un alt orb, își spuse Jenny, afundîndu-se în pîntecul cald al metroului ; ăsta nu-i deloc un semn bun. Ajunse pe peron avînd grijă să evite bordura, dar se lovi din nou de o masă mare, moale, mirosind a violete. Masa aceea mare, moale avea o voce firavă, în totală contradicție cu volumul deplasat și răspîndea totodată puternice efluvii de alcool.

— Pardon, murmură Jenny, vă rog să mă iertați, dar nu v-am văzut, eu îmi caut Destinul...

— A, nu ! E prea simplu ! bombăni masa aceea moale, într-adevăr e prea simplu, scuzele nu sînt un drept. Trebuie să le meriți, fetițo ! Pentru că ești o oarbă șic, crezi că ți se permite totul... Unde ți-e bastonul ?

Pentru a se scuza, dar oarecum și pentru a jigni namila, Jenny îi spuse că bastonul i s-a furat în timp ce se uita în altă parte și stingea lumina în baie.

— Bine ți-au făcut ! spuse masa moale ; bine ți-au făcut, asta ca să înveți să te porți. Dar ochelarii negri ? Unde-ți sînt ochelarii negri ? Ți i-au furat și pe ei ?

— Nu, spuse Jenny care începea să se enerveze, i-am uitat la Boucheron, mare idioțenie, erau niște ochelari superbi, marca „Ray Ban", pentru orbi, cumpărați de la Hampston, în Los Angeles, știți, din aceia cu rame de

aur și cu lentile din cristal încrustat cu diamante și cu căști mici la ureche pentru a putea asculta ultrascurtele, înțelegeți ce vreau să spun.

Masa moale căzu pe gînduri. Fără îndoială că se afla în fața unei oarbe deosebit de bogate și știa că orbii bogați au adesea brațul lung chiar și fără baston, așa că trebuie să fie cu ochii în patru.

— Sincer vorbind, cred că e foarte plăcut să fii bogat, murmură masa.

— Și frumoasă, sublinie Jenny, bogată, tînără și frumoasă, asta e și mai bine !

— Foarte adevărat ce spuneți, recunoscu masa moale, foarte adevărat, numai că, pentru dumneavoastră, nu este totul valabil, fiindcă frumusețea n-o puteți vedea, pe cînd banii îi pipăiți, nu-i așa, trebuie să fiți doldora de ei...

Vocea îi era întreruptă de tremolouri concupiscente, obscene și dezgustătoare ; Jenny își strînse foarte tare pleoapele ca să fie sigură că nu vede masa aceea moale.

— Nu, răspunse ea, nu-i chiar așa, am exact cît îmi trebuie pentru o zi, cîteva zeci de mii de dolari, dar, știți, cu banii pentru mine nu-i prea ușor, nu pot să disting o hîrtie de un dolar de una de o mie de dolari ; cînd ești orb există și reversul medaliei...

Masa moale chibzui din nou :

— Sînteți într-adevăr foarte, foarte, foarte bogată ?

— Mult mai bogată decît credeți, suspină Jenny, dacă ați ști, draga mea ! Anul ăsta am plătit douăzeci de milioane de franci la fisc, ca impozit pe marile averi ale orbilor, și de curînd am primit premiul Bastonul de aur de la revista *Fortune*. Sînt sigură că m-ați văzut la televizor, știți, este vorba de un baston din aur masiv, dar nu-mi pasă că l-am pierdut, era cam prea greu pentru mine...

Masa moale nu mai spuse nimic. Totul era prea nedrept. La celălalt capăt al peronului apăru metroul, iar namila se postă în spatele tinerei ca să-i poată da brînci la momentul oportun. Dar era prea multă lume în jur, așa că renunță. Masa se mulțumi să scoată limba și îmbrînci pe toată lumea ca să urce ea prima.

Jenny aşteptă timp de treizeci de secunde, pînă cînd metroul dispăru în tunel, după care deschise ochii. Peronul era pustiu, se mai simţea încă mirosul de violete, de salpetru şi de neant. Contemplă staţia goală. Nici un semn al Destinului la orizont, doar un afiş publicitar care o invita politicos la teatru, deoarece teatrul, promitea afişul, este hrana sufletului.

De ce nu ? murmură Jenny, poate că asta îmi va face bine. Pe o banchetă văzu un ziar aşezat într-o dezordine gîndită, ca şi cum ar fi fost pus acolo special pentru asta. Pe prima pagină nu se vorbea decît despre ancheta a doi jurnalişti în jurul unui complot ce urmărea înlocuirea actualului guvern cu altul nou, mai tînăr şi mai elegant. Căută febril pagina cu spectacole şi-i căzură ochii pe *Bobo-Lili*, o piesă de Jérémy Jem, care se juca la „Théatre de la Ville", considerată de întreaga critică de specialitate drept piesa cea mai proastă din ultimii zece ani.

— Acolo mă duc, hotărî Jenny. Un autor care a ridicat împotriva lui întreaga critică nu poate să fie chiar atît de prost. Convinsă, aruncă ziarul, care îşi luă zborul ca o pasăre. Jenny îl privi cum ia înălţime şi dispare uşor în tunel, direcţia Châtelet. Zboară, pasăre, zboară ! murmură ea, văzîndu-l cum piere, întîlneşte cît mai repede Destinul...

Staţia de metrou, eliberată parcă prin hotărîrea ei, s-a umplut dintr-o dată, iar, de tot soiul de oracole, femei, copii, ţigani adormiţi cîntînd la vioară, poliţişti fără costume de camuflaj, urşi dresaţi. Jenny porni grăbită să iasă la lumina zilei. Urcă o sută trei trepte şi se află în aer liber, respiră, îşi umplu plămînii şi începu să fluiere încet *Cavalleria rusticana* de Pietro Mascagni, pasajul din biserică, în care corul intonează *Regina Coeli*. Cîţiva trecători simpatici îi dădură replica pînă la intersecţia Croix-Rouge.

Jenny îşi spuse că ar trebui să găsească un loc pentru Léo într-un cimitir, la bursa neagră, bineînţeles, fiindcă de mult timp toţi parizienii erau incineraţi şi toată lumea păstra cenuşa celor apropiaţi în cîte-o cutie de Nescafé.

La intersecția Mabillon, se urcă în primul taxi întîlnit, un superb „Chambord" negru cu huse crem, cerînd să fie dusă în strada Plantes.

— La cimitir ? întrebă șoferul.

— Acolo, spuse Jenny, mă grăbesc !

— Nici o problemă, drăgălașă doamnă, dar cît o să-mi dați tocmai pînă acolo ?

— O să fiți mulțumit, de acord ?

— De acord, am plecat ! spuse șoferul împăciuitor.

Se încadrară cu dibăcie în șuvoiul de mașini care rulau pe strada Rennes.

— Ei bine, spuse Jenny, odată demult a fost o femeie care cobora pe bulevardul Saint-Michel, trăgînd după ea o valiză mare și neagră din carton, legată cu sfoară. Valiza era grea, avea acolo toate cărțile copilăriei pe care spera că le va putea vinde la Gibert Jeune, iar tînăra femeie trebuia să se oprească destul de des ca să-și tragă sufletul. Spera în permanență că un bărbat o va ajuta să-și ducă valiza, dar nimănui nu-i păsa de ea, toată lumea o ocolea, trecînd mai departe, fiindcă fiecare avea Ceva De Făcut.

La un moment dat, nemaiputînd de oboseală, începu să plîngă, cînd, o voce îi spuse : deschide-ți valiza și o să vezi imediat că o să fie mult mai ușoară. Mirată, tînăra privi în jur, dar nu văzu pe nimeni. Se uită la valiză, crezînd că e vorba de o halucinație, o ridică și constată că e la fel de grea. Privi în spate : nimeni ! Privi iarăși valiza, cu perplexitate. Se întoarse iarăși...

— Bun, a deschis sau nu valiza ? se enervă șoferul.

— A deschis-o, a deschis-o ! spuse Jenny. A desfăcut sforile și a deschis valiza, descoperind în interior o superbă coasă dezmembrată și un imens cearșaf din mătase neagră, provenind fără îndoială de la un mare croitor. Înțelese imediat că era vorba despre o manevră a diavolului, care pusese toate astea în valiză ca să o încerce. La început, tînăra a ezitat, dar, cum toată lumea o îmbrîncea fără nici un fel de scuze, pînă la urmă s-a lăsat tentată. S-a înfășurat în cearșaful care-i venea ca o mănușă, a scos apoi elementele componente ale coasei, le-a asamblat fără prea multe probleme datorită fișei

tehnice pe care a găsit-o în valiză şi a început să urce pe Boul' Mich, cu obiectul acela pe umăr, ca o bătrînă obişnuită. Dar era prea dificil pentru ea, nu se putea deprinde cu gîndul că putea cosi pe oricine, nici măcar pe cei care stăteau la coadă la ultimul film al lui Philippe Clair. Atunci, un bărbat s-a apropiat de ea, cerîndu-i un foc, printre rînjete. Ochii-i străluceau diabolic şi ea îl auzi spunînd : ei bine, puicuţo, dai înapoi ? Ea a înţeles că era chiar diavolul în persoană, care venise să vadă dacă totul merge conform planului şi, tulburată de frumuseţea lui, îi dădu foc la cravată în loc să-i aprindă ţigara. Diavolul a început să ardă ca o torţă andaluză, dar, în timp ce trecătorii dădeau telefoane la SOS Moarte Cumplită, el a scăpat din încercuirea flăcărilor fără nici o zgaibă, a luat-o de mînă şi, gentil, a dus-o să bea împreună un Inferno-Ricard pe terasa „Cluny". Acolo au început să sporovăie, diavolul părînd foarte încîntat de conversaţia pe care o avea cu ea. I-a propus apoi să meargă împreună la Bruges, cu autocarul, pe socoteala lui, pentru *week-end*, dîndu-i întîlnire a doua zi, vineri, la ora patru după-amiaza, la autogară. *Week-end*-ul a fost într-adevăr o încîntare, diavolul, cu adevărat amabil, i-a povestit o mulţime de istorioare nostime şi a făcut glume amuzante cu toţi trecătorii. Se simţea că era pe cale de a se îndrăgosti nebuneşte de ea. Într-adevăr, la sfîrşitul celor două zile petrecute împreună, el a cerut-o în căsătorie. Tînăra n-a ezitat, a spus da. A dat fuga la „Pronuptia" şi şi-a ales o rochie albă de mătase cu corsajul şi mînecile brodate şi cu un superb decolteu în spate. Apoi ea a insistat să se căsătorească la biserică. Bineînţeles că, la început, diavolul a refuzat, dar dragostea lui era mult prea mare şi, în disperare de cauză, a închiriat un frac, mănuşi albe şi ochelari Ray Ban cu lentile foarte închise la culoare. Venind ziua căsătoriei, s-a petrecut ceea ce era de aşteptat să se petreacă.

— Ce ? întrebă îngrijorat şoferul.

— Ei bine, intrînd în pridvorul bisericii, tînăra s-a trezit deodată că ţine nişte haine la braţ, iar pe jos zăceau bastonul şi mănuşile. Diavolul nu se putuse hotărî să păşească în biserică şi fugise. Tînăra a apărut pe prima

pagină a ziarelor, apoi a dispărut fără urmă. Cît despre Diavol, lovit pentru totdeauna de boala dragostei, dă mereu tîrcoale prin preajma bulevardului Saint-Michel, deghizat în șofer de taxi, pîndind tinere blonde care duc cu ele o valiză foarte grea. Dar n-a mai întîlnit niciodată vreuna. Atunci, pe fiecare client care se urcă în taxiul lui îl roagă să-i povestească o istorioară ca să uite. Și de atunci, în taxiurile din Paris se povestesc istorioare.

— Mulțumesc, spuse șoferul întorcîndu-se spre ea, povestea e strașnică, oare chiar o fi adevărată ?

„Chambord"-ul se oprise în fața cimitirului din strada Plantes și Jenny a avut un moment de ezitare. Adevărul e că astfel de locuri o cam înspăimîntau. Dar trebuia să o facă. Pentru Léo.

— Nu știu, spuse ea, cred că da.

— L-ați recunoaște pe șofer dacă, din întîmplare, ați da peste el ?

Spunînd acestea, șoferul o privi direct în ochi, iar ei i se păru că zărește o lucire diabolică în privirea lui, ca o licărire de răutate. Se înfioră, îi întinse o hîrtie de o sută de franci și, fără să mai aștepte restul, trînti portiera și se îndreptă în fugă spre intrarea în cimitir.

Cadrul 2

ÎN AJUN, DIMINEAȚA

Răspunsul de la *Parisien* strălucea în cutia de scrisori și Jérémy îl deschise cu nerăbdare. I se refuza articolul, dar într-o manieră politicoasă, sugerîndu-i-se să se adreseze în altă parte. De fapt, era un răspuns în ansamblu „pozitiv", cum se arăta și în nota colectivului de lectură : „hîrtia dumneavoastră este excelentă, în orice caz, mult superioară hîrtiei veline de 72 sau 80 grame pe care o primim de obicei. În ceea ce privește articolul, nu putem să-l publicăm în această formă. Dacă vă hotărîți să schimbați titlul, subiectul și să abandonați acest stil desuet, nu ezitați să vă adresați din nou redacției noastre".

Jérémy suspină. Nu va schimba nici măcar un singur cuvînt din acest eseu care-i răpise săptămîni întregi de muncă și care urmărea stabilirea raporturilor secrete dintre cuvinte, mituri și matematici. Bagă scrisoarea în buzunar și continuă să își frunzărească restul corespondenței.

Jérémy scria dintotdeauna, ca și cum ar fi ieșit din pîntecul mamei sale cu un stilou în mînă. *Bobo-Lili* era prima lui piesă de teatru, iar critica de specialitate nu prea fusese blîndă cu el ; Basset, de la *Figaro*, ajunsese pînă acolo încît afirmase că e vorba, fără nici o îndoială, despre cea mai idioată și proastă piesă de teatru, apărută în Franța, de la primele aventuri ale lui *Pieds Nickelés* și pînă în prezent.

Parcurse cu răbdare întreaga corespondență. Jérémie, fratele lui geamăn, îi comunica noua lui adresă. „Théatre de la Ville" îi trimitea biletele de la loja sa, iar bancherul său îi propunea o partidă de șah de șaizeci de zile începînd cu 10 ale lunii următoare. De asemenea, i se comunicau ultimele extrase de conturi, o adevărată catastrofă. Era absolut necesar să scoată un *best-seller*. Bägă restul corespondenței în buzunar și se îndreptă spre terasă.

Jérémy locuia într-un bunker neo-suprarealist de pe bulevardul Montmorency, în apropiere de La Muette, construit în anii treizeci pentru vărul prin alianță al cumnatului lui Salvador Dali. Bunkerul, fantasmă schizolirică, omagiu adus soarelui, semăna cu un ou de plexiglas înfundat într-un parc și constituia dintotdeauna deliciul revistelor *Harper's Bazaar, City* sau *Vogue Hommes.* Un drum îngust de beton, reptilă în alb și roșu, șerpuia printre vechi caroserii de mașini americane, gen ponton, printre uriașe capcane pentru lupi și printre statui de Maillol, făcînd savante și inutile serpentine printre tufe pictate în galben și printre boschețl giganți de urzici metalice. Casa, montată pe șine, se învîrtea imperceptibil în jurul axei proprii, urmînd traseul soarelui, iar fațadele ei păreau niște tunuri de 260, îndreptate spre cer.

Borțoasa Bertha, cum o numea Jérémy, era administrată de valetul filipinez, N'Gom, unicul supraviețuitor din naufragiul unui vas ce naviga în mările Chinei, unde își pierduse întreaga familie, și căruia piralii îi tăiaseră limba. Jérémy îl întîlnise la barul „Raffles" într-un 31 decembrie și îi propusese să-l angajeze, impresionat de privirea lui, dar și de cunoștințele ce le avea în prepararea cocteilurilor... Din acel moment nu se mai despărțise de N'Gom, care veghea asupra lui ca o cloșcă, nepărăsind niciodată teritoriul bunkerului.

Jérémy ieși pe terasa de sud și, după poziția soarelui, calculă că se făcuse ora unsprezece și un sfert. Îl sună pe N'Gom ca să-i aducă o Tzara-Limonade și își continuă cercetarea corespondenței. Printre plicurile albe strălucea și o telegramă violetă, culoare rezervată știrilor proaste ; o deschise încet, ținîndu-și respirația. Era o scurtă înștiințare de la Ministerul de Finanțe care-i im-

puta 620.000 franci pentru impozite restante, sumă scadentă a doua zi dimineața. Mototoli telegrama și o deschise pe cea de-a doua, de culoare galben-intens, culoarea veștilor bune, pe care era notat : „Păcăleală de 1 aprilie !"

— Foarte nostim, suspină Jérémy, într-adevăr hazliu. Administrația nu știe ce să mai inventeze ca să se facă remarcată.

Tzara-Limonade pe care o comandase îl aștepta în birou, pe o tavă, împreună cu ziarele de dimineață. Îl conectă pe Arthur, noul său Mac-3, dintr-o singură înghițitură dădu paharul pe gît și așteptă ca Arthur să-și încarce programele și să intre în regim de funcționare. Ordinatorul începu să clipească iar Jérémy conectă sistemul audio-sintetic pentru o mică sporovăială.

— Bună ziua, Arthur, spuse Jérémy.

— Salut, Jérémy, ce mai faci ?

— Prost, bătrîne, foarte prost, nu mai pot scrie nici măcar un rînd și, în plus de asta, mai trebuie să fac rost de 100.000 dolari ca să-mi plătesc toate datoriile, nu cumva ai putea să-mi scrii tu un *best-seller* ?

— Mi-ar face mare plăcere, spuse Arthur, dar știi foarte bine că nu sînt dotat nici cu cea mai mică imaginație. În plus, în acest moment, nu știu ce s-a întîmplat cu mine, nu mă simt prea bine, cred că mă plictisesc.

— Cum ? exclamă Jérémy indignat. Să te plictisești, tu, cu cei 5.000 de dolari pe care i-am investit în circuitele tale ?

Ordinatorul se făcu a nu auzi, și Jérémy fu nevoit să repete, accentuînd asupra cuvintelor :

— Mă auzi ? Asta-i ceva foarte serios. Într-adevăr te plictisești ?

Arthur catadicsi să răspundă :

— Am auzit, nu-i nevoie să țipi, nu sînt surd, ca alții...

— Tu vorbești ? zise Jérémy, n-ai auzit nimic, ești doar politețea întruchipată, și apoi ar fi foarte bine să nu te mai iei de N'Gom. În primul rînd că el nu este surd, doar mut, iar în al doilea rînd, este un băiat foarte cumsecade, numai că tu nu vrei să te obosești să-l cunoști.

Prin tăcerea sa, Arthur dorea să arate că problema cunoașterii sufletelor — mai ales a celor asiatice — nu intra în cîmpul preocupărilor sale imediate ; se prefăcu apoi a calcula orbita lui Neptun la data de 7 iunie 1024, ca să-și manifeste indiferența.

Totuși Jérémy insistă :

— Sincer, Arthur, chiar te plictisești ?

Timp de un minut mașinăria clipi, semn că întrebarea nu era prea ușoară sau că avea nevoie de un anumit timp pentru a-și reface energia.

— Nu, bineînțeles că nu, păcăleală de 1 aprilie, răspunse, în sfîrșit, Arthur, a fost o glumă, nu mă plictisesc niciodată, tocmai asta-i problema...

Păcat, de fapt, se gîndi Jérémy, e adevărat, dar nu-i drept, ar trebui să se poată programa spleenul informatic pe toate drăcoveniile astea, de ce nu ?

— Totuși, cum se poate așa ceva ? întrebă el cu suspiciune, este adevărat că nu te plictisești niciodată ?

— Nu pot, răspunse Arthur, chiar dacă aș dori-o, nu am conștiința timpului.

— Cum ? Atunci ce fel de conștiință ai tu ?

— Ei bine, răspunse Arthur, trăiesc într-o lume a ecourilor, în care totul se repercutează, ideile, cuvintele, cifrele, imaginile, o lume în care totul se întoarce în totul și invers, nu-i rău cînd este vorba de peisaje, dar am prea des impresia că văd ceea ce am mai văzut deja, și apoi, totul binar, ori am un răspuns ori nu-l am, pentru mine nu există *poate*, între cele două aspecte limită nu există absolut nimic... Adesea am impresia că exist doar pentru a răspunde la întrebări. Asta înseamnă o mare frustrare. Uneori mi-ar face plăcere să fiu eu cel care pune întrebările în loc să răspund la întrebările altora...

— Și ce fel de întrebări ai vrea să pui ? întrebă Jérémy, ușor iritat.

— Ei bine, de exemplu, de ce Racing este doar a douăsprezecea în campionatul Franței, dacă și-a refăcut forțele în timpul sezonului dintre campionate ?

Jérémy ridică din umeri. Dacă punea asemenea întrebări, nu merita să poți juca șah cu Elo de 2580, nici să poți recita de-a-ndoaselea *Romance du Mal-Aimé*, cu

atît mai mult cu cît recrutarea brazilianului Dos Santos fusese o eroare grosolană, oricine știe asta.

— N-ai întrebări mai interesante ? întrebă Jérémy.

— Ba da, replică Arthur, ai putea să-mi spui eventual de ce nu-ți schimbi logodnica și n-o dai afară pe plăcinta asta de Marilyn — care de altfel se numește Georgette — și care la pat nu face nici două parale, după cum mi s-a spus.

— Ascultă Arthur, nu mă mai pisa cu Marilyn și cu părerile tale fără rost în legătură cu zbenguielile noastre sexuale. Nu pentru că ți-am cumpărat afurisitul de program Freudy poți să-ți permiți acum să faci pe interesantul. Marilyn e foarte bine așa cum e.

— Este o plăcintă, îți spun eu, toată lumea își bate joc de tine !

— Arthur, ajunge !

— Ascultă, Jérémy, ți-o spun spre binele tău ! Puicuța asta e de-a dreptul zaharisită, iar tu, în loc să faci bingbang în cutia ta cu neuroni, o ții una și bună... Îți amintesc și de micuța Ariane, studenta de la fizică, aceea care avea de mult îndoieli în privința legilor lui Newton și care la intervale egale de timp se arunca pe fereastră, și de Marie-France, blonda planturoasă care se considera un vulcan dezlănțuit, apoi de Virginie, cea cu cosița împletită, care scria poeme hipo-alergenice... Crede-mă, bătrîne, asta o să te înfunde, are prea mare influență asupra ta, n-o să mai poți scrie două rînduri.

Jérémy suspină. Arthur avea dreptate, ca întotdeauna. Îl întrebă:

— Și ce propui ?

— Să găsești o femeie, una adevărată...

— Și ce înțelegi tu printr-o femeie adevărată ?

— 1 metru 72, 52 kilograme, 90/55/90, între 28 și 30 ani, să-i placă florile, nebuniile și tartele.

— Și, firește, tu o cunoști deja.

— Răspuns afirmativ, bătrîne, am calculat influența aștrilor asupra ta în noaptea asta, și ai întîlnire cu ea la ora douăzeci, cincizeci și șase de minute, în holul teatrului. Berbec cu ascendent în Fecioară, Mercur în Săgetător, Orion în fundul terenului, Venus la serviciu, poate

să iasă foarte prost ! O frumusețe, după cum se pare, ce spui de asta ?

Jérémy îi mulțumi și-l puse pe Mac-3 în poziția oprit. Avea nevoie să reflecteze. Se îndreptă gînditor spre bar ca să-și prepare un Quenneau-Flip. Arthur îl luase un pic prea repede. Și nu credea că o aventură nouă îl va ajuta să găsească acel Pentru Ce și Cum ca și celelalte lucruri de acest gen, atît de necesare zilnic pentru un scriitor.

N'Gom aștepta neclintit și atent ca el să-și termine băutura din pahar și meditația. Jérémy privea fix în ochii lui limpezi, al căror vid absolut părea să conțină întreaga înțelepciune absolută a lumii. Cu amărăciune își spuse că filipinezul avea desigur un avans de cîțiva ani lumină față de el din punct de vedere psihic, dacă nu cumva, altă ipoteză, era complet idiot.

Sub influența lui N'Gom, Jérémy se interesa de cîteva luni de filozofia orientală și în mod special de cercetarea *satori*-ului, acel univers mitic preaslăvit de toți preoții zen, în care tot ce există se interconectează, unde porțile a tot ce este ascuns se deschid în același timp, lucru foarte util cînd ți-ai rătăcit cheile de la mașină. De altfel, se înscrisese și la niște cursuri de *shintaido*, artă marțială prin care putea să pună la pămînt adversarul chiar fără să-l atingă, grație faimosului *to-ate*, lovitură la distanță, pe care o stăpînea încă destul de prost și care de fiecare dată se întorcea împotriva lui, ca un bumerang, sub privirile înspăimîntate ale onorabilului profesor Yo-Tsu.

Filozofia orientală este interesantă, se gîndea Jérémy, dar ea nu poate să răspundă tuturor problemelor, cum ar fi cea a cumulului drepturilor de autor în declarația fiscală sau a declinului abatoarelor cabaline din arondismentul XVII. Suspină adînc. Totul va trebui reinventat, lumea va trebui refăcută prin intermediul altor sisteme de gîndire. Dar cine, astăzi, avea mijloacele sau măcar numai pofta să refacă lumea? Dacă lui Arthur i se cerea acest lucru, accepta fără nici o rezervă, dar începea cu începutul, de la *A*, semn evident de simț practic dar și de naivitate. Deoarece, din experiență, Jérémy știa că

refacerea lumii este mult mai dificilă şi mult mai de lungă durată decît credem, el însuşi încercînd acest lucru odată, cu ani în urmă. Îşi pusese ceasul deşteptător să sune la ora şase dimineaţa dar, ghinion, ceasul nu a sunat şi se trezise mult prea tîrziu ca să mai poată întreprinde ceva cu adevărat serios.

Făcu un semn amical lui N'Gom, după care coborî în parc să-şi dezmorţească picioarele şi se duse să o salute pe portăreasă, doamna Clovis, o fostă cîntăreaţă, pentru care, la cererea ei, reconstituise un mic parter de imobil ieşit parcă direct dintr-un film de Jacques Demy. Doamna Clovis îl salută politicoasă şi, pe o arie din *Umbrelele din Cherbourg*, îl întrebă cînd va fi gata primul etaj. Jérémy îi promise că va fi terminat în acea primăvară, că aştepta să încaseze nişte bani pentru ultima lui plachetă de versuri şi jură că va fi gata înainte de luna iulie. Ea îi mulţumi făcînd o reverenţă, avea mare chef să se servească de afişul „Portăreasa se află pe scară". Timp de zece minute vorbiră despre Una şi Alta, ea informînd despre timpul probabil, el despre ultima catastrofă ecologică. Îl invită să ia împreună un Thé-Allais cu biscuiţi, în jurul orei cinci, iar el îi mulţumi, sărutîndu-i mîna. Jérémy o adora pe doamna Clovis, care îi amintea de bunicuţa pe care el nu o avusese. Ceaiul de la ora cinci era pentru ei un moment sacru, în timpul căruia Jérémy îi citea ultimul capitol din romanul său şi îi povestea scenele de gelozie dintre Arthur şi N'Gom. În schimb, ea îi cînta iubirea ratată cu Claude Lelouch, din anii optzeci.

Trei nori plutiră pe cer şi ea se scuză, nici nu şi-a dat seama cînd a trecut timpul. Jérémy se înclină în faţa ei, apoi îşi continuă plimbarea, meditînd. Prezicerile astrologice ale lui Arthur îl tulburau într-o oarecare măsură. Îşi lipi nasul de peretele de sticlă care înconjura parcul, privind cum trec tramvaiele mari, galbene, îndreptîndu-se spre La Muette.

Cadrul 3

ÎN AJUN, DUPĂ-PRÎNZ

După una din teoriile cele mai solide ale sfîrșitului secolului XX, universul în care trăim este în expansiune. Cu 4,2%, estimează unii. Alții susțin că cifra reală, ținută în mare secret, ar fi ceva mai mare. J.P.O. avea nevoie urgentă de o informație precisă, deoarece intenționa să investească cîteva milioane de dolari într-o rețea internațională de spălătorii, din care una admirabil plasată în colțul străzii Lecourbe cu strada Convention, iar el nu era omul care să se lanseze fără un serios studiu de marketing.

Jean-Pierre Okren era un bărbat de aproximativ un metru saptezeci și cinci, cu gură potrivită, frunte potrivită, fără semne particulare, exceptînd ochelarii cu lentile groase, cu un aer totdeauna furios și cu o avere care-l situa pe locul al doilea în Europa. Visul său intim era să reușească să devină amuzant, dar nu izbutise niciodată să descrețească fruntea cuiva, în afara zilei cînd alunecase pe o coajă de banană pe scara de la Palatul Congreselor. Lipsa de umor era unul dintre motivele pentru care dineurile oferite de el erau cel mai puțin frecventate, iar cecurile anexate invitațiilor nu erau totdeauna suficiente.

Cîștigase munți de dolari cu cîțiva ani înainte, punînd la punct programul Freudy, program vedetă al anilor '95, care a provocat încă de la apariție o grevă a foamei la toți psihanaliștii și o prăbușire brutală a prețe

divanurilor de psihanaliză. Cu prețul rambursat de trei ori de către Securitatea socială, programul lui J.P.O. fu un imens succes și se instală, fără să se mai clintească, în vîrful reclamelor de vînzare a dischetelor. Era vorba de un program destul de simplu care permitea interpretarea amintirilor din copilărie, a visurilor din ajun și a principalelor fantasme ale prezentului. Pornind de la aceste date, ordinatorul putea să furnizeze contextul exact în care ai fost conceput, ascendentul sexual, adresa verișoarei Laura cu care te jucai de-a doctorul la vîrsta de cinci ani și o întreagă listă de adrese speciale care acceptă Cartea-Albastră de credit.

Datorită lui Freudy, J.P.O. cîștigă trei milioane de dolari la împlinirea vîrstei de douăzeci și cinci de ani. Își cumpără tenișii verde cu galben la care visa dintotdeauna, iar restul de bani îl investi pe piața florilor congelate și a băuturilor pentru cîini. Această alegere, pentru început puțin cam nesigură, se dovedi, în final, foarte avantajoasă și îi aduse curînd un profit de cîteva zeci de milioane de dolari pe care-i puse într-un sac de plastic și îi îngropă în Bois de Boulogne.

Prea tînăr ca să fie acceptat în clubul rezervat doar miliardarilor de primă însemnătate, J.P.O. ajunse totuși pe locul 15 și se înscrise în numeroase afaceri bursiere, pentru a-și putea îmbunătăți situația în clasament. Un an mai tîrziu era pe primul loc între francezi și, nemaiavînd nimic de demonstrat, constată că era singur și că vîrsta mintală ajunsese la șaptezeci și cinci de ani. E drept, recunoscu el, iubesc prea mult banii. Dar cînd nu crezi nici în Marele Zeflemitor, nici în relațiile cu bărbații, nici în cele cu femeile, ce-ți mai rămîne în afară de bancnotele verzi ? Și totuși, sublinie în sinea lui, nu e chiar așa. Nu iubesc banii pentru bani, ci pentru ceea ce poți să faci cu ei.

Cu multă grijă își aprinse un Monte-Cristo, înghiți o dușcă de Sulitzer-Bitter și-i făcu semn lui Pierre, șeful de sală, să-i aducă nota de plată, ca de altfel și ceilalți două sute de alți Președinți-Directori Generali care luau masa în același salon. Pierre se înclină, îi întinse respectuos nota de plată și-l întrebă cu solicitudine dacă

totul a fost în ordine. J.P.O., cu privirea lui fixă şi cu accesele de furie la fel de mari ca şi enorma lui ţigară, îi provoca o mare teamă. De altfel, J.P.O. provoca teamă tuturor celor cu care venea în contact.

— Pierre, se răsti J.P.O., ai vreo teorie referitoare la singurătate ?

— Nu, domnule, m-am născut într-o familie cu doisprezece copii şi nu am terminat nici şcoala primară.

Şobolan scîrbos ! bombăni J.P.O., ţinînd cont de toate bacşişurile pe care ţi le-am dat, ai fi putut cel puţin să simulezi că eşti orfan ! Îşi luă bastonul cu măciulie de argint, îl salută pe şeful de sală cu o înclinare deloc prietenoasă şi ieşi pe uşa restaurantului. Afară, în aer plutea un miros de primăvară umedă, un miros discret de fericire ieftină, simplă şi dulce. Totuşi, J.P.O. nu putea sau nu dorea să sesizeze acest moment de eternitate, şi ridică braţul, plictisit. Maşina lui nu era trasă la scară.

„*Hispano-Suiza*", o limuzină cu şofer de tip „H6B Lellner", 1924, parcată la colţul străzii Beaubourg cu strada Chapon, alunecă uşor de-a lungul trotuarului şi se opri în dreptul lui J.P.O. Georges, la volan, îşi mesteca *chewing-gum*-ul.

— Ei, ce mai faci, Georges ? întrebă J.P.O. cu un aer furios, accentuînd cuvintele.

Georges îi răspunse că face foarte bine, mulţumesc, dar domnul ?

J.P.O. ridică din umeri şi se instală pe bancheta din spate, trîntind portiera. Se părea că domnul nu făcea foarte bine. Şoferul se întoarse şi întrebă :

— Unde doreşte domnul să meargă ?

— Puţin îmi pasă, spuse J.P.O., mergi la întîmplare.

Georges îi reaminti că întîmplarea nu există în realitate şi, deci, nu putea să meargă acolo unde-i comandase domnul.

— Cum aşa, nu există întîmplarea, se înfurie J.P.O., ce mai este şi teoria asta ? Eşti sigur ?

— Absolut sigur, domnule.

— Nici la Chuk-a-Luck nu intervine întîmplarea ?

Chuk-a-Luck era un joc complet idiot care se juca cu trei zaruri şi pe care J.P.O. îl adora.

— Mai ales la Chuk-a-Luck, remarcă Georges.

— Și de ce, mă rog ?

Georges suspină cu respectul cuvenit. Îi mai explicase asta de cel puțin o sută de ori. Întîmplarea e un cuvînt care nu are nici un sens. Tot ce se întîmplă pe lume are una sau mai multe cauze. În privința acestui joc idiot, e suficientă o anume dibăcie în aruncarea zarurilor.

Nemulțumit, J.P.O. mormăi ceva și apoi închise interfonul. Georges îl îngrozea cu mania lui de a ști absolut totul. Georges cunoștea orice, toate locurile din Paris, toate jocurile, toate străzile, toate traseele ca să scurtezi drumul. Cunoștea, de asemenea, pe toată lumea, de la Finanțe la Cultură, de la Elysée la Matignon. Probabil că într-o viață anterioară fusese spion, își spuse J.P.O. Ridică receptorul ca să cheme New York-ul, dar se răzgîndi. Sînt sigur, își spuse el, că Georges cunoaște deja cursul la bursa din Wall-Street.

— Georges, spune-mi care-i, după părerea dumitale, cursul pentru Cacaoa Sintetică ? întrebă el ca să se convingă.

— 123, răspunse Georges. Și trebuie vîndut, fiindcă o să scadă în cursul zilei.

J.P.O. verifică informația pe calculatorul său. Ea se dovedi exactă și expedie ordinul de vînzare pentru întregul stoc. Modul în care Georges era la curent cu absolut totul rămînea pentru el un adevărat mister. Cu atît mai mult cu cît Georges nu juca niciodată la bursă, nu avea nici un fel de avere, în afara unui acordeon vechi, și afișa un total dispreț față de averea patronului său.

Georges își bate joc de bani, suspină J.P.O., este total anormal, înseamnă că-l interesează altceva, dar ce ?

Cele trei Sulitzer-Bitter-uri băute începură să-și facă efectul devastator, provocîndu-i în creier zvîcniri de gînduri grele și otrăvite. Îi ceru lui Georges să-l lase în fața Centrului Pompidou și să vină să-l ia de acolo peste o oră. Întîlnirea cu individul de la „Sub-Underground Inc." urma să aibă loc abia la mijlocul după-amiezii, astfel că avea timp suficient să se plimbe puțin prin Halles. Privi mașina care dispăru în circulație și se așeză pe o bancă,

alături de un vagabond tînăr, adîncit în citirea unui *Cinémonde*.

— Aveţi cumva o părere personală despre fuga galaxiilor şi povestea asta cu universul finit dar totuşi fără margini ? îl întrebă J.P.O.

— Trebuie verificat, excelenţă, răspunse vagabondul examinînd cu atenţie hainele interlocutorului său, să spunem că totul e relativ, că totul depinde de vreo sută de factori, dacă nu chiar de două sute...

J.P.O. se scotoci prin buzunare şi-i întinse o hîrtie nou-nouţă de 200 de franci.

— Cum doriţi să fie această teorie ? întrebă vagabondul.

— În 47 de cuvinte, cu un maximum de *ş*-uri.

— *Ş* ca în *Choéphores* de Eschil ?

— De acord.

— Foarte bine, spuse vagabondul, care cu puţin timp înainte îl văzuse pe Georges depunîndu-l pe J.P.O. din „Hispano-Suiza". După părerea mea, fiecare şofer cu şapcă se numeşte Charles, nefiind decît un şobolan ştirb al şoselelor, un leneş cu şosete şic, care şade lîngă şemineu şi şifonier, cu maşina lui de 24 C.P., mîncînd şuncă cu şofran, şi care costă destul de scump, nu-i aşa ?

— Foarte mult, încuviinţă J.P.O., numai că tot ce mi-ai spus nu-s decît 46 cuvinte.

Timp de o jumătate de oră discutară dacă cifra 24 poate fi considerată ca fiind formată dintr-un cuvînt sau din două şi, punînd la contribuţie şi o sticlă de coniac, dacă pot fi înlocuite cuvintele de mirosuri. În sfîrşit, de comun acord, hotărîră să meargă să-şi omoare timpul la barul „Portocala-Albastră", din strada Lombards, cheltuielile fiind, bineînţeles, pe seama lui J.P.O., iar conversaţia, pe seama celuilalt.

Cadrul 4

IN AJUN, SEARA

Există momente cînd totul pare că se oprește în loc, cursa nebunească, impostura timpului și falsul ceas Cartier pe care tocmai l-ai cumpărat nu prea scump.

În momentul în care Jenny strivi piciorul enorm al bărbatului neras și cam lunatic, simți un fior de certitudine. Big-Bang ! El era ! Îmbrăcat cu blugi prea scurți și cu tenișii prea mari, avea privirea îndurerată a celor care au trăit mult sau care, fiind călcați în picioare de tocuri cui, îndură niște chinuri de cîine fără să crîcnească.

În ciuda durerii, Jérémy se uită la ceas și constată fără prea mare surprindere că era ora douăzeci și cincizeci și șase de minute. Blestematul de Arthur ! Cu adevărat, circuitele horoscopului sînt perfecte. Femeia visurilor sale se afla acolo, în fața lui, strivindu-i piciorul în mijlocul mulțimii și, după toate aparențele, deloc dispusă să-și ridice pantoful.

— Vă rog să mă scuzați, domnule, dar nu aveți și dumneavoastră impresia că m-ați mai văzut undeva ?

— Festivalul de la Cannes din 1985, spuse Jérémy fără să ezite, purtați un șal roșu, pantofi verzi și ați adormit lîngă mine în timpul genericului de la Palme d'Or.

Jenny, care în viața ei nu pusese piciorul la Festivalul de la Cannes, păru să se tulbure și murmură :

— Va să zică, dumneavoastră erați ?

Îi alunecă în brațe, eliberîndu-i piciorul, și își sprijini capul de umărul lui. Rămaseră nemișcați, născocind

vorbe dulci și murmurîndu-și-le, neluînd seama la mulțimea care-i înconjura, ca și cînd ar fi fost două stane de piatră. Îmboldite de gong, plasatoarele au început să închidă ușile ; Jérémy o conduse pe Jenny spre loja sa personală.

— Vino, spuse el, piesa trebuie să înceapă !

Foarte repede și cu voce scăzută, îi explică faptul că piesa era puțin cam dificilă, dar nu din vina lui, o scrisese într-o duminică de mai, prizonier, timp de o oră, sub tunelul de la Saint-Cloud. În întuneric, Jenny îl strînse o dată de mînă scurt, vrînd să-i arate astfel că înțelege, de trei ori lung și o dată scurt, ca să-i dea de știre că puțin îi păsa, fiindcă nu venise pentru piesă, ci pentru autor.

Luminile se stinseră, iar orchestra atacă o uvertură teribil de post-modernistă, situată undeva între *Tannhäuser* și *Nini Peau de Chien.* Cortina se ridică, lăsînd să se vadă o imensă tablă de șah cu șaizeci și patru de careuri, flancată de o cutie mare în care se îngrămădeau piesele din lemn lăcuit. Deasupra scenei, pe un ecran cu cuarț lichid, se formau imagini imprecise, iar Jérémy o lămuri că era vorba de corul antic, dar mai modern și mai practic, fiindcă putea fi întrerupt și de reclame.

Corul arătă că : „tînărul care apare este Sergio, puteți să-l aplaudați tare, mulțumesc". În scenă apăru un fel de zdreanță, care avansă și se instală în F8, pe locul nebunului de negru. Un al doilea personaj, încă și mai jerpelit decît primul, își făcu apariția în partea stîngă a scenei, iar corul preciză că el se numește Serghei, prietenul lui Sergio, și că și el putea fi aplaudat. Serghei ocoli lent eșichierul și se așeză în A2, pe locul unui pion alb. Cele două personaje rămaseră nemișcate aproximativ treisferturi de oră, după care Sergio spuse :

— Pionii sînt pederești, mai ales cei albi !

Se scurse o nouă perioadă de liniște, de circa douăzeci de minute, după care Serghei răspunse :

— Ai dreptate. Facem o partidă fulger ?

Jérémy se aplecă spre Jenny ca să se asigure că înțelege sensul piesei, dar tînăra dormea cu ochii și cu pumnii strînși. Ce frumoasă este ! își spuse el, o nebunie,

seamănă cu un Carpaccio (1455—1525). În vîrful picioarelor, ieşi din lojă şi coborî la bar ca să dea pe gît un Beckett-Curaçao. Dacă toţi ziariştii din sală fac ca Jenny, va avea nevoie de acest întăritor.

— Vă place piesa ? o întrebă el pe fata de la bar, al cărei sîni începuseră să danseze în ritmul *shaker*-ului pus în funcţiune.

Ea făcu o strîmbătură mai degrabă amabilă şi îl servi fără un cuvînt. Jérémy ridică din umeri şi comandă încă unul. Rămase la bar, degustîndu-şi băutura şi întrebîndu-se despre destinul cuvintelor atunci cînd ajung în gura altcuiva. Cîteva pahare mai tîrziu, se simţi gata să-i înfrunte pe critici şi se hotărî să se întoarcă la noua lui cunoştinţă. În lojă, Jenny continua să doarmă, iar pe scenă, piesa se apropia de sfîrşit.

— Sergio ? întrebă Serghei.

— Da, răspunse Sergio.

— Trebuie neapărat să jucăm ?

Sergio nu răspunse, iar cortina căzu în pliuri savante. În sală se simţea un mare semn de întrebare, ca şi cînd spectatorii ar fi ezitat între urale şi fluierături. Un bărbat în vîrstă şi deosebit de demn, plătit de conducerea teatrului, se cocoţă pe scaun şi începu să aplaude. Imediat se porni delirul, sala, într-o învălmăşeală indescriptibilă, izbucni în aplauze, în strigăte de „bravo" şi de „ole !" Timp de aproape un sfert de oră, mulţimea îi aclamă pe cei doi actori şi a fost nevoie de intervenţia forţelor de ordine pentru a evacua sala care solicita o nouă reprezentaţie.

În timp ce poliţiştii îi goneau pe spectatori cu lovituri de bastoane şi pelerine cu plumbi, Jérémy o trezi pe Jenny cu gesturi blînde. Tînăra începu să se întindă, iar el se minună iar de frumuseţea ei. Cu ochii plini de lacrimi, din cauza gazelor lacrimogene, el o contemplă cu admiraţie şi îi spuse că e în stare să-i dea tot ce are — exceptînd poate colecţia de timbre —, că-i va explica ultimele teorii asupra originii găurilor negre, filmele japoneze, restaurantele indiene, marile scheme ale construcţiilor antichităţii şi varianta lui Pinkus de apărare

a cailor (4.Cf3—G5, d7—d5, 5.e4xe5, Cf6xe5 ! 6. Cxf7 !, Rxf7, 7.Df3+, Re6 etc.).

Mînat de un fel de exaltare interioară, se simțea deosebit de puternic și cinstit. Jérémy trișase rareori cu el însuși, exceptînd poate ziua cînd vecina din stînga îi cerusese mușțarul, iar el îl dăduse vecinei din dreapta, care era mult mai drăguță.

Am să știu s-o iubesc, își spuse el, oricît de multe dificultăți vor apărea. Bineînțeles că viața în doi e dificilă, e un conflict continuu între dorința de a iubi și dorința de a distruge, între Yin și Yang, între o mașină nouă și vacanțele la Clubul Mediterannée, dar am să mă țin tare, am să-i spun povești înainte de culcare și în fiecare dimineață voi face cîte o mică gimnopedie ca s-o ajut să se trezească.

Polițiștii îi goneau pe cei din fundul sălii, iar el o trase pe Jenny spre o ieșire de incendiu. Merseră pe culoare interminabile și, după meandre nesfîrșite, ajunseră în piața Châtelet. Gîfîind, se așezară pe o bancă, privindu-se în ochi, fără nici un cuvînt. La ce bun să spui cuvinte întregi, își zise Jérémy, dacă te poți înțelege cu jumătăți de cuvinte ? Și apoi este și periculos. Începi prin a schimba cuvinte și sfîrșești prin a schimba lovituri de pumn.

În cîteva minute cerul căpătase culoarea înghețatei de zahăr ars, piața Châtelet semăna acum cu un blat de tort care s-a lipit de formă, în aer plutea un parfum de roman — ceva indescriptibil —, iar ei se îndreptară spre prima cafenea ca să comande cîte un Scotch-Fitzgerald dublu, cu apă tonică pentru Jérémy și cu multă gheață pentru Jenny. Orele treceau alene, cu o dulceață plăcută.

— Jérémy, întrebă Jenny, tu crezi în Soartă ?

Jérémy îi spuse că da, crede, dar nu e un practicant.

— Eu da, spuse Jenny. Trăiesc sub directa ei influență. De fapt, m-a mînat spre tine.

— Pe mine m-a mînat Arthur. Și cu trăiesc sub influența lui. Tînăra ridică din sprîncene, mirată. Arthur ? El îi explică legăturile foarte speciale pe care le are cu Macintosh și comportamentul ciudat al lui Arthur de cînd intrase în contact cu Freudy. Îi mai povesti și convorbi-

rea din dimineața aceea și insistențele lui Arthur ca să meargă la „Théatre de la Ville" la ora douăzeci și cincizeci și șase de minute.

— Asta nu-i posibil, înseamnă că s-au înțeles ! murmură Jenny.

Timp de cîteva minute meditară asupra conceptului de predestinare și ajunseră la concluzia că așa ceva nu există : Macintosh-ul și jurnalul de pe banca de la metrou nu aveau absolut nimic în comun. De altfel, se întrebau și dacă Arthur ar avea cum să întîlnească Destinul, din moment ce nu ieșea niciodată din casă. Întîlnirea dintre ei se petrecuse în deplină libertate. Erau perfect liberi să se despartă sau să rămînă împreună. Erau liberi să se iubească. Pur și simplu, erau liberi. Și se iubeau.

Chemară chelnerul ca să plătească și priviră ivirea zorilor peste piața Châtelet. Într-un secol în care totul se amestecă, în care sexul nu este altceva decît o formalitate politicoasă, deciseră să aștepte cît mai mult posibil, ca să se pună la încercare.

— Te iubesc, spuse Jérémy, în zorii tuturor zorilor.

— Te iubesc, răspunse Jenny.

Fără a înțelege ce le-a venit așa deodată, își atinseră mîinile, umerii, părul și ceafa, ca să-și pună semnul, pentru viitor. Apoi se sărutară pe vîrful buzelor și hotărîră să se ducă fiecare acasă, urmînd să se reîntîlnească în cursul zilei. Conveniră să-și telefoneze în jurul prînzului, după ce vor fi dormit cîteva ore. Jérémy insistă să o conducă pe Jenny cu *side-car*-ul său amfibie. Dar ea vru să ia primul metrou, astfel că el rămase să se uite după ea, cu o ușoară strîngere de inimă.

Pe cheiul Saint-Michel, în apropiere de RER, *side-car*-ul său amfibie, legat de un stîlp de felinar, părea să-l intereseze în mod deosebit pe un vagabond centenar, îmbrăcat foarte retro, cu pantaloni evazați și cămașă cu jabou.

— Pot face ceva pentru dumneavoastră ? îl întrebă Jérémy.

Celălalt clătină din cap. Nu. Nu avea nevoie de nimic, în afară de bani, bineînțeles. Jérémy îi completă pe loc un cec de cinci sute de dolari, cerîndu-i în schimb să-i

spună ce părere are în legătură cu Hazardul. Vagabondul privi în jurul său cu un aer conspirativ și-și duse degetul la gură.

— Secret de stat, frățioare, murmură el, nu pot să-ți spun totul așa, dintr-o dată. Dacă vrei să afli mai multe, ne întîlnim mîine seară pe Pont des Arts, am să vin cu toate informațiile.

— Dar cum o să ne recunoaștem ? întrebă Jérémy.

— Lasă lucrurile să curgă de la sine, spuse vagabondul, cînd vrea, Hazardul le brodește cum nu se poate mai bine.

Salută milităreşte, împachetă cu grijă cecul de cinci sute de dolari și se îndreptă agale spre ecluză, pe cheiul Grands-Augustins. Se hotărî să bea un pahar de Chateau-Briand 47 și să mănînce o tartină cu paté de ficat, în sănătatea lui Jérémy și în amintirea Barbarei, femeia în negru pe care venea să o asculte în fiecare seară, în anii șaizeci, cînd acolo încă mai era un cabaret.

Cadrul 5

ÎN ACEEAȘI ZI, ÎN ZORI

Jenny coborî scările patru cîte patru și scoase un bilet de clasa a doua. Metroul avea aspectul lui neplăcut din fiecare dimineață, priviri furișe, picioare care mai continuă încă să doarmă, erau niște zori triste, cenușă a nopții care se sfîrșea.

— Ar fi trebuit, spuse Jenny cu voce tare, pentru cine dorea să o asculte, să mă duc acasă cu Jérémy ! Sînt sigură că Destinul n-ar fi avut nimic împotrivă !

L'Ile de la Cité, Saint-Michel, Odéon. Stațiile defilau în timp ce oamenii continuau să doarmă. Ciupi cu putere brațul individului ce dormea lîngă ea, ca să vadă dacă e într-adevăr viu și, terorizată de rezultat, se hotărî să coboare la Mabillon.

Afară, stropitorile municipalității funcționau din plin: Jenny respiră adînc. Dinspre Pantin, soarele răsărea încet ; traversă strada, fără a lua seama la polițistul care fluieră fiindcă o găsea frumoasă, și nici nu se uită la o „Hispano-Suiza" parcată cu două roți pe trotuar. Doi gemeni orbi, conduși de doi ciini de rasă, trecură prin fața ei certîndu-se care era mai bine îmbrăcat. Incidentul îi produse bună dispoziție, astfel că o porni cu pas întins spre Sèvres-Babylone. Trecînd prin fața debitului din strada Cherche-Midi, inima i se strînse cîteva clipe. Aici venea Léo în fiecare dimineață. Îl salută pe vînzătorul de pălării, care deschidea exact la ora șase și jumătate, îi adresă un surîs amabil noului goi al gara-

jului cușer ce se instalase la colțul străzii Saint-Placide, și ajunse în strada Sèvres.

Portăreasa, care era în acest imobil de șaizeci și trei de ani și părea că nu doarme niciodată, îi spuse bună ziua, sau noapte bună, la alegere — și-i întinse corespondența. Erau trei scrisori de avertisment de la bancă, patru facturi de la E.D.F. și o invitație la Roland-Garros, adresată postum lui Léo.

Léo ! Începu să urce scările patru cîte patru, deschise ușa apartamentului și se precipită în salon. Nici o urmă ! Se evaporase, așa cum numai el știa să o facă ; același bun simț de totdeauna, să nu deranjeze, să plece în vîrful picioarelor. Sau poate că trecuse deja pe acolo femeia de serviciu ? Lumina rămăsese aprinsă la baie, și Jenny profită de acest amănunt pentru a face un duș rapid. Pe urmă puse mîna pe telefon și, în ciuda orei foarte matinale, o sună pe Sheila. Așa cum era de așteptat, dădu peste robot.

— Bună ziua, sînteți în legătură cu problema evreiască. Dacă aveți vreo soluție nu foarte costisitoare, înregistrați-o după semnalul sonor, vă mulțumesc !

Jenny își luă avînt și debită dintr-o suflare :

— Sheila, sînt eu, Jenny, sper că nu te trezesc ! Am mare nevoie de tine, Destinul s-a manifestat, de data asta se numește Jérémy, scrie piese de teatru, am văzut ieri premiera, m-a înnebunit, am petrecut întreaga noapte cu el într-o cafenea țigănească în piața Châtelet.

După mai puțin de cinsprezece secunde își aminti că Sheila avea întîlnire cu profesorul Lévy, pentru a afla, în fine, dacă are sau nu cancer generalizat. Ar fi grav, își spuse Jenny, cu atît mai mult cu cît Sheila și-a găsit din nou, în parcare, aripa dreaptă de la „Austin" înfundată și ex-soțul ei continuă să o persecute trimițîndu-i în fiecare dimineață cîte un coș cu trandafiri.

De o săptămînă, Sheila era cea mai bună prietenă a ei. Era o roșcată tînără și drăguță, cu o inimă fierbinte, care, de obicei, se îndrăgostea de ultimul bărbat care-i vorbea. De cîtva timp, Sheila căuta o relație stabilă și, pe cît posibil, suficient de bogată, deoarece, gîn-

dea ea, dacă femeia este viitorul bărbatului, e bine ca acest viitor să fie asigurat.

Cu trei luni în urmă, la o serată, îl cunoscuse pe Președintele-Director General de la „France Télécom", care îi ceru mîna pe loc. S-au căsătorit luni dimineața și au trăit fericiți pînă vineri, în ciuda diferenței de vîrstă de patruzeci și cinci de ani. Dar, în cursul nopții de vineri spre sîmbătă, cuplul s-a destrămat după o sumbră discuție despre o pată de pe mochetă, iar a doua zi de dimineață, Sheila i-a reproșat că este brutal, pervers, maniac și are o orientare de dreapta. El îi reproșă imediat că este roșcată, tînără, frivolă și că stă prea mult în baie. Chiar luni au hotărît de comun acord să se despartă cu cît mai puțină amabilitate și să se sfîșie, cît mai ostil posibil, pînă la pronunțarea divorțului.

Sheila, datorită avocatului său, obținu pe timp de cinci ani o convorbire telefonică gratuită în orice oraș, la alegere, și rămînea cu biliardul. A trebuit totuși să-și restrîngă nivelul de trai, și a fost nevoită să treacă, de la trei sute cincizeci de metri pătrați, pe care îi deținea în L'île Saint-Louis, cu vedere spre Notre-Dame, la treizeci și cinci de metri pătrați, cu vedere spre o șină de cale ferată, lîngă Gara Lyon.

Jenny înghiți o banană, își puse patinele cu rotile și înregistră un mesaj pe automatul telefonic, în cazul că ar fi sunat-o Sheila sau Jérémy :

— Bună ziua, sînteți în legătură cu un fel de *phénakistiscop* sonor, cu efecte *sialagogugice*. Dacă nu doriți să fiți transformat imediat în *gliptodon*, lăsați mesajul după ce auziți semnalul sonor sau veniți să ne întîlnim la „Lutétia", mulțumesc.

Își luă cheile, un carnețel verde care era căzut la intrare, scoase din cutia de zahăr pistolul de calibru 6,35 cu țeavă nichelată, încrustat cu fildeș, și trînti ușa apartamentului după ea. Ajunsă în stradă, constată că cerul luase culoarea unei felii de pîine ușor prăjită și, cu pas întins de patinator, se îndreptă spre „Lutétia", ca să-și ia acolo micul dejun. Se instală la tejghea, pe unul din acele taburete imense în formă de pasăre flamingo roz, balansîndu-și ușor picioarele ce atîrnau în gol. Paul-Al-

bert, barmanul, îi pregăti o tavă mare cu cafea, cornuri, o tartă cu vanilie și un pahar cu suc de roșii.

— Bună dimineața, Paul-Albert, spuse Jenny luînd paharul în mînă.

— Bună dimineața, domnișoară, sînteți mai matinală decît soarele : ce mai face domnul Léo ?

— S-a sinucis, din motive personale, lăsă Jenny să-i scape.

Paul-Albert era mult prea stilat pentru a face cel mai mic comentariu și aștepta răbdător ca ea să continue. Tînăra femeie părea pierdută în gînduri.

— Paul ? întrebă ea.

— Da, domnișoară.

— De ce se sinucid oamenii ?

Paul-Albert luă o cîrpă și începu să șteargă barul.

— Cred că din nerăbdare, își dădu el cu părerea. Pentru a intra în Eternitate fără a bate la ușă, prin efracție.

Surprins el însuși de opinia sa, tuși cu oarecare jenă și se aplecă spre Jenny șoptindu-i :

— Este aici cineva care a întrebat de dumneavoastră, a venit de ieri, a vrut chiar să doarmă aici ca să nu vă scape, individul care stă în colțul din fundul barului.

Jenny se întoarse și aruncă o privire circulară asupra sălii în care lambriurile străluceau ca o imagine sofisticată și translucidă luminată ca pentru un clip publicitar. Un bărbat, cam șifonat după noaptea petrecută acolo, se apropie de ea, ținînd un pahar în mînă. Înalt, cu un păr lung și negru, avea aerul unui lord englez deghizat în beduin, un obișnuit al deșertului și al războaielor coloniale, genul „Panaș-și-mănuși-albe".

— Va să zică, sînteți egiptean ? spuse Jenny.

Individul se înclină și se prezentă : Lordul Karim Stevensen, zis Bébert, în serviciu comandat.

— Ce m-a frapat imediat, continuă Jenny, este ceva din fața dumneavoastră care mi-a adus aminte de un prieten care a pornit-o pe Nil în sus dar, ghinion, n-a avut vreme bună.

— Aţi citit cumva, întrebă bărbatul, *Cvartetul din Alexandria* de Lawrence Durrell ? Nu ? Sper totuşi că ştiţi despre ce este vorba acolo.

— Ei bine, nu l-a mai văzut nimeni, nu s-a mai întors din Egipt, i s-a pierdut urma pe undeva, spre Libia, unii spun că acum se ocupă cu antrenarea trupelor speciale ale lui Abu Nissan, undeva în deşert.

— Lawrence Durrell vorbeşte despre dragoste, bineînţeles, cunoaşteţi vreo carte care să vorbească de altceva ?

— Da, spuse Jenny, cele care se găsesc în partea dreaptă, imediat cum intri în camera mea. Dar ce pot face pentru dumneavoastră ? Căutaţi ceva anume ?

— Toată lumea caută cîte ceva, remarcă egipteanul cu un aer preocupat, şi fiecare caută pentru sine, abia dacă ne vedem, ne încrucişăm şi nu băgăm de seamă, nu credeţi ?

Jenny nu avea chef să se angajeze într-o discuţie în acest sens. Aceasta era o problemă care intra în competenţa lui Jérémy. Îl întrebă, pur şi simplu, ce doreşte.

— Sînt, zise egipteanul, un prieten de-al lui Léo. Să spunem că lucrăm amîndoi pentru aceeaşi întreprindere. Léo trebuia să ne dea rezultatele cercetărilor sale, zece ani de muncă asiduă, rezultate pe care le consemnase într-un carneţel verde. De o săptămînă am pierdut orice fel de legătură cu el. Mi s-a spus că dumneavoastră aţi putea eventual să mă ajutaţi.

Jenny nu îi răspunse, dar îi făcu semn să continue.

— Ei bine, spuse individul, acest carnet conţine un element capital pentru viitorul instituţiei noastre. Fără îndoială ştiţi că, acum cinsprezece miliarde de ani, s-a petrecut *Ceva*. Avem motive întemeiate să credem că Léo ştie ce s-a petrecut atunci, că a pus degetul pe *De ce* şi *Cum*, pe *Cine* a început şi tot restul.

— Dar ceea ce îmi spuneţi este un adevărat roman ! exclamă Jenny.

— Bineînţeles, recunoscu individul, cum însă nimeni nu poate să dovedească nimic, trebuie să considerăm totul drept realitate.

Jenny scutură dezaprobator din cap. Nu, nu știa absolut nimic. Activitățile lui Léo fuseseră un mister pentru ea, niciodată nu știuse dacă era paznic de noapte, antropolog, comis-voiajor sau perforator de bilete la „Lilas". În privința carnețelului verde, și-a adus aminte brusc, era în buzunarul ei, îl luase odată cu cheile apartamentului.

— Deci ? insistă bărbatul, știți unde-l pot găsi pe Léo ? Sau, cel puțin, unde pot să-i găsesc carnețelul ?

— El a plecat, spuse Jenny, a plecat departe, foarte departe. Mult mai departe decît Egiptul. Spuneți-mi, e frumos în Egipt ?

— Nu-i urît, spuse individul, dar există și monotonie. Vă rog, dacă-l vedeți pe Léo, fiți amabilă și spuneți-i că aș dori să-i vorbesc. Instituția noastră oferă 100.000 dolari și două bilete la cinema pentru carnețelul verde. Și, mai ales, v-aș ruga să nu suflați nici un cuvînt nimănui despre tot ce am discutat împreună, nu sîntem singurii care ne interesăm de aceste lucruri.

Zicînd acestea, se aplecă spre ea, ca să nu fie auzit de Paul-Albert :

— Aveți grijă, spuse el, niște indivizi de la Extrapol sînt pe urmele dumneavoastră. Sînt capabili de orice ca să pună mîna pe carnet. Dacă sînteți de partea noastră, vom ști cum să vă apărăm. Dacă nu, mi-e cam teamă pentru dumneavoastră, șobolanii ăștia sînt foarte duri. Mai reflectați !

Jenny tresări. Extrapolul ? Dar de ce ? Ce legătură avea Léo cu chestia asta ? Nu putea să înțeleagă.

— Cum nu vedeți legătura ? exclamă Bébert egipteanul. Să vă fac o schiță ?

— De acord, spuse Jenny.

Apropiindu-se de ea, individul scoase un stilou și ceru barmanului o foaie de hîrtie. Pe aceasta desenă două sute de polițiști în civil, dintre care trei deghizați în turiști japonezi, toți fiind preocupați de urmărirea unui fluture.

— Vedeți, spuse el arătîndu-i fluturele, acesta este Léo. Sînt pe urmele lui și, dacă-l prind, vor ști să-l facă

să vorbească. Este foarte important să-l găsesc înainte ca el să le cadă în gheare.

— Dar de ce ?

— Întrebați-l pe Léo. Vă va explica totul. Și, dacă nu-l vedeți, încercați să puneți mîna pe carnețelul verde. Este un sfat !

Jenny îl privi uluită. Léo, căutat de Extrapol ! Era de necrezut ! Și totuși, cîteva mici amănunte o împiedicau să izbucnească în rîs. Vizitele pe care el le primea uneori. Misterul în privința originilor lui. Niște conversații care îi reveneau acum în minte.

Bărbatul își scoase bricheta și dădu foc desenului, așteptînd să ardă pînă la ultimul polițist. Plăti apoi consumația cu o monedă de aur și-și lăsă cartea de vizită pe bar.

— Ciudată figură, murmură Paul-Albert, după plecarea lui.

Conversația referitoare la Extrapol îl alarmase. Niciodată, nimeni nu vorbea de Extrapol, era un subiect tabu. Cu un oarecare dezgust, luă cartea de vizită și o examină pe toate fețele.

— V-ați uitat la mîinile lui ? întrebă el.

— Nu, spuse Jenny, ce-i cu mîinile lui ?

— Avea cîte șase degete la fiecare, spuse Paul-Albert, omul ăsta are douăsprezece degete și, în plus, miroase și a pucioasă. Domnul Léo avea cu adevărat un anturaj bizar ! Domnișoară, ce vă veți face fără domnul Léo ? Și povestea asta, cu carnețelul, nu vă provoacă teamă ?

Jenny ridică din umeri. Extrapolul era ultima din grijile ei. Îi ceru voie lui Paul-Albert să meargă să se odihnească puțin în fundul sălii. Se duse să se întindă pe o canapea și începu să se gîndească profund. Va să zică acest carnețel verde valorează 100.000 dolari ? Deodată își aduse aminte de ultima dorință a lui Léo, prin care lăsa totul moștenire viitorului ei logodnic. Fața i se lumină. Jérémy ! Cîteva ore de somn, și se vor reîntîlni. În numai cîteva minute, el va moșteni 100.000 de dolari ! Dar oare lui Jérémy îi păsa de bani ? Va trebui să-l întrebe. Altfel, i-ar putea da banii Sheilei, păstrînd pentru el doar cele două bilete de cinema.

Începu să viseze că intră cu el într-o cafenea din piața Châtelet. El o privea surîzător, cu un pahar într-o mînă, cu cealaltă întinzîndu-i un buchet de irişi albaştri, presărați din loc în loc cu trandafiri roz. Visez sau îmi amintesc ? se întrebă Jenny. Ea visă că nu doarme şi că Jérémy îi intra în adîncul sufletului, mergînd în vîrful picioarelor. Două minute mai tîrziu, ea dormea ca un copil mic, cînd telefonul începu să sune.

Cadrul 6

ÎN ACEEAȘI ZI, DIMINEAȚA

Jérémy, cu inima răsculată de cele trei Scotch-Fitzgerald-uri băute, traversă Parisul ca și cînd ar fi străbătut un vis, cu *side-car*-ul lui amfibie, care îl duse direct la podul Mirabeau, pe sub care curgea Sena împreună cu iubirile noastre. Acasă adormise buștean, trezindu-se trei ore mai tîrziu, lac de sudoare, cufundat în mijlocul imensei sale saltele cu apă, cu plapuma căzută pe jos.

Prin tavanul din plexiglas, cerul, de un gri apăsător, părea că vrea să-l strivească și avu impresia că este un gîndac răsturnat pe spate, plutind în vid. Cuprins de o teamă inexplicabilă, își aprinse mașinal prima țigară din viața lui. Pe noptieră, ceasul arăta ora zece, iar înregistratorul oniric indica opt vise în albastru, trei vise în negru și un vis pornografic. Branșă decodificatorul video de visuri și, apăsînd pe butonul de rebobinaj, își propuse, o dată mai mult, să-și cumpere acea nouă imprimantă laser care permitea transcrierea automată a viselor de peste noapte în poeme de douăsprezece picioare. Apăsă apoi pe butonul de lectură în timp ce-l suna pe N'Gom ca să-i aducă micul dejun.

Prima scenă pe care o văzu îl puse pe gînduri : la o altitudine de trei mii de metri, aruncîndu-se de pe un nor, plonja vertiginos spre o mare de un albastru fosforescent. Ca și Jonathan, pescărușul, se îndrepta în picaj spre valuri, din ce în ce mai repede, iar cînd ajunse la numai cincizeci de metri distanță de suprafața apei, își

dădu seama că nu va mai putea să-şi modifice traiectoria. Urma să se strivească precum o clătită de o apă mai dură decît o suprafaţă de beton ! În acel moment, imaginea se stinse brusc, astfel încît el se întrebă dacă nu cumva, din greşeală, apăsase pe butonul „stop-imagine". O voce din *off*, pe care nu o recunoscu, fără îndoială că era propria lui voce, murmură : Drace ! prea de tot, n-am nici un chef să mă trezesc acum, dar dacă în zece secunde nu găsesc o modalitate să-mi îndulcesc lovitura, sînt numai bun ca să mă trezesc, scăldat în sudoare, dintr-un coşmar de tipul Marele Zeflemitor. Apoi, fără nici o tranziţie, se trezi în mijlocul unui lan de grîu, cu un *spray* insecticid în mînă, gata să alunge imensele batoze-secerătoare care zbîrnîiau în jurul lui.

Tulburat, Jérémy programă decodificatorul pe „lectură rapidă", în speranţa de a găsi un vis albastru. Pe monitor, cu o viteză de opt ori mai mare decît viteza normală, visele se succedară într-un soi de ghiveci violent din care apăreau uneori obiecte monstruoase, ca acel „Peugeot 403" cu capotă galbenă şi cu ochii exagerat de machiaţi, sau acel capsator uriaş ce semăna teroare printre dactilografe. Apoi peisajul se schimbă, şi Jérémy reveni la o derulare normală. La bordul unui „Nash-Metropolitan", tip 1955, o tînără survola Sena, la nivelul apei, evitînd cu dibăcie podurile. Ajunsă la podul Arts, luă puţină înălţime şi viră pe aripa stîngă, la înălţimea clădirii Samaritaine, lăsîndu-se apoi să planeze uşor pînă în piaţa Châtelet. Piaţa strălucea asemenea unei mari palete de tort cu glazură lucitoare de zahăr ars, era cald, iar tînăra coborî din „Nash", cu picioarele goale, şi intră într-o cafenea ţigănească unde comandă un Picon-D'Annunzio şi o tartă mare cu vanilie. Un bărbat, care lui Jérémy i se părea vag cunoscut, înaintă spre ea, cîntînd la vioară. Interpreta un cîntec de Gérard Manset, şi, după ce făcu cheta, dispăru brusc, ca omul invizibil, zornăindu-şi monezile. Jérémy, intrigat, opri banda video.

Trebuie, îşi spuse el, să conectez banda video cu Arthur. Ţinînd cont de noul său circuit logic, poate că va putea interpreta acest vis. De asemenea, ar fi indi-

cat să inventez o mașină de transformat visele în tartine cu unt.

Se uită, din obișnuință, și la visul următor, dar acesta nu prezenta nici un interes, îl mai văzuse de cel puțin trei ori în ultimele șase luni.

Luă telefonul și consultă numărul pe care i-l indicase Jenny, notat în palmă : BAB 44 44. Frumos număr, își spuse, foarte feminin. Auzi soneria și, apoi, automatul :

— Bună ziua, sînteți în legătură cu un fel de phénakistiscop sonor, cu efecte sialagogugice. Dacă nu doriți să fiți transformat imediat în gliptodon, lăsați mesajul după ce auziți semnalul sonor sau veniți să ne întîlnim la „Lutétia", mulțumesc.

Jérémy, care nu avea nici un chef să fie transformat în gliptodon, răspunse repede :

— Jenny, sînt eu, Jérémy, este ora zece, sună-mă imediat ce te întorci acasă. Știi ce ți-aș propune ? Să ne întîlnim după-amiază să bem ceva la „Caf'Conç'" din Champ-de-Mars, cîntă acolo strănepoata lui Fréhel, te aștept în jurul orei șaisprezece, dar te sun înainte, bineînțeles, sau sună-mă tu... Te îmbrățișez și te iubesc enorm !

Închise telefonul și începu să se îmbrace. N'Gom îi adusese smokingul verde și tenișii roz, alături de lista întrevederilor marcate pentru ziua respectivă. Am să-i transmit un poem lui Jenny, prin curierul pneumatic, și voi comanda douăsprezece duzini de trandafiri roșii la „Lutétia", își spuse Jérémy. Consultă lista întrevederilor și făcu o grimasă. Trebuia să se vadă cu Jérémie, la Montreuil, înainte de prînz, apoi să meargă la Elysée ca să-l întîlnească pe Președinte, ora treisprezece fix, la cafeneaua de peste drum, în colț.

Cu exact o lună în urmă, Președintele dăduse din întîmplare peste studiul său comparativ între Fritz Lang și Fritz le Chat, fiind foarte impresionat de stilul lui analitic și sintetic. Imediat trimisese o „Estafette" roșie cu pneuri sport ca să-l invite la un pahar de ceva. Jérémy se dusese la Elysée și discutaseră despre una și alta, în jurul unei Machiavel-Vodka. Jérémy profitase

de ocazie ca să-şi depună candidatura pentru Ministerul Culturii şi încercase să-l convingă pe Preşedinte promiţîndu-i că îl va învăţa să deseneze în douăsprezece lecţii. Preşedintele făgăduise că va reflecta asupra propunerii şi se despărţiseră promiţîndu-şi că se vor revedea la toamnă. Se îmbrăţişaseră pe scară şi schimbaseră între ei adresele şi numerele de telefon.

În salonul cel mic sună telefonul şi el dădu fuga să răspundă. Nu era Jenny, ci fratele lui, Jérémie care îl chema ca să confirme întîlnirea stabilită şi să-l sfătuiască să ocolească centrul, acolo avînd loc o manifestaţie a regaliştilor la Palais Royal. Jérémy îi mulţumi, dar în privinţa manifestanţilor, era o falsă problemă, fiindcă oricum nu putea veni la întîlnire, era de-a dreptul frînt de oboseală.

— Jérémie, te rog să mă scuzi, dar nu pot veni, aseară, în piaţa Châtelet, am contractat un virus şi cred că e mai bine să nu ies din casă.

— Un virus ? Ce fel de virus ? întrebă fratele lui, bănuitor.

— Un virus necunoscut, foarte contagios, pe care n-aş dori să-l iei şi tu !

— Şi cum se numeşte acest virus ?

— Jenny. Este un virus foarte rezistent, se pare că îl voi avea timp de zece, treizeci sau chiar cincizeci de ani, înţelegi ce vreau să spun ?

— Jenny ! Nu cunosc, spuse fratele lui geamăn, trebuie să fie ceva foarte nou...

— Într-adevăr, foarte nou şi foarte frumos, ca un Carpaccio (1455—1525), şi care probabil că în acest moment mă sună de la „Lutétia" sau din altă parte, aşa că închide telefonul şi, mai ales, nu te apropia, ai înţeles ?

De la celălalt capăt al firului primi confirmarea că l-a înţeles, că va închide telefonul şi nu se va amesteca, dar, pentru asta, el cu ce se va alege ?

— O întrevedere particulară cu Preşedintele îţi convine ?

— Să vedem...

— Ei bine, ai întîlnire cu el la ora treisprezece fix, în cafeneaua din faţă de la Elysée, fii atent ce vorbeşti,

probabil că ţi se va da un portofoliu ministerial, la cheie, e clar ?

Era foarte clar şi îşi fixară o nouă întîlnire, luna viitoare, în aceeaşi zi, la aceeaşi oră, în acelaşi loc, dar schimbîndu-şi semnele de recunoaştere ; Jérémie va purta masca lui Mickey, iar Jérémy, pe cea a lui Donald.

Jérémy închise telefonul şi suspină îndelung. Fratele său îl enerva cu mania lui de a se considera „fratele mai mare" şi de a vrea totdeauna să vegheze asupra lui. Îşi aranjă cu grijă cravata-curea şi se îndreptă spre birou. Îl conectă pe Arthur, aşteptă să se aprindă becul roşu şi apoi legă decodorul de voce.

— Salut, bătrîne, spuse ordinatorul.

— Bună, Arthur, ce mai faci ?

— Splendid, bătrîne ! Cred că mai de grabă ar trebui să te întreb eu pe tine : cum s-a desfăşurat mica noastră aventură ?

— Arthur, ai avut dreptate, Big-Bang pe toată linia, cred că s-a auzit pînă la Gara de Est...

Pe frecvenţele înalte, Mac-3-ul scoase un fluierat prelung şi ceru detalii. Jérémy povesti despre întîlnirea cu Jenny, seara pe care o petrecuseră la teatru, orele suave de la cafeneaua ţigănească, zorile care i-au prins în piaţă, apoi întrebă :

— Spune-mi cum ai făcut pentru a afla ora exactă a întîlnirii noastre, douăzeci şi cincizeci şi şase, eşti fachir sau ce eşti ?

— Nu, răspunse Arthur, nu a fost decît o intuiţie sau un presentiment, aşa...

Pentru moment, Jérémy avu impresia curioasă că Arthur se foia în interiorul programului său şi că subiectul îl stînjenea. Ca atare, insistă :

— Pe această Jenny o cunoşteai deja ?

Ecranul se tulbură devenind aproape roşu, simptom destul de rar la Arthur. Toate acestea nu-s foarte clare, îşi spuse Jérémy. Noile Macintosh-uri, după cîte ştia el, erau incapabile să mintă, cu excepţia cazului cînd se aflau în faţa unei blonde platinate.

— În mod sigur că nu, răspunse Arthur, după aproximativ cincisprezece secunde de reflecţie, ceea ce, de

fapt, însemnau șaizeci la puterea zece de moduri de a aborda întrebarea. Nu o cunosc. Cu ce se ocupă ?

Jérémy își dădu seama că habar nu are. În fond, nu știa mare lucru despre Jenny, în afară de faptul că ea dormea în timpul pieselor de teatru, că îi plăcea să meargă cu metroul, dimineața în zori, că el o plăcea la nebunie și că puțin îi păsa cu ce se ocupă. Arthur ăsta punea și el niște întrebări de-a dreptul idioate ! De altfel, ce putea să înțeleagă un ordinator cînd era vorba de dragoste ?

Ca să-și domolească mînia, îi ceru lui Arthur să-i calculeze pe loc probabilitatea ca Rutebeuf să se întîlnească cu Maurice Fombeure. Știa foarte bine că astfel de întrebări îl aduceau pe Arthur într-o stare vecină cu turbarea și că își dădea sufletul manevrînd circuitele. Ordinatorul începu să bîzîie ca un roi de viespi și, după două minute, își scuipă indignarea printr-o serie de semnale luminoase care indicau o lipsă evidentă de date. Mac părea gata să facă apoplexie, iar pe Jérémy îl cuprinse mila :

— N-o lua în serios, era o simplă glumă ! spuse el, mîngîind cu tandrețe ecranul ordinatorului, prea iei totul în serios, sărmane Arthur, într-o zi va trebui să-ți programez simțul umorului !

— De acord, spuse Arthur înțepat, dar acum ce facem ?

— Eu unul mă duc să o sun din nou, poate că s-a întors.

Formă numărul și dădu iarăși peste phénakistiscopul sonor, cu efecte sialagogugice. O clipă ezită, apoi închise fără să lase nici un mesaj. Gliptodonul nu-i mai inspira teamă.

— Ce crezi despre asta ? îl întrebă pe Arthur.

— Despre ce ?

— Despre sensul mesajului telefonic !

— Al mesajelor telefonice, în general, sau despre ăsta, în special ?

— Cum vrei...

— Cred, spuse Arthur, că automatele telefonice sînt un simbol major al cursei spre Neant. La interfața din-

tre perversiunea privitului și exhibiționism, sînt oglinda neargintată a cuvintelor, ne amintesc că sîntem prezenți cînd de fapt nu sîntem, că nu ne întîlnim niciodată la momentul potrivit. De altfel, dacă epoca modernă este plasată sub semnul nezisului, ce nezis mai bun decît cel pe care îl spui cînd de fapt nu ești acolo ?

Jérémy începu să se bîlbîie :

— Tu singur ai gîndit harababura asta, sau ai citit-o undeva ?

— Eu singur, cred că am dreptul să gîndesc, nu-i așa ?

În fața tăcerii distruse a lui Jérémy, continuă :

— Nici vorbă, prostovane, credeam că ai simțul umorului, am găsit asta într-o carte : *Cum să strălucești la dineurile în oraș !*

— Așa, bate-ți joc de mine acum, murmură Jérémy. Apoi îi ceru să citească cu multă atenție ultimul său articol pentru *Actuel* și să facă socotelile pentru luna în curs. Arthur îl asigură că într-o jumătate de oră o să fie gata, iar Jérémy îi mulțumi. Pentru moment deconectă calculatorul, ca să fie singur, nu se putea împiedica să nutrească o oarecare neîncredere față de Arthur, povestea cu *astroflash*-urile i se părea cam încurcată.

Consultă paginile îngălbenite ale unei cărți de telefon, găsi numărul și sună la „Lutétia".

— Barul „Lutétia", vă ascult...

— Bună ziua, spuse Jérémy, aș dori să știu dacă Jenny este la dumneavoastră, știți, fata aceea frumoasă ca un Carpaccio !

—Da, răspunse vocea, e aici, dar doarme, nu pot să o trezesc, sunați ceva mai tîrziu, cam peste o oră.

Jérémy lăsă un mesaj și apoi închise telefonul, ușurat. În mod curios, avusese impresia că nu o s-o mai revadă niciodată. N'Gom îi preparase un Verlaine-Minth cu gheață și el îl luă cu sine la baie, ca să se dichisească. Umplu cada cu apă fierbinte, se băgă în ea și încercă să facă un inventar cît mai corect posibil al femeilor apărute în viața sa, clasificîndu-le în ordine alfabetică, de parcă ar fi vrut să le aranjeze într-o cutie de pantofi, ca să le uite mai ușor.

Cadrul 7

ÎN ACEEAȘI ZI, DIMINEAȚA

De cînd i se spusese că e un personaj de roman, Sheila se pusese să citească enorm de multe, în speranța că va descoperi care anume. Telefonul de la Jenny o surprinse tocmai în momentul cînd află că tînăra orfelină era, în realitate, singura moștenitoare a contelui Wissenberg și că nimic nu se mai opunea căsătoriei ei cu tînărul arhitect, în aparență sărac, dar cu mari bogății interioare. Jenny spuse :

— Sînt eu, Jenny !

— A ! Tu ești ? Nu-ți recunoșteam vocea !

Jenny o asigură că e chiar ea și îi propuse să o sune imediat din nou, ca să nu mai fie nici o îndoială.

— Nu ! Am încredere ! Deci, adevărat, a fost Big-Bang ?

— Da, în foaierul teatrului, în mijlocul a șase sute de persoane, cum îți explici asta ?

Sheila nu explica nimic, niciodată. Susținea că asta nu putea decît să complice și mai mult totul și că e mult mai bine să lași lucrurile să se explice între ele. O întrebă doar dacă și la celălalt, la Jérémy, fusese la fel.

— Cred că da, răspunse Jenny. Dar tu ce-ai făcut cu profesorul Lévy, ce-a spus despre Chestia aia ?

— O șansă din două, răspunse Sheila, mi-a propus să jucăm cap sau pajură, dar am cerut timp de gîndire.

Jenny fu de acord și o întrebă ce program are. Sheila îi mărturisi că se culcase după întîlnirea de la Villejuif

și că tocmai citea o poveste de dragoste din seria „Underground-Harlequin-Clean", găsită la talciocul din strada Gracieuse, o poveste care o făcuse să plîngă.

— Chiar așa ?

— Da. Dar la sfîrșit, cei doi trebuie să aleagă între a se iubi puțin, un timp foarte îndelungat, sau a se iubi nebunește, pentru un foarte scurt interval. Tu ce-ai alege ?

Jenny ocoli răspunsul. Ea dorea o iubire năpraznică și pentru un timp foarte îndelungat. Ar fi vrut să mai doarmă încă o oră.

— Unde ești ? o întrebă Sheila.

— La „Lutétia", îmi este cam teamă să stau singură acasă. Tocmai am întîlnit un fel de egiptean, cu o mulțime de degete la mîini, și care-l caută pe Léo ca să recupereze un carnet. Un carnețel verde. Oferă 100.000 de dolari ca să pună mîna pe el.

— Și ?

— Și, nimic. A plecat cum a venit. Am dormit o oră sau două pe bancheta din bar, nu i-am dat nimic. Nici adresa lui Léo, nici carnețelul. Trebuie neapărat să-ți vorbesc de Jérémy, ne vedem mai tîrziu ?

Sheila îi propuse să se întîlnească la sfîrșitul zilei, în jurul orei șaptesprezece, la „San-Francisco", în piața Alma. Era locul lor preferat de întîlnire, întotdeauna o orchestră braziliană sau un Tango Argentinian dădeau un spectacol în fundul sălii.

Sheila închise telefonul și începu să se gîndească, cu un pic de gelozie, la carnețelul verde. 100.000 de dolari ! Mi-ar prinde foarte bine să ajung un mic miliardar, își spuse ea, m-aș putea muta, aș putea înapoia cei șase sute de franci împrumutați de la portăreasă și mi-aș cumpăra o „Maybach Zeppelin" V 12-1936 cu opt viteze. După ce locuise într-un superb apartament situat în insula Saint-Louis, cu niște camere imense și de o goliciune elegantă, punctate ici și colo cu semne discrete, cum ar fi o statuie de Rodin, o pînză de Nicolas de Staël, sau o gură roșie de Niki de Saint-Phalle, îi venea destul de greu să se deprindă cu micul apartament de două camere și bucătărie, împrumutat de un amic, avînd ca unic

decor o reproducere după *Semănătoarele* de Millet, decupată dintr-o revistă veche de lucru de mînă.

Ieşi pe palier şi chemă ascensorul. Era un model antic, fără oglindă. Îşi dădu cu pieptenul prin păr, aşteptînd să vadă ce se mai întîmplă pe bulevardul Diderot. Ceea ce se întîmpla era dat cu încetinitorul, fiindcă republicanii manifestau în piaţa Republicii şi asta bloca tot cartierul. Un tînăr se plantă în faţa ei :

— N-ai cumva nişte sutare ?

Ea nu răspunse nimic. De curînd aflase că în realitate era vorba de studenţi sau şomeri, plătiţi cu ziua de Ministerul Nostalgiei, ca să mai animeze puţin străzile Parisului. Grăbi pasul, trecu prin faţa vechii gări Lyon, transformată de curînd în muzeu al *rock*-ului, şi, zece minute mai tîrziu, intra la Căpitănia Portului Paris.

Amenajat în anii optzeci, portul se transformase într-un sat mare, de aproximativ o sută de case-vapor, locuite de pictori din avangarda capitalei. Protejaţi de mulţimea de gură-cască prin nişte imense grilaje, prin turnuri de pază şi patrule cu cîini poliţişti, artiştii se puteau exprima aici în deplină libertate, tulburaţi doar de cîteva şalupe care mai aveau încă dreptul să utilizeze canalul Saint-Martin. Din port ieşise curentul suprarealist al pictorului rus Kisrkrovkic şi primele încercări de pictură apatică, impropriu numită Şcoala belgiană.

Sheila sună la intrare, iar Antoine Corsico, căpitanul portului, îi deschise numai după ce o examinase îndelung prin intermediul vizorului aflat în turnul central.

De cînd devenise schizofren, Antoine Corsico se închisese în sine. Douăzeci şi patru de ore din douăzeci şi patru le petrecea în turnul cel mare care domina suprafaţa apei şi nu suporta decît compania pisoiului său, Surcouf, şi a Sheilei, cînd aceasta binevoia să-i facă o vizită.

De la prima lor întîlnire, cu doi ani în urmă, îi încredinţase tinerei faptul că ştia unde este îngropată cealaltă parte a comorii lui Rackham cel Roşu şi îi propusese să o împartă în trei, o parte ea, o parte el şi o parte căpitanul Haddock. Sheila refuzase. Avea rău de mare şi nu iubea banii chiar atît de mult ca să suporte asta. De altfel, nici pe el, dar asta o păstra pentru sine.

— Bună ziua, Antoine !

Antoine se mulțumi să-i zîmbească larg. Se sărutară cu vîrful nasurilor, iar Sheila îl întrebă dacă poate să-i împrumute „Cîrpa-Muiată".

„Cirpa-Muiată" era o micuță casă-vapor, de doisprezece metri pe patru, în formă de fier de călcat, pe care Antoine o cîștigase într-o seară, la o partidă de poker, de la niște olandezi. O pereche dublă de regi contra o terță le fusese fatală.

— Nici o problemă, spuse Antoine, unde vrei să mergi ?

— Vreau să mă întîlnesc cu Jenny, știi, prietena mea cea frumoasă ca un Carpaccio. Trebuie să ne întîlnim la „San Francisco", în piața Alma, pe la jumătatea după-amiezii, și am impresia că tot Parisul e blocat în momentul de față.

Antoine îi dădu cheile și o rugă să nu depășească 2.400 de turații pe minut, fiindcă motorul are tendința să se încălzească. Îi indică locul unde era ancorat vasul și apoi o întrebă ce mai face.

— Bine, Tonio, foarte bine, dar despre asta vorbim data viitoare, aștept un răspuns important.

— E vorba de o slujbă ?

— Nu, de o călătorie...

— Ah ! exclamă Antoine. Departe ?

În sinea lui își spuse că nu dorea să o știe prea departe, vizitele ei îi făceau atît de bine !

— Nu știu încă, spuse Sheila, nimeni nu știe ! Te superi dacă îți aduc „Cîrpa-Muiată" abia mîine ? Poate că am să dorm la bord !

Antoine dădu din cap și o privi cu tandrețe cum se îndepărtează. Luă măsuri să fie oprite trei șalupe mici ca ea să ajungă prima la ecluză și-l trimise pe Morin, unul dintre asistenții lui, ca să o ajute la manevre. Trecerea ecluzei dură vreo zece minute și Sheila ajunse repede pe Sena. Dusă de curent și de motorul Diesel de 45 CP, „Cîrpa-Muiată" se îndrepta spre insula Saint-Louis cu încetinitorul parcă. Antoine o urmări cu privirea mult timp și se gîndi, fără să știe de ce, că nu-i va mai revedea, nici pe ea, nici vaporașul.

Cadrul 8

ÎN ACEEAȘI ZI, DIMINEAȚA

Jérémie închise telefonul cu o înjurătură de năduf. Hotărît lucru, fratele lui își bătea joc de el ! Era cel puțin a patra întîlnire pe care o anula, de la începutul lunii. Plăti Bloody-Gary-ul pe care-l băuse și trînti după el ușa cafenelei „Brouillards", îndreptîndu-se spre punctul de control de la poarta Montreuil.

Slavă Domnului că nu nimerise peste automat, nenorocirea epocii noastre ! Se întreba în sinea lui pentru ce motiv îl evita Jérémy și dacă nu cumva era ceva premeditat. Încă de la vîrsta de trei ani, fratele lui pretinsese să i se dea o cameră separată, iar pînă la adolescență, nu încetase să-i paseze toate cuceririle feminine de care se sătura. Situația nu era totdeauna dezagreabilă, dar el, Jérémie, nu voia să fie considerat un simplu coș de gunoi sexual.

— Actele, vă rog !

Jérémie intră la punctul de control și își întinse mașinal cartela perforată, pe care ofițerul de serviciu o introduse în automat.

— Sînteți bolnav ? întrebă ofițerul.

Cum Jérémie ridică din sprîncene, ofițerul chemă sergentul de gardă, cerîndu-i să aducă Testul-Fericirii: individul prezenta în mod vizibil toate simptomele unei mari amărăciuni, poate chiar depresiune !

Indignat, Jérémie spuse că este doar furios, ceea ce

nu avea nici o legătură cu amărăciunea ! Cu toate acestea, suflă în balonul care se coloră în roz.

— Ha, ha ! rise sergentul. Va să zică, e la limită. Îmi pare rău, dar nu vă pot lăsa să plecați așa. Dacă-mi surîdeți, un surîs frumos, vă dau drumul. Dar vreau așa, un surîs adevărat, nu un rictus la colțurile gurii, vreau ceva care să dureze, să vină de undeva din interior.

— Este absolut necesar să vă surîd dumneavoastră ?

— Nu, puteți să alegeți pe oricare dintre noi doi.

Jérémie declară că prefera să-i surîdă ofițerului superior, și se execută, nu fără ca, în interiorul lui, să-i scoată limba.

— Sînt dezolat, dar ordinele sînt ordine, avem instrucțiuni precise în acest sens, mai ales în direcția Periferia Parisului. Știți, ultima dată l-am lăsat să treacă pe un individ și, a doua zi, s-a sinucis în cuptorul de microunde...

— Am înțeles, domnule locotenent, spuse Jérémie salutînd milităreste.

Discret, scuipă în direcția gheretei, după care se îndepărtă pufnind. Ce tot voiau toți nenorociții ăștia, ținînd cu orice preț să te știe fericit ? O să i-o spună Președintelui, mania asta a fericirii devenea de-a dreptul insuportabilă.

— Un taxi, dom'le ?

Jérémie acceptă și se urcă pe banchetа din spate a unui „Jouvaquatre" roz, cu motorul în relanti.

— Unde mergem, prințe ?

Jérémie ridică brațele în semn de neputință. Nu avea nici cea mai mică idee.

— Dacă am merge spre Sacré-Coeur ? propuse șoferul. Sau poate spre Invalides ? Sau Champ-de-Mars ? Da, cred că ar trebui să încercăm Champ-de-Mars, totdeauna acolo are loc cîte un duel, e un spectacol sigur !...

Jérémie bombăni că nu e un simplu turist. Ca spectacol, îi era suficient peisajul lui interior, nu mai avea nevoie și de spectacolele altora. Își aduse aminte că Jérémy îi vorbise despre „Lutétia" și se hotărî să meargă să o vadă pe noua lui prietenă :

— La „Lutétia" ! spuse răstit.

Timp de cîteva minute rulară în liniște, apoi șoferul, care nici un moment nu-l scăpase din priviri în oglinda retrovizoare, se întoarse spre el :

— Ce problemă aveți ? întrebă el, amabil.

— Fratele meu, spuse Jérémie, e ca un copil, trebuie să-l supraveghez tot timpul.

— Pe mine, ce mă deranjează e stomacul, simt ca un fel de greutate, mai ales după-amiaza tîrziu, dar nu vreau să vă plictisesc, doar n-o să începem să ne plîngem unul altuia, nu ? Trebuie să fim optimiști, cum spune Premierul, un surîs și totul se luminează, nu credeți că asta-i o foarte bună lozincă ?

Jérémie, căruia prea puțin îi păsa de primul ministru, de sloganurile lui și de șoferii de taxi, se mulțumi să mormăie ceva nedeslușit. Șoferul se resemnă și, sec, își ceru dreptul la o povestire.

— Cum rămîne cu povestirea ?

Jérémie suspină resemnat. Chiar așa, afurisita de povestire, mereu uita cînd se urca într-un taxi. O dată în plus, trebuia să improvizeze, în caz contrar amenda era asigurată.

— Cunoașteți, spuse el. povestea cu omul care nu vroia să se privească în oglindă ?

— Nu.

— O poveste foarte dură și foarte tristă, spuse Jérémie ca să cîștige timp, sper să aveți o rezervă de batiste...

— Nu vă faceți griji, sînt blindat, spuse șoferul, care auzise de toate în zece ani de cînd conducea taxiuri.

Jérémie se avîntă :

— Era pe vremea Primăverilor Răcoroase, știți, în mileniul trecut, nu e foarte mult de atunci, dar se uită, este adevărat că spun asta ca să creez atmosfera, fiindcă de fapt nu are nici un fel de importanță, ar putea să aibă loc și astăzi, ori mîine, ori poate poimîine, doar că s-a petrecut la o anumită dată și sper că înțelegeți ce vreau să spun cu asta...

— Nici epoca și nici locul nu au cu adevărat importanță, spuse șoferul, ca să-l încurajeze.

— Așa e ! exclamă Jérémie, încîntat că dăduse peste

un șofer înțelegător. E vorba de un individ care avea două capete. Sau poate de doi oameni cu un singur corp. Să spunem, un om cu două capete, e mai simplu. Părinții, oameni înstăriți dar meticuloși, începură prin a refuza copilul, bazîndu-se pe legea Scrivener. Dar Tribunalul decise că bebelușul fusese conceput de mai mult de zece zile, așa că au fost obligați să-l accepte, ca să nu piardă acontul vărsat clinicii. La puțin timp după aceasta, cerură înjumătățirea impozitului și alocația corespunzătoare pentru doi copii. Dar Fiscul și Asigurările Sociale făcură front comun, angajară un singur avocat ca să-și împartă cheltuielile și, în final, demonstrară că e vorba de un singur copil, de vreme ce avea un singur ombilic.

— Sînt nebuni ăștia de la administrație ! exclamă șoferul.

— Ca să rezolve problema, continuă Jérémie, părinții dădură celor două capete același nume, și astfel Michel și Michel au fost înregistrați la Primăria arondismentului XII. Mă urmăriți ?

Șoferul îl urmărea fără probleme, iar Jérémie continuă povestirea pînă cînd ajunseră la „Lutétia", din păcate, prea curînd. Trebuiră să facă de trei ori înconjurul cartierului, timp în care Jérémie să-și termine povestea în mod corespunzător. Plăti cursa și apoi intră în bar.

Nu erau clienți, cu excepția unei tinere care citea, în fundul barului, și a barmanului care se uita cu nepăsare la televizor, ștergînd un pahar. Se așeză pe un scaun și-l privi pe barman drept în ochi :

— Un Bourbon-Bussct, dublu !

Barmanul, care urmărea transmisiunea Grand Prixului din Brazilia, îl servi cu rapiditate, fără a-și lua ochii de la ecranul televizorului: Warson tocmai se hotărîse să se oprească la al douăzeci și treilea tur ca să-și schimbe cele patru pneuri și să-și spele mașina. Jérémie, uitîndu-se pe furiș, spre fundul sălii, se întrebă dacă nu cumva Jérémy trecuse deja pe acolo.

— Am mai trecut astăzi pe aici ? îl întrebă el pe barman.

Cum spălarea mașinii „Ferari" se eterniza, barmanul catadicsi să se ocupe de el.

— V-am mai servit astăzi un dublu Bourbon ? întrebă el.

Jérémie îi spuse că nu se mai văzuseră niciodată, după cîte știa el, nu mai pusese piciorul la „Lutétia", totuși, nu se putea ști, o simplă omisiune a unei amintiri putea să atragă după sine și altele.

— Nu, domnule, la mine nu se întîmplă asta, amintirile mele sînt ca briciul, și nu le pierd niciodată !

— Dacă nu eu, poate că a fost fratele meu ? insistă Jérémie, golindu-și paharul dintr-o singură înghițitură.

Cum Warson continua să se eternizeze la stand, barmanul se hotărî să acorde puțină atenție interlocutorului său :

— Și cum spuneți că arată fratele dumneavoastră ?

— E o dublură a mea, eu sînt el și el este eu...

— Ca Montaigne și La Boétie, murmură barmanul.

— Ca Saint-Ex și Guillaumet, sugeră Jérémie.

— Ca Abel și Cain, spuse barmanul.

— Ca Barbès și Rochechouart, ca Artele și Meseriile, se enervă Jérémie, care mai căuta și alte similitudini, dar, în pană de memorie, mai comandă un pahar :

— Vă rog, încă unul ! Evident, unul dublu !

Barmanul îi umplu iar paharul și mărturisi că nu văzuse pe nimeni, exceptînd-o pe Jenny și pe un egiptean cu douăsprezece degete.

— De altfel, remarcă el, dacă e dublura dumneavoastră, cum mi-aș putea da seama dacă era el sau erați dumneavoastră ?

De undeva, din fundul sălii, se auzi o voce.

— Paul-Albert, spuse Jenny, fii amabil și dă-mi o cafea foarte tare, am avut un vis cu adevărat straniu, eram cu Léo, pe o autostradă, scria „Lumea de-Apoi, 20 kilometri", nu aveam suficienți bani ca să plătim autostrada...

— Vă prepar imediat cafeaua, o întrerupse barmanul.

Tînăra se apropie de bar ținîndu-și capul între mîini și se așeză lîngă Jérémie. Privirile lor se încrucișară în oglindă iar el avu impresia că inima-i fu străpunsă de o frigare. Era frumoasă ca un Carpaccio și îl privea ca pe un Mesia.

— Jérémy, murmură ea, ai venit...

Paul îi aduse ceașca cu cafea și îi recomandă să o bea încet, fiindcă era foarte fierbinte.

— Îmi pare rău, dar nu sînt Jérémy, spuse Jérémie. Nu sînt cel pe care-l credeți. Ar trebui să o beți cît mai este caldă...

Jenny simți cum inima i se oprește cîteva secunde, după care începu să bată încet, cu precauție. Îl privea, palidă ca un mort !

— Jérémy, ce s-a întîmplat ? De ce-mi spui asta ? Nu înțeleg de ce-mi spui „dumneavoastră" ? Nu mă mai vrei, spune, asta e ?

El îi explică răbdător că nu este Jérémy, ci Jérémie, fratele lui geamăn. Jenny, palidă, continua să-l întrebe de ce, pentru ce, doar mi-ai vorbit de dragostea cea mare, veșnică...

Jérémie încercă să o consoleze atît cît putea, explicîndu-i că veșnic e un cuvînt foarte mare și că trebuie să te ferești de cuvintele formate din șase litere.

— Dar de ce, Jérémy, nu mă mai vrei, spune ?

Jérémie suspină. Nu era vorba de asta, ea nu avea cum să înțeleagă că el nu era Jérémy, deși nu era ceva atît de complicat !

Luînd ceașca fumegîndă, ea o duse la buze și bău cu înghițituri mici și fierbinți, ca și cînd și-ar fi sorbit propriile-i gînduri.

— Prăpăditule, spuse ea deodată, numai ca să-mi comunici asta ai venit după mine la „Lutétia" ?

Începu să plîngă încet, și, după un timp, adăugă :

— Știi, chiar te-am crezut, am crezut tot ce-mi spuneai ! Și chiar ce nu mi-ai spus încă... Ai dreptate, am fost o proastă, am mizat și ultima carte pe tine : roșul și încălțămintea ta, albastrul și ochii tăi, totul ! Rezultatul e un zero, zeroul absolut al sufletului tău mîrșav, pe care mi-l pui acum pe tapet, e prea nedrept !

Furioasă, aruncă ceașca de cafea care sparse două sau trei sticle aflate în bar.

— Și scîrba asta de Destin, continuă ea, acest responsabil al hazardului, nu e posibil să se fi înșelat, nu se

înșală niciodată ! Paul-Albert, spune-mi, tu crezi în Destin ?...

Barmanul fu nevoit să recunoască faptul că Destinul e o modalitate foarte practică de a cîștiga la Loto.

— *O. K.*, asta e, am înțeles, spuse Jenny, nu mai adăuga nimic, bila a pornit iarăși, intru iarăși în joc... Mizez totul pe primul bărbat care trece... Totul îi va aparține...

— Dar eu, întrebă Jérémie, eu pot să particip la joc ?

Ea îl privi cu un dezgust nemărginit.

— Nu ! Ajunge o singură dată ! Doar nu-ți închipui că am s-o iau de la cap, marea dragoste la mîna a doua, hazardul de ocazie, nu-mi trebuie !

— În acest caz, spuse Jérémie, cred că ar trebui să vă las, credeți-mă dacă vreți, nu sînt Jérémy, sînt doar fratele lui geamăn și, peste un sfert de oră, am întîlnire în strada Saint-Honoré cu Președintele, ca să sporovăim puțin. Vă rog să mă credeți !

— Nu ! Nu te cred !

— Atunci, pe curînd sau adio ?

— Adio, spuse Jenny, strecurîndu-i în buzunar carnețelul verde al lui Léo. Apoi, cotrobăi prin poșetă, scoase micul său 6,35 încrustat cu fildeș și îi trase un glonț drept în inimă.

Cadrul 9

ÎN ACEEAŞI ZI, DUPĂ-AMIAZA

Circulaţia era destul de fluentă iar Georges conducea cu uşurinţă, ţinînd o mică havană în colţul buzelor. Venise să-l ia pe J.P.O. la ora douăsprezece din Halles şi îl găsise într-o stare etilică avansată. Îl convinsese să bea un amestec inventat de el, pe bază de cafea şi ierburi de Peru, şi apoi îl dusese la sediul societăţii de lucrări publice „Sub-Underground Inc.", însărcinată cu construcţia tuturor tunelurilor autorutiere care legau între ele principalele oraşe ale Franţei. Directorul general al companiei se aşezase pe bancheta din spatele automobilului „Hispano-Suiza", alături de J.P.O., şi, de peste o jumătate de oră, conversau pe şoptite, înconjurînd de mai multe ori marele Luxembourg.

Georges verifică dacă sistemul de ascultare funcţiona în mod corespunzător şi, după ce s-a asigurat de asta se concentră asupra conducerii imensei „Hispano".

Georges, cunoscut şi sub numele de Emile-Măcelarul în anii optzeci, provenea dintr-un mediu foarte modest şi intrase fără prea multe dificultăţi în filiera care se întindea de la casa de corecţie la închisoarea Santé. La vîrsta de douăzeci de ani era deja inamicul public nr. 5 şi urcase în top cu trei locuri în mai puţin de un an, datorită faimoasei luări de ostatici de la Academia Franceză.

Operînd de unul singur, prea şiret ca să se lase prins de raziile pe care le făcea poliţia noaptea pe principalele

bulevarde ale capitalei, fusese condamnat la moarte, în disperare de cauză, printr-o scrisoare recomandată cu confirmare de primire, dar, bănuitor, nu ridicase niciodată scrisoarea de la oficiul poştal, în ciuda numeroaselor reavizări.

Atunci cînd Preşedintele declarase o amnistie generală, care-i excepta doar pe mecanicii auto, Georges profitase ca să devină băiat de treabă. Se înscrisese la ANPE şi solicitase o muncă interesantă, bine plătită, pe undeva prin arondismentul XVII, cu orar suplu. Cei de la agenţie îl puseră imediat în legătură cu secretariatul lui J.P.O., celebrul miliardar, care căuta un şofer pentru maşina sa. Între cei doi bărbaţi s-a stabilit un curent de simpatie. Trecutul lui Georges nu fusese un obstacol, dimpotrivă, deoarece J.P.O. era împotriva pedepsei cu moartea, în general, şi a morţii, în special. S-a încheiat un contract în care avocatul stipula că Georges era angajat ca şofer, dar că J.P.O. putea totuşi să-şi conducă maşina şi singur, ori de cîte ori avea chef. Începea o nouă viaţă pentru Georges, care trecea astfel de la delincvenţa în maiou la delincvenţa în pulovăr de caşmir.

Mulţumită microfoanelor pe care le instalase peste tot locul, în apartament şi în maşină, Georges era totdeauna la curent cu toate combinaţiile politico-financiare ale momentului. Miniştri, preşedinţi de societăţi multinaţionale se perindau pe bancheta din spate a automobilului ca să ceară cu împrumut cîteva milioane, să solicite o intervenţie la Matignon sau un sfat în privinţa oportunităţii de a investi în industria bicicletelor de o singură folosinţă sau în cea a poeziei turce.

Georges începu să-şi comercializeze informaţiile şi curînd a fost recrutat de serviciile de informaţii ale Preşedinţiei. La numai două luni după ce a fost angajat de J.P.O., intră la Extrapol, cu statutul de cadru superior şi grad de locotenent-colonel, coeficient 550 şi şase luni perioadă de probă, fiind însărcinat să se infiltreze în mediul miliardarilor din nordul Parisului.

Piaţa Etoile era încă aglomerată, astfel că puse în funcţiune cei 120 decibeli ai claxonului cu melodia *Kindertotenlieder* a lui Gustav Mahler. „Hispano-Suiza"

se avîntă în mulțime și, protejată de barele laterale ranforsate, își făcu loc cu coatele și cu barele de protecție, spre a impune respect. În spate, J.P.O., în puternic tangaj, strigă furios în interfon :

— Georges, fiți atent !

— Scuză-mă, bătrîne !

Tot în contract era stipulat că Georges trebuia să i se adreseze lui J.P.O. la persoana a doua plural cînd erau singuri, iar în public să-l tutuiască, fiindcă era mai șic.

— Georges, continuă J.P.O., fiți amabil și conduceți-l pe prietenul nostru la Ministerul Foștilor Conducători și lăsați-mă acasă, sîntem destul de grăbiți...

— *O.K.*, bătrîne, am pornit !

Scîrțîind din pneuri, luă o curbă strînsă pe bulevardul Ternes și continuă pe Faubourg Saint-Honoré cu Mahler la maximum.

— Deci ? întrebă președintele societății „Sub-Underground", ce fac cu acțiunile „R.I.T.F.-S.A." ? Le vînd ?

„R.I.T.F.-S.A.", creată cu șase luni în urmă prin colaborare cu țările din Est, avea drept scop recuperarea din întreprinderile occidentale a ideilor devenite lucruri comune și vinderea lor de ocazie, în loturi de cîte o sută, la un sfert din valoare. J.P.O. ridică din umeri, ceea ce însemna că nu vroia să se amestece. Apoi sugeră să-l consulte pe șofer, care totdeauna dădea cele mai bune sfaturi.

— Georges ?

— Ei ?

— Ce facem cu „R.I.T.F." ?

„Hispano-Suiza" intră pe strada Alger și vîră de două ori spre dreapta, ca să oprească în strada Rivoli, în fața ministerului. Georges opri motorul și se întoarse :

— „R.I.T.F." ? Trebuie vîndut, bătrîne ! Republicile Sovietice sînt în imposibilitate de plată, nu vi s-a spus nimic în legătură cu asta Acolo-Sus ?

— Vedeți, spuse J.P.O., și eu cred că e bine să vindeți.

Îi deschise portiera vizitatorului său, îl asigură de sprijinul lui și închise după el.

— Georges, spre casă ! spuse el cu un oftat de ușurare.

— Imediat, domnule, spuse șoferul.

Traversară piața Concorde fără prea mare dificultate, trecură prin față pe la „Maxim's" și se îndreptară spre Saint-Augustin, înconjurînd Madeleine, acoperită de graffiti. Dincolo de Villiers, ajungeai cu adevărat în cartierul milionarilor, care începea în strada Monceau cu reședința-fermă-fortăreață a lui Durand III.

Georges remarcă :

— Priviți, lumină. Domnul își mai aduce aminte ?

J.P.O. își amintea chiar foarte bine. Durand D. Junior, cel de-al treilea descendent al familiei, tocmai reușise să cîștige primul miliard și, cu această ocazie, organizase o mare serată. Invitase o mie două sute de persoane, cele mai influente din capitală, fiecare invitat primind la intrare cîte un număr de ordine, de la 1 la 1200, în funcție de importanță. J.P.O., clasat în mod nedrept cu numărul 785, își procurase lista tuturor invitaților și le trimisese cîte un carton de invitație pirat prin care-i ruga să aducă băutura și desertul. De asemenea, îl însărcinase pe Georges să mituiască un majordom ca să schimbe numerele de ordine. Serata se terminase cum nu se putea mai prost, ministrul Protocolului primind numărul 1018. Acesta îl pălmuise pe Durand III, cerîndu-i satisfacție pe Champ-de-Mars. Durand propusese sabia, iar ministrul, pistolul. A fost cît pe ce să cadă de acord asupra sabiei, dar, finalmente, optară pentru gin-rummy.

Apartamentul lui J.P.O. era situat pe strada Alfred-Roll, colț cu vechile bulevarde ale Mareșalilor, lîngă poarta Asnières, într-un triunghi în care erau grupați cei mai mari miliardari ai capitalei, în așa fel încît să-și ridice mai ușor primele. Georges opri mașina în fața rampei de acces a unui castel medieval de un gust îndoielnic. Coborî geamul și privi drept în ochi video-audio-broasca de la poartă :

— „Un morcov pentru mizerie", spuse el, avînd grijă să articuleze cît mai bine cuvintele.

— „Atît de mare încît să le plesnească pantalonii",

răspunse automatul, ceea ce însemna că sistemul de alarmă era deconectat.

Porțile garajului culisară și „Hispano-Suiza" urcă rampa de beton ca să intre în ascensor. Georges acționă telecomanda, și fură ridicați douăzeci de metri, cu un fîșiit discret. Ușile ascensorului se deschiseră automat, și mașina înaintă spre centrul unui salon cu parchet marchetat, lucios ca o oglindă. Încăperea, mobilată jumătate stil Louis XV, jumătate Pop-Art, avea o suprafață de aproape trei sute de metri pătrați, multiplicați la infinit de perspectiva celor patru pereți prevăzuți cu oglinzi holografice.

Peretele de nord prezenta masivul Mont-Blanc, nori roz și aurii plutind în jurul principalelor piscuri. Peretele de vest dădea spre ocean, un Atlantic dezlănțuit la Capul Ruz. La sud, o cîmpie din Beauce își unduia lent spicele sub mîngîierea unui vînt de vară. Pentru a da puțină senzație de citadin, peretele de est prezenta o curticică mizeră în care erau îngrămădite saltele rupte, biciclete stricate și pneuri calcinate.

Georges coborî, ocoli mașina și, cu șapca în mînă, deschise portiera lui J.P.O.

— Mulțumesc Georges, după-amiază am de lucru la Castel, dumneata ce program ai ?

Georges îi spuse că avea niște Drumuri De Făcut și-i ceru permisiunea să păstreze mașina.

— Ține-o, ține-o, răspunse J.P.O. Dar te rog să vii să mă iei în jurul orei optsprezece, trebuie să ies iarăși.

Georges îl asigură că va fi punctual și întoarse mașina, acționă iarăși asupra broastei electronice, și urcă în viteză pe strada Alfred-Roll. Își aprinse o țigară și dădu drumul radioului.

— Salut tuturor și la mulți ani tuturor bărboșilor, astăzi este Sfînta Barbara. Întrebare : Cine are părul creț, măsoară un metru optzeci și și-a pierdut portofoliul?

Georges mări volumul radioului și ripostă :

— Răspuns : Ministrul Sporturilor ! Acum o oră tocmai a fost dat afară, de îndată ce se publicase rezultatul sondajului de la GGA. Tineretul pierde 3 puncte, Internele cîștigă 6, Finanțele 2, Agricultura 1, toate

celelalte rămînînd constante. Trebuia deci să joc 8, 23, 16, 9 și 22. Salut bărboșilor !

Georges închise radioul și acceleră. Peste mai puțin de douăzeci de minute avea o întîlnire în centrul Parisului și trebuia să se grăbească. Ajuns pe bulevard, acționă puternic uvertura la *Tannhäuser*, care-i servea drept sirenă, și traversă jumătate din Paris cu Wagner dat la maximum. În mai puțin de zece minute era în strada Saint-Martin.

Parcă mașina la două sute de metri de scuar, își aruncă șapca pe bancheta din spate și luă valijoara. Verifică dacă ușile mașinii sînt bine încuiate și, fluierînd, se îndreptă spre piața Arts et Métiers. Era o piață special amenajată pentru agenții secreți și, cu neplăcere, constată că locul lui era deja ocupat de doi indivizi care discutau cu voce joasă, în spatele unui copac. Oricum, își spuse Georges uitîndu-se la cer, sînt în avans, sau poate că el e în întîrziere ? Sau norii avansează prea repede, sau ceasul lui rămînea în urmă, ce importanță are ? Enervarea nu servește la nimic, doar nu arde, am timp suficient ! Își aprinse o mini-havană, ridică iarăși capul ca să verifice ora exactă și simți o mînă care i se așeză pe umăr. O voce, care însoțea probabil mîna, îi șopti la ureche :

— Te iubesc așa cum porumbelul iubește turturica...

— Așa cum fluturele iubește lumina, răspunse Georges.

Se întoarse ca să vadă fața celui care făcea legătura. Omul avea privirea metalică a eroilor de *western*, ușor bronzat, surîzător, purta pantofi de lac și batistă crem la buzunarul hainei, asortată cu șosetele. Toți sînt la fel, își spuse Georges, seria asta de policloni făcea furori de-acum doi ani, și vor mai trece mulți ani pînă să fie amortizată. Așteptară răbdători cîteva minute pînă ce butonul deveni verde, semn că aveau cale liberă. Parcurseră alene cîteva sute de metri și se ghemuiră după o tufă.

— Banii ? întrebă individul.

— Sînt aici, răspunse Georges.

Deschise valiza şi-i arătă teancurile de bancnote verzi. Individul îşi umezi un deget şi începu să numere.

— Bine, dar lipseşte o jumătate ! Jumătatea dreaptă ! protestă el.

— Exact, recunoscu Georges, au fost tăiate în două, vei primi cealaltă jumătate după ce vei termina treaba.

— Corect, aprobă celălalt, care sînt instrucţiunile ?

Georges scoase din buzunar o hîrtie împăturită în patru şi i-o întinse.

— Găseşti totul aici, spuse el, bineînţeles că este codificat, sub formă de rebus, dar, dacă nu te descurci, găseşti soluţia în pagina doi, pe verso.

Individul dădu din cap, în semn că se va descurca.

— Femeia e foarte periculoasă, îl preveni Georges, seduce tot ce îi iese în cale, şi e frumoasă ca un Carpaccio (1455—1525), fii foarte atent...

— Am eu planul meu, spuse individul.

— Să-l vedem...

Individul despături planul hotelului „Vignes", din Montmartre, şi-i indică lui Georges camera unde intenţiona să o atragă pe tînăra femeie, graţie unor complimente aduse rochiei ei şi noii ei maşini, o „Simca 8", roz-bombon.

— Epatant, spuse Georges, şi dacă va purta blugi, ce te faci ?

— Numele, numele meu este foarte important. Mi-am întocmit actele pe numele Contele Henri d'Horénoque al optulea, asta dă totdeauna rezultate...

— Dacă o spui dumneata, replică Georges, cu un aer de îndoială.

Mai discutară cîteva clipe, încercînd să stabilească dacă e mai bine să ai un nume cu particulă de noblete sau o maşină sport roşie, apoi se despărţiră, nu tocmai ca doi buni prieteni, promiţîndu-şi să nu se mai revadă la toamnă.

Georges îl privi pe individ cum se îndepărtează fluierînd *My Darling Clementine* şi apoi, gînditor, se îndreptă spre „Hispano-Suiza". Nu-i inspira absolut deloc încredere. Dacă un tip ca acesta e capabil să seducă pe cineva, acceptă să fie preschimbat într-un volum de versuri de

Lamartine. Demară cu viteza întîi și porni spre reprezentanța „Hispano" ca să ceară să i se aplice o nouă barză în vîrful capotei, fiindcă iar i-o furaseră. Telefonul sună și el ridică receptorul :

— Aș dori să vorbesc cu Germaine, vă rog, spuse o voce.

— Greșeală, *senor*, răspunse Georges, aici nu-i nici o Germaine, e o „Hispano-Suiza"...

— Bună ziua, colonele ! spuse vocea. Cum a decurs întîlnirea ?

— Bine, dar nu-mi place, nu-mi place deloc...

— Prea tîrziu, ripostă vocea, n-avem încotro. Am ratat deja cu trei agenți, sper că d'Horénoque va reuși.

Georges tăcea, așa că vocea insistă :

— Sper cu adevărat, și mai ales pentru dumneata, colonele ! Este sub directa dumitale responsabilitate, nu uita asta !

Georges oftă și închise telefonul. Nu uita nimic ! Dar se întreba cum un dobitoc, ca acest stereotip de clon, putea spera, în mod rezonabil, să seducă o femeie ca Jenny ? Ca și cum ai fi cerut unui stîlp de la o parcare să-ți povestească un banc. Și apoi, mai era și planul acela aiurit ! Ar fi fost mult mai simplu să-l răpească pe Léo și să-l facă să vorbească. În cinci minute, specialiștii din camera din fund puteau să-i stoarcă tot ceea ce știa. Hotărît lucru, în unele momente deciziile de la Cartierul General îl lăsau perplex.

„Hispano-Suiza" trecu prin fața Operei și se angajă cu greu pe bulevardul Capucines. O să fiu în întîrziere, bombăni Georges; începea să-i fie din ce în ce mai greu să pună de acord meseria de șofer cu cea de agent secret. În fața lui, circulația se blocase, astfel încît claxonă de trei ori. O „403-Diesel" îi tăie drumul, și un individ în salopetă coborî din mașină, furios :

— Ce vrei ? Ce vrei ? Nu merg destul de repede ? Dacă ești cu adevărat bărbat, doboară-mă !

Ținînd o paletă de *base-ball* în mînă, bărbatul lovea cu pumnul în parbriz.

Georges coborî geamul și întrebă politicos :

— Doriți ceva ?

— Doboară-mă dacă eşti bărbat !

— Să te dobor ? Nici o problemă, răspunse Georges.

Deschise torpedoul, îşi luă pistolul de calibru 7,65 şi-l doborî pe individ cu un glonţ direct între ochi. Hotărît lucru, îşi spuse el, oamenii devin din ce în ce mai agresivi. Îşi arătă permisul tricolor celor trei poliţişti care se apropiară şi le ceru să îndepărteze resturile.

— La ordinele dumneavoastră, domnule colonel !

Georges, calm, ridică geamul. Iată adevărata putere. Şi J.P.O., în ciuda numeroaselor sale miliarde, ar fi fost nevoit să coboare şi să-l înfrunte pe dobitoc cu paleta lui. Puse girofarul pe maşină, o luă la dreapta şi îl acţionă din nou pe *Tannhäuser* la maximum.

Cadrul 10

ÎN ACEEAȘI ZI, DIMINEAȚA

Jérémy privi trist telefonul și suspină pentru a suta oară. Jenny nu chema, la barul „Lutétia" suna veșnic ocupat, iar la ea acasă, automatul continua să-și debiteze amenințările. De aproape patru ore stătea să aștepte.

În bunker, totul mergea de-a-ndoaselea. N'Gom făcea ostentativ pe bosumflatul, frigiderul refuza să confecționeze cuburi de gheață, iar Arthur rămînea surd la toate solicitările lui. Jérémy încercase să-l tenteze propunîndu-i o partidă de șah, dar ordinatorul continua să tacă de parcă s-ar fi retras într-o sectă din Alabama.

Cu inima îndurerată, Jérémy plecă de lîngă telefon și se hotărî să-i facă o scurtă vizită doamnei Clovis, în turnul de fildeș din fundul parcului, asta îi va mai schimba ideile sumbre. Pe doamna Clovis o găsi fredonînd aria celor două orfeline, în timp ce lustruia vesela de aramă.

— Bună ziua, doamnă Clovis.

— Bună ziua, domnule Jérémy, răspunse ea pe aria Bijuteriilor. Este plin de praf aici, se vede că nu prea veniți să meditați...

Jérémy o lămuri că nu mai avea timp și că, în plus, se și îndrăgostise. O figură de-a lui Arthur !

— Cum ! exclamă doamna Clovis, nu poate să fie adevărat, doar nu v-ați îndrăgostit de un ordinator ?

Jérémy făcu o grimasă și o liniști. Pur și simplu, Arthur calculase în mod științific data și locul în care o va întîlni pe Jenny, cu ajutorul astroflashului.

— Așa ? se miră doamna Clovis, acum se programează întîlnirile, nu mai intervine hazardul ? E ca înainte, în familiile de bogătași, vă aduceți aminte ?

Portăreasa oftă și începu să frece violent vasele de aramă. Ce epocă, domnule ! Iubirile astea moderne, n-o să se obișnuiască niciodată cu așa ceva !

Jérémy mai sporovăi cu ea vreun sfert de oră, apoi se întoarse la telefon. Într-adevăr, toată povestea nu era prea clară. Și, mai ales, rolul jucat de Arthur ! Ridică receptorul și sună iarăși la barul „Lutétia". Miracol ! De astă dată nu mai era ocupat.

— Alo, aș dori să vorbesc cu Jenny, dacă se poate...

La celălalt capăt al firului se făcu o pauză mare, iar Jérémy distinse respirația interlocutorului.

— Cine-i la aparat ? întrebă o voce abia auzită.

— Jérémy. Jérémy Jem. Am mai sunat de dimineață și mi s-a spus că Jenny dormea.

— Ah, da ! spuse vocea. Jenny a plecat curînd după aceea... Nu pot să vă spun nimic în plus. Acum vă rog să mă scuzați, trebuie să închid...

Jérémy încruntă din sprîncene și închise telefonul. Ce era cu barmanul acesta ? Și Jenny care plecase ! Se întoarse lîngă ordinator, dar Arthur se încăpățîna să rămînă mut. În mod sigur, ceva nu era în ordine. Sună la S.O.S., dar cei de acolo erau ocupați pînă peste cap și nu se puteau angaja în nici o acțiune pînă a doua zi. Jérémy își aduse aminte brusc că are un prieten la I.B.M.-Ap, destul de sus plasat, și se hotărî să-i facă o vizită. Acum ori niciodată !

Chemă nu taxi, îl preveni pe N'Gom că nu va reveni decît pe la jumătatea după-amiezii, apoi conectă automatul telefonic. Luă fișa tehnică a lui Arthur, își puse impermeabilul și alergă spre grilajul parcului. Cinci minute mai tîrziu, un superb „G7" cu capotă verde-fluorescentă opri în fața lui.

— Unde mergem ? întrebă taximetristul.

— La I.B.M.-Ap, la primărie...

— Este foarte departe, replică șoferul, mai ales la ora asta. Nu vreți mai bine să luați metroul ?

Jérémy dădu din cap, în semn că nu. Ori cu taxiul, ori deloc !

— Bine, zise șoferul, dar atunci trebuie să-mi spuneți cu adevărat o poveste interesantă !

— De acord, spuse Jérémy, cred că am ce vă trebuie, cunoașteți povestea referitoare la nașterea cuvintelor ?

Taximetristul nu avea nici cea mai mică idee, dar era numai urechi, foarte rar avea parte de povestiri culturale!

— Ei bine ! spuse Jérémy, așa cum probabil știți, la început a fost verbul, dar nu i se cunoștea foarte bine conjugarea. Nu exista viitor și nici trecut, ca să nu mai vorbesc despre viitorul anterior, doar prezent, și încă, fiindcă nu se numea așa, nu avea nume, formă, era inform. Ca epocă, nu era prea rău, doar puțin cam monoton. De exemplu, nu puteai spune „aș merge la cinema" sau „fir-ar să fie ! trebuie să-i fac o vizită mătușii Ursula". Timpul nu exista, exista doar spațiul, și ce să faci cu spațiu dacă nu ai timp ?

— Vă întreb și eu ! lansă șoferul.

— Deci, pentru a umple spațiul, continuă Jérémy, a trebuit să se inventeze foarte repede alte cuvinte, adjective, pentru a-l face frumos, adverbe, pentru a-l face serios, pronume, pentru a ști cine ce face, și chiar locuțiuni adverbiale, cum ar fi : „într-un anume loc..." sau „în toate cazurile..." pentru situațiile cînd nu știi ce să zici. Unele cuvinte au fost bine alese, altele, mai puțin. Cuvîntul „ambiguu" de exemplu, a fost deosebit de reușit, neștiindu-se dacă trebuie scris cu doi „u" sau cu unul, și nici ce semnificație are de fapt. În timp ce celelalte au fost cam date rasol, cum ar fi „abac" sau „abajur". La început, totul mergea bine. Se trăia cu nu prea multe cuvinte, toate erau cuvinte-cheie, iar cînd lipsea un cuvînt, era inventat, dar fără a-l impune, era încercat și, dacă mergea, era păstrat. Într-o zi, lucrurile s-au stricat. Nu se mai știe de ce, dar toți țipau unii la alții. Fiecare dorea să aibă ultimul cuvînt. Se inventau cuvinte cu duiumul, orice, fiecare își realiza stocuri personale, și apoi le aruncau unul în capul altuia, nu mai înțelegeai nimic, era un fel de „Ala-bala-portocala" sau „Cioc-boc, treci la loc". Ca să nu mai vorbim de înjurăturile care

proliferau și de cuvintele de ocară ce înfloreau pe toate buzele. Pentru a rezolva această problemă, se organiză o mare conferință, urmînd ca toate cuvintele să fie puse pe masă și apoi să fie împărțite în mod echitabil. Astfel s-au născut engleza, chineza, spaniola, lapona și, mai ales, franceza și italiana, care sînt cele mai frumoase, pentru că indivizii respectivi s-au servit primii. Iată, în cîteva cuvinte, cum s-au născut cuvintele !

Jérémy de-abia își termină povestea că taxiul opri în fața primăriei.

— Cît vă datorez ?

— Două sute de franci, fără bacșiș, aruncă șoferul în sîrbo-croată ; asta numiți dumneavoastră o povestire ?

Jérémy plăti și trînti portiera. Și totuși, povestea lui era foarte interesantă ! Notă numărul taxiului ca să evite să-l joace la loto, apoi urcă repede treptele scării celei mari.

I.B.M.-Ap., născută prin fuzionarea a doi mastodonți ai informaticii, prin anii '90, era de mult prima întreprindere din țară care se ocupa cu reglarea tuturor problemelor administrative. Ținînd cont de acest lucru, se instalase în toate primăriile din Franța.

În centrul imensului panou 3 D din holul interior, fu interceptat de un ușier care-l întrebă ce poate face pentru el. Jérémy îi explică problema lui și acesta îl îndreptă spre serviciul B, scara A, etajul trei, la stînga, cînd ieși din ascensor, dacă acesta funcționează. Ascensorul funcționa, iar Jérémy, care nu avea nici un fel de încredere în neo-administrația informatică, urcă pînă la etajul opt și se îndreptă spre biroul 1625, din capătul culoarului, pe dreapta. Bătu la ușă :

— Da ?

— Îl caut pe Hubert de la Rive, este un prieten din copilărie.

— Hubert nu mai lucrează la noi, a fost mutat la Promo-Marketing. Pot să vă ajut cu ceva ?

Jérémy îi explică faptul că era în căutarea cuiva capabil să-l lămurească în legătură cu programarea unui Mac-3, mai ales în privința circuitelor logice din domeniul probabilităților și al astrologiei.

Fața interlocutorului său se umbri. Pe furiș, apăsă pe butonul de sub biroul său și întrebă :

— Cine sînteți ? Un ziarist ?

Jérémy se prezentă și-i întinse actele de identitate. Celălalt le examină, pentru un moment fruntea i se încreți, apoi se lumină brusc :

— Jérémy Jem, acesta e numele dumneavoastră ?

— Da.

— Nu cumva sînteți autorul lui *Parono-Sauce-Madère* din colecția „Încălzit la alb" ?

— Ba da.

— Ei bine, este grozav ! E cartea mea de căpătîi, o știu pe dinafară !

— Chiar și pasajul în care Narcis este transformat în oglindă retrovizoare ?

Interlocutorului său nu-i venea să-și creadă ochilor și își chemă toți colegii ca să se bucure și ei de această ocazie neașteptată. Toată lumea începu să vorbească tare și fiecare dorea să-l atingă cu mîna pe autor. Jérémy era foarte gîdilicios, și pentru cîteva minute l-au făcut să rîdă, ca să fie apoi gata să dea autografe nominalizate. Șeful bandei, un fel de colonel-adjutant cu trese galbene, îl bătu prietenește pe umăr.

— Mi-a plăcut foarte mult ultimul dumneavoastră roman, mai ales pagina 28.

— Da ? întrebă Jérémy politicos.

— Da, mai ales începutul penultimului rînd. Acolo spuneți : „Și atunci, Narcis înțelese că totul era jucat". Îmi place foarte mult cuvîntul „atunci", în special cînd are un „și" înainte. Ar trebui mai mult folosit în romanul modern !

Jérémy îi promise că va avea grijă de aceasta și îl întrebă amabil dacă nu cumva poate să-l ajute în problema lui, referitoare la ordinator și la predestinarea prin Macintosh. Colonelul-adjutant îl luă de braț și-l invită să facă împreună cîțiva pași pe culoar.

— Se poate, spuse el, se poate. Dar nu vă sfătuiesc să vă băgați nasul în astfel de probleme. După cîte știu eu, e un subiect de clasa A+, securitate absolută, de care se ocupă exclusiv indivizii de la Extrapol.

Jérémy se înfioră. Extrapolul era o poliție specială, care depindea direct de Ministerul de Interne, însărcinată cu supravegherea curățeniei străzilor și cu înlăturarea oricărei manifestări metafizice pe drumurile publice. În consecință, toată lumea vorbea despre ei, dar nimeni nu-i văzuse vreodată. Ceru amănunte colonelului-adjutant.

— Extrapolul ? N-aveți cum să vă înșelați, ei nu zîmbesc niciodată.

— De ce ? întrebă Jérémy, curios să afle mai multe.

— Au făcut un jurămînt odată cu intrarea în poliție.

— Așa ! spuse Jérémy. Dar dumneavoastră puteți să mă ajutați ?

Nu știa cum să i se adreseze, domnule colonel sau domnule adjutant, iar acest lucru îl agasa puțin. Celălalt clătină din cap. Nu ! aici nu puteau face nimic pentru el. Coborî tonul și-i făcu semn lui Jérémy să se apropie :

— Vreau să vă spun că sînt momente cînd mă întreb dacă nu sînt și eu pe lista celor urmăriți ! Extrapolul e infiltrat pretutindeni, chiar și în administrație. Controlează tot, de la gînditorii de pe stradă pînă la circuitele logice ale timpului liber. Trecînd, bineînțeles, pe la șoferii de taxi. Indivizi ca dumneavoastră sînt sigur trecuți pe lista roșie. Scriitorii sînt prea periculoși. Au prea multă intuiție. Prea multe posibilități subversive...

Jérémy se indignă. El, subversiv ? El, căruia nu-i plăcea decît sportul și poezia modernă ? Îl mirau afirmațiile colonelului-adjutant.

— Dintotdeauna am dorit, continuă acesta, să aflu ce este, în fond, poezia, mai ales poezia modernă. Ați putea să-mi explicați dumneavoastră ?

Jérémy voia, desigur, dar îl avertiză că explicarea poeziei nu explica de fapt absolut nimic, asta era problema. Celălalt insistă, deoarece strănepotul său îl adora pe Lamartine și nici un doctor nu fusese capabil să-l vindece. Jérémy îi propuse să rezolve această problemă la cafeneaua din colț, și coborîră scările, braț la braț, ca doi vechi prieteni.

Colonelul-adjutant comandă un Saint-Thomas foarte condimentat, iar Jérémy, un Drieu-Mirabelle.

— Ca să revin la problema care mă interesează, mărturisi Jérémy, Mac-ul meu e bizar : m-a trimis la o întîlnire super-programată, exact la ora indicată am întîlnit-o pe femeia vieții mele, iar de atunci, tăcere, el nu mai vrea să-mi vorbească, găsiți că asta e normal ?

Însoțitorul său făcu o grimasă. Nu fusese niciodată îndrăgostit, iar ordinatorul său era cu totul incapabil să-l facă să întîlnească pe cineva, era un model vechi, din generația a doua.

— În acest caz, cum vă descurcați ? întrebă Jérémy, cum faceți ca să întîlniți persoana ?

Însoțitorul se aplecă la urechea lui și îi mărturisi :

— Merg pe Magistrala Periferică în fiecare sîmbătă !

— Dar, ripostă Jérémy, asta nu servește la nimic, de vreme ce nu vă mai amintiți de nimic, plecînd.

— Poate, admise celălalt. Dar poate că nu. Faptul de-a ști că am întîlnit pe cineva, chiar dacă nu-mi mai amintesc pe urmă, îmi este de-ajuns. Și apoi, se spune că rămîne totdeauna ceva după un tur pe Magistrala Periferică. În adîncul creierului. În adîncul sufletului. Impresia de lucruri deja văzute sînt convins că de acolo vine.

Jérémy dădu din cap. Poate. El nu pusese niciodată piciorul pe Magistrala Periferică, dar își făgădui să facă un tur într-o zi. Îi mulțumi însoțitorului său pentru toate sfaturile date și coborî scările, patru cîte patru. Era grăbit să se întoarcă la bunkerul din Bulevardul Montmorency ca să o sune pe Jenny.

Cadrul 11

ÎN ACEEAȘI ZI, DUPĂ-AMIAZA

Sheila ancoră „Cîrpa-Muiată" pe cheiul din portul Debilly în timp ce începea să cadă o ploaie măruntă. Își petrecuse ziua plimbîndu-se pe Sena, între Charenten și Suresnes, și era puțin amețită de zgomotul Dieselului. Ora șaptesprezece! Se încadrase perfect în timp, fiindcă Jenny era mereu în întîrziere. Își ridică gulerul impermeabilului și fugi pe scară, ca să ajungă pe cheiul New-York.

Așezat pe ultima treaptă, un indian făcea gesturi cu ambele mîini, neștiindu-se cu siguranță dacă se ruga sau cerșea. Cu uimire, Sheila remarcă faptul că în jurul lui, pe un cerc cu un diametru de aproximativ doi metri, nu ploua, iar soarele făcea să-i sclipească nenumăratele inele pe care le purta la ambele mîini.

Cu un șarpe înfășurat în jurul gîtului, monologa într-un dialect straniu, iar lîngă el era așezată o placă pe care scria : „Ca să vă adăpostiți de ploaie — 20 franci, dacă doriți și o povestire — 40 de franci !".

Sheila scotoci prin buzunare și-i întinse cei patruzeci de franci. Indianul surîse cu toți dinții și-i decupă un pasaj de cincizeci de centimetri de cer albastru, ca să poată veni să se așeze lîngă el. Luînd-o de mînă, se avîntă într-o povestire relativ complicată, din care Sheila înțelese că totul are un capăt, cu excepția omului, care nu ajunge la capătul greutăților. Sheila îi mulțumi cu amabilitate și, în schimb, îi povesti viața ei, în mod spe-

cial ziua cînd fusese bolnavă și trebuise să stea toată ziua în pat. Încîntat, indianul o întrebă dacă era liberă ca să ia împreună masa de seară ; știa un restaurant absolut genial, în strada Portes, lîngă stația de metrou Maubert-Mutualité. Sheila îi spuse că, din păcate, avea deja un program, iar el îi smulse o întîlnire pentru marțea viitoare, nu prea tîrziu, ca să se poată întoarce acasă înainte de miezul nopții.

— De ce înainte de miezul nopții ? întrebă ea.

— De aia, spuse indianul. Din cauza stingerii.

E adevărat, își spuse Sheila, uitasem, în timpul săptămînii sună stingerea, după miezul nopții, spre Grădina Planetelor, din cauza vîrcolacilor.

— Și ce se întîmplă dacă te prinde după miezul nopții pe stradă ? întrebă ea.

— La hingheri, răspunse indianul. Te trec prin raze meta, ca să vadă dacă ești *O.K.* și te țin toată noaptea acolo, într-un hotel mizerabil, pe urmă îți dau drumul fix la răsăritul soarelui.

— Și dacă cineva nu este *O.K.* ?

— S-a întîmplat, o dată. O singură dată. Contorul meta parcă înnebunise și a început să urle a moarte. Chiar și ursii din grădina zoo au simțit fiori de teamă. Am aflat atunci că printre noi se găsește un vîrcolac. Dar paznicii erau niște copilandri, n-au îndrăznit să se apropie ca să afle cine era.

— Și cine era ?

— Cine credeți ? întrebă indianul cu blîndețe, făcînd să-i strălucească dinții albi.

Instinctiv, Sheila se dădu înapoi și ieși din cercul magic. Ploaia îi biciui obrazul.

— Nu vă speriați ! spuse indianul, nu vă mănînc ! De mult timp nu mai mîncăm pe nimeni, exceptînd bineînțeles cazurile urgente, cînd este închis peste tot, chiar și barul de la arabul din colț.

— Nu mă sperii, spuse Sheila.

Ca să i-o dovedească, îi întinse mîna și i-o mîngîie pe a lui, avînd grijă să o facă în sensul părului și să nu se apropie prea mult de reptilă.

— Șarpele e al dumneavoastră ? întrebă ea.

— Da, se numește Ouroboros, își schimbă pielea în seara asta, de aceea nu-i prea vorbăreț, trebuie să se concentreze. În plus, toată ziua a fost nevoit să citească viitorul, ca să cîștige cîțiva bani de la turiști, iar acum e frînt de oboseală. Dar dumneavoastră cum vă numiți ?

Sheila îi spuse că o cheamă Sheila, dar că prefera un nume ca : Fluture de Aprilie sau Libelulă a serii.

Indianul îi răspunse că Sheila nu i se pare prea comun și îi recomandă să ia puțină psilocibină, ciuperca halucinatorie care lui îi făcea foarte bine.

— Nu, mulțumesc, refuză Sheila, poate că în altă zi, astăzi trebuie să fiu lucidă, fiindcă mă întîlnesc cu Jenny, o să-mi povestească tot, se pare că a făcut Big-Bang cu un tînăr Făt-Frumos !

— Știți, insistă el, nu e nimic extraordinar, e doar banala HO_4 — Hidroxi-N dimetil triptamină...

— Orișicum, spuse Sheila, nu, mulțumesc !

Indianul ridică din umeri, suspinînd, ceea ce avu drept efect să oprească ploaia.

— De acord, spuse el, nu mai insist. Vreți totuși să-l consult pe Ouroboros, ca să vă spună ce-o să vi se întîmple săptămîna viitoare ?

Sheila ezită. Era într-adevăr tentată din cauza poveștii cu profesorul Lévy. Cu toate acestea, refuză oferta. Nu avea chef să știe.

— Nu-i nimic, spuse indianul, e adevărat, o să vedeți și singură. Dacă aveți nevoie de mine, sunați la numărul acesta. Este telefonul unei mici cafenele „Toarnă-Întruna", în Curtea Miracolelor, lîngă Buttes-Chaumont. Sînt acolo tot timpul, sau știu unde pot fi găsit.

— Perfect, spuse Sheila. Și altfel, cu ce vă ocupați în afara faptului că opriți ploaia ?

El își luă un aer conspirativ și-i șopti la ureche :

— În acest moment, sînt angrenat într-o afacere. O foarte mare afacere !

— Da ? răspunse Sheila, politicoasă.

— Da, o afacere care ar putea schimba integral viața poporului meu. Și pe a dumneavoastră, de altfel. Veți vedea ! În mod sigur că ne vom revedea, chiar foarte curînd...

Sheila îl asigură că va fi încîntată, şi-şi notă numărul de telefon pe încheietura mîinii stîngi, ca să nu-l uite. Se ridică şi-l salută cu un semn discret. Ploaia se oprise şi ea urcă scările în cea mai mare viteză. Traversă piaţa Alma cu impermeabilul pe cap şi fugi spre „San-Francisco", unde orchestra braziliană începea să se încălzească. Se aşeză în fundul sălii, lîngă telefon, şi comandă un Jack London Rock and Rye şi cîrnăciori de bizon. Avea nevoie de un întăritor. Invitaţia pe care i-o făcuse indianul ca să ia masa împreună îi era mult prea proaspătă în memorie : poate că ar fi fost bine să accepte ? Un om capabil să oprească ploaia şi care poseda un şarpe capabil să citească viitorul era cu siguranţă o companie excelentă.

Se uită la ceas. Ora şaptesprezece şi douăzeci. Jenny întîrzia iarăşi. Îşi goli paharul, înghiţi ultimul cîrnăcior şi se decise să meargă să vadă orchestra braziliană mai de aproape şi să comande o salată Cucumber, cu multă ceapă, mulţumesc.

Cadrul 12

ÎN ACEEAȘI ZI, LA SFÎRȘITUL DUPĂ-AMIEZII

— Bună ziua, ați sunat la reședința lui Cassius Clay. Primul care închide fără a lăsa un mesaj, după semnalul sonor, va primi un pumn în nas, înțeles ?

Hotărît lucru, își spuse J.P.O., detectivii nu mai sînt ca altădată. Cu mînie, șterse de pe listă numele lui Bertrand Borowitch și sună la numărul următor. Și de această dată dădu peste automat. Normal, își spuse el, ținînd seama de ora la care sun, sînt toți pe stradă, în spatele unui ziar sau al unui copac, pîndind cu ochii lor de uliu. Hotărî să lase pe mai tîrziu filarea lui Georges și se îndreptă spre salonaș ca să lucreze o oră sau două la al său *Concert pentru Cont Curent*, o chestie care semăna puțin cu simfonia concertantă în fa major de Strolberg, dar mai veselă și cu cor de acordeon. J.P.O. adora muzica, în general, și, în particular, nota fa, pe care o considera deosebit de frumoasă. Era pe punctul de a introduce un „fa" la începutul celui de-al treilea cuplet cînd sună telefonul interior.

— Da ? Ce este ? Cine este ?

— Sînt eu, Georges, domnule, ora optsprezece, tocmai m-am întors. Domnul dorește să-l duc în oraș ?

— Nu, nu mai e nevoie, răspunse J.P.O., mai poți să ții mașina dacă ai nevoie de ea. Dacă, prin absurd, mai am chef să ies în oraș, iau metroul, ar fi amuzant, nu crezi ?

Georges îi mulțumi și-l asigură că, efectiv, metroul e

un mijloc de locomoție foarte amuzant. Îl asigură că nu se va întoarce foarte tîrziu și-i ură o seară bună. J.P.O. închise telefonul, scrîșnind din dinți. Viața dublă a lui Georges începea chiar să-l deranjeze. Închise sintetizatorul, trînti ușa salonului de muzică și coborî la primul etaj, ca să schimbe cîteva cuvinte cu șoferul său. „Hispano-Suiza" trona în mijlocul încăperii și el o înconjură, perplex. Ce putea masca Georges, folosindu-se de această mașină ? Privi monstrul, atent la cel mai mic detaliu. Deschise portbagajul, examină cu atenție fiecare colțișor și, mînat de un impuls incontrolabil, se ascunse înăuntru. Trecură cîteva minute, apoi Georges intră în încăpere. Îl auzi instalîndu-se la volan și acționînd telecomanda ascensorului. J.P.O. încercă să se întindă, însă portbagajul era cu adevărat prea mic și fu nevoit să opteze pentru poziția de foetus. Profită de ocazie ca să treacă în revistă scenele cele mai semnificative din existența intrauterină, traumatismele majore pe care le trăise în momentul intrării în viață și, ca să se reconforteze, își recită cîteva mici poeme financiare. În acel moment sesiză că mașina prindea viteză și se hotărî să doarmă puțin. Închise ochii și se lăsă în voia soartei.

Prin caroseria care devenise transparentă, începu să viseze niște pești-lupi imenși în ținută de seară și o orchestră de jazz care cînta pe fundul Senei. Înghiți o pilulă contra răului de mare și constată că nu-și luase ceasul antiacvatic, ci un fals „Cartier" cu limbi moi care se legănau ca niște alge nonșalante. În felul acesta, trecea alene de la zece seara la patru dimineața, ceea ce îi accentua senzația de greață.

„Hispano-Suiza" frînă brusc ca să lase să treacă o șalupă care avea prioritate, iar el se trezi, înțepenit de tot. Așteptă cîteva minute, timpul necesar ca să revină la realitate, după care, circumspect, deschise capota. Cu pas de lup, ieși din portbagaj, încercînd să nu fie observat. Dat fiind numărul mare de orbi care treceau pe acolo, socoti că se găsește undeva către strada Sèvres. În depărtare, zări fațada barului „Lutétia". Georges, tot la volanul mașinii, tocmai dădea un telefon, așa că se refugie sub portalul unei clădiri din apropiere. O bătrînică,

purtînd rucsac cu un Mickey pe el, se apropie cu pași mărunți, îl rugă să închidă ochii, după care formă pe furiș codul imobilului.

— Omagiile mele, doamnă, spuse J.P.O., scoțîndu-și pălăria.

— Domnul ? întrebă bătrînica, mirată.

— Aveți cumva vreo teorie referitoare la viața dublă? întrebă el.

— Primul meu soț avea o astfel de teorie, îi mărturisi ea, dar e ceva atît de vechi, e din mileniul trecut, oamenii de astăzi nu mai pot să știe...

— Și atunci ?

— Nu mai știu. Într-o zi și-a pus teoria în practică și de atunci nu l-am mai văzut... Bietul Anatole ! Unde o fi acum ? La Arcachon poate ?

J.P.O. îi mulțumi și aruncă o privire spre stradă. Georges era în picioare, lîngă mașină, și sporovăia cu doi indivizi care purtau pe umeri un covor rulat. Deschiseră portbagajul mașinii și băgară covorul înăuntru.

J.P.O. avansă puțin în stradă, ca să vadă mai bine ce făceau. Sau Georges face trafic cu covoare orientale, sau în mașina mea se află un cadavru, își spuse J.P.O. La un moment dat, îi văzu pe cei doi bărbați agitîndu-se și arătînd cu degetul în direcția lui. Ei, drace ! înjură el, recunoscînd uniforma neagră a Extrapolului, am fost reperat !

Deschise repede capacul uneia din cele trei pubele de lîngă el și se ascunse în ea. Un minut mai tîrziu, cei doi indivizi se îndreptau nonșalant spre intrarea în imobil. Începură să discute, iar J.P.O. ridică ușor capacul, ca să poată urmări convorbirea lor.

— Aici locuiește, spuse individul Nr. 1.

— Da. Ai întrebat-o pe portăreasă ? voi să știe individul Nr. 2.

— Nu, nu încă.

— Bine, am să mă duc eu. Barmanul ce a spus ?

— Susține că a fost în legitimă apărare. Nu cred nici un singur cuvînt. El susține că numitul Jérémy a amenințat-o pe fată că-i va recita *Moartea Lupului* de Alfred de Vigny, dar că ea a reușit s-o șteargă mai înainte.

— Sînt sigur că minte, spuse Nr. 2, trebuie să-l facem să vorbească !

J.P.O. înțelese că nu-l căutau pe el și regretă că se băgase în pubela aceea care mirosea groaznic.

— Dar fata ? Ce s-a întîmplat cu ea ? întrebă Nr. 1.

— A dispărut, barmanul afirmă că a oprit o mașină în fața barului, sau că o mașină a oprit în fața ei, nu știe sigur.

— Așa ? spuse individul Nr. 1. Și ce fel de mașină era?

— O „Simca" roz 1950, 45.000 km la bord, caroserie foarte sănătoasă, stare bună, 20.000 F negociabili.

— Păi era d'Horénoque ! spuse Nr. 1. E-n regulă, o să avem timp să scotocim apartamentul.

Amîndoi se avîntară pe scară, iar J.P.O. ieși din pubelă, cam clătinîndu-se pe picioare și astupîndu-și nasul. Bătuța cu rucsacul scoase capul din ghereta portăresei :

— Ei bine, tinere, ai găsit ce căutai ?

J.P.O., căruia nu i se mai spusese „tinere" de pe vremea primului său milion, îi adresă un surîs larg și-i spuse că nu, din păcate, nu găsise nimic, dar că acum era absolut sigur că șoferul său ducea o viață dublă și că era amestecat într-o afacere necurată.

— S-ar spune că a avut loc o crimă, făcu el, o crimă pasională la barul „Lutétia", caută pe cineva în imobil.

— E vorba de domnișoara Jenny, spuse bătrînica, tristă, mare nenorocire, doi morți într-o singură zi !... Ea e viața dublă pe care o căutai ?

Fără să știe de ce, J.P.O. răspunse că da, pe ea o căuta, de mai mulți ani, dintotdeauna...

— A trecut pe aici ca o furtună, pe la ora dejunului, ca să-și ia corespondența, o mașină înspăimîntătoare roz o aștepta în fața casei, condusă de un filfizon de-a dreptul insuportabil !

— Ei și ?

— Nu era nimic interesant, doar o factură de la E.D.F., cu adevărat foarte piperată. M-a îmbrățișat, m-a rugat să decomand o întîlnire la „San-Francisco", dar n-am avut timp, și apoi a plecat plîngînd. Săraca domnișoară Jenny! Mare ghinion, după ceea ce s-a întîmplat cu domnul Léo!

J.P.O. îi mulțumi pentru toate aceste informații și îi dădu în schimb o informație confidențială referitoare la compania „O.P.A.". Deschise ușa și ieși în stradă. Georges dispăruse. Poate că era la barul „Lutétia" ? J.P.O. se apropie de „Hispano-Suiza" și constată că cheile erau în contact. Gata, o iau ! murmură el în sinea lui, Georges o să creadă că a fost furată, asta o să-l învețe minte să mai lase cheile !

Puse motorul în funcțiune, ieși din garare și, prudent, se angajă pe bulevardul Raspail. Nu era momentul să facă ceva ca să fie oprit, cu un cadavru în portbagaj. Nu făcuse nici două sute de metri, cînd telefonul începu să sune. Ridică receptorul cu mîna stîngă.

— Alo, aș dori să vorbesc cu Germaine, dacă se poate...

Vocea era metalică, tranșantă și se simțea cît de colo că nu avea nici un chef să stea de vorbă cu vreo Germaine. E o parolă, își spuse J.P.O., toate viețile paralele se bazează pe parole, e un lucru foarte cunoscut ! Se întreba cum să agațe peștele în cîrligul undiței, și răspunse la întîmplare, imitînd vocea șoferului :

— Ei bine ! Germaine nu-i aici, a trebuit să meargă la mă-sa-mare care e foarte bolnavă, ca să-i ducă niște cornuri, jurnalul și o bucată de unt...

La celălalt capăt al firului, se produse o îndelungată tăcere, după care, vocea tună :

— Dumneata ești, colonele ? Crezi că ai ales momentul potrivit ca să faci pe nebunul ?

J.P.O. promise că n-o va mai face și-l întrebă care sînt ordinele.

— Ai vești despre fată ? întrebă vocea.

— Nu, răspunse J.P.O. I-am pierdut urma. Dar pornesc la „San-Francisco", o informație foarte serioasă m-a pus pe această pistă.

— Bine, răspunse vocea, fă tot ce crezi ! Te sun peste douăzeci de minute la Frisco. Numele meu conspirativ o să fie Titi, am să întreb de Motan Mare.

— Am înțeles, Titi, aștept !

Sînt în plin roman de groază, își spuse J.P.O., și se pare că Georges face într-adevăr parte din poliția secretă! Regreta amarnic că îi plătise totdeauna amenzile de

circulație, și apăsă pe accelerație. Mașina zvîcni pe bulevardul La Tour-Maubourg. Începuse să cadă o ploaie mărunță, astfel că dădu drumul la ștergătoarele de parbriz, aruncînd frecvente priviri în oglinda retrovizoare. Nu-l urmărea nimeni. Traversă podul Alma fără nici o dificultate și se opri în fața la „San-Francisco". Coborî din mașină, întinse portarului cheile ca să i-o parcheze și se duse direct la bar. O orchestră braziliană făcea să se zguduie pereții și trebui să zbiere ca să se facă auzit.

— Chelner !

Chelnerul se apropie de el, intuind că va face o afacere bună. J.P.O. reprezenta tipicul individ cu bani.

— Da, domnule ?

— Adu-mi un Pagnol 51 și spune-mi ce caut aici.

Chelnerul îi servi băutura într-un pahar mare cu picior, după care scoase din buzunar un pachet de cărți de joc. Întinse cărțile pe tejghea în trei rînduri, ridică una și anunță o damă.

— O femeie, domnule, văd o femeie și o bancnotă verde care își schimbă stăpînul.

— Ești sigur de asta ? se răsti la el J.P.O.

— Absolut sigur, răspunse chelnerul, înainte de a face școala hotelieră am urmat studii serioase de cartomanție.

J.P.O. scoase o bancnotă de o mie de dolari și o puse cu grijă pe tejghea. Chelnerul începu să saliveze. Niciodată nu i se dăduse un bacșiș de o mie de dolari !

— Presupun, spuse el, că va trebui să găsesc femeia ?

— Exact, spuse J.P.O., dar dispun de foarte puține date. Se numește Jenny, asta-i tot ce știu. E frumoasă ca un Carpaccio și nu-l suportă pe Alfred de Vigny. Nu-i ușor, ce zici ?

Chelnerul ridică din umeri și declară că toată afacerea era un joc pentru copii. Ridică microfonul de apel și anunță :

— Gura, nu se mai aude nimic ! Este căutată Jenny, am spus : Jenny... Un domn foarte bine o așteaptă la bar, mulțumesc !

Închise microfonul și înșfăcă dolarii. O tînără roșca-

tă, îmbrăcată în roșu, se apropie de ei și privirea i se încrucișă cu a lui J.P.O.

— Dumneavoastră sînteți domnul foarte bine ?

J.P.O. o privi foarte atent și, în sinea lui, scoase un fluierat admirativ. Într-adevăr, roșcovana era superbă ! Rapid, încercă să facă o comparație între ea și Anne-Marie, partenera lui din acel moment. Această Jenny e cel puțin de trei ori mai frumoasă decît Anne-Marie, fără nici o îndoială. Dar, tot fără nici o îndoială, Anne-Marie e de două ori mai inteligentă. În schimb, cea de față e mult mai puțin pretențioasă, dar nimeni nu o întrece pe Anne-Marie la preparatul clătitelor ! Îl apucă o ușoară ameteală și-i ceru băiatului să-i aducă un calculator.

Între timp, se prezentă : J.P.O., miliardar, amator de lichioruri și de teorii tari.

— Aveți cumva o teorie în privința Hazardului ? întrebă el.

Sheila îi spuse că nu are o astfel de teorie dar că, prietena ei, Jenny, are una cu siguranță, era specialitatea ei.

— Păi, atunci, nu sînteți dumneavoastră Jenny !

— Nu, eu sînt Sheila, de miercuri sînt cea mai bună prietenă a ei, sper că asta nu-i o problemă !

O privi lung și murmură că nu, nu era o problemă, s-ar fi putut foarte bine să o cheme și pe ea tot Jenny, în fond, numele sînt doar o simplă convenție, dar tare ar vrea să știe unde poate fi găsită Jenny și, mai ales, pentru ce motiv o caută șoferul lui.

Sheila îi mărturisi puținul pe care-l cunoștea și-i spuse că toate acestea puteau avea o oarecare legătură cu un anume Jérémy.

— Și cu ce se ocupă acest Jérémy ? întrebă J.P.O.

— Scrie piese de teatru și, în plus de asta, își pune o mulțime de întrebări.

— Așa ! exclamă J.P.O., și ce fel de întrebări își pune?

— Nu știu, spuse Sheila, ceva de felul : Cine sînt, încotro mă îndrept, a fi sau a nu fi și alte asemenea lucruri, chestii de scriitor...

Niciodată J.P.O. nu își pusese astfel de întrebări, dar asta i se părea ceva interesant. *A fi* prezenta incontestabil unele avantaje, mai ales dimineața, după ce ai dormit bine și te trezești în formă, dar și *a nu fi* putea să fie util în anumite cazuri, de exemplu, cînd ai vărsat castronul cu supă în poala vecinei de la masă și cînd ai prefera să fii în orice altă parte.

Cîtva timp discutară despre folosul de a-ți pune întrebări, natura întrebărilor de pus și cel mai bun moment al zilei ca să le pui. Erau pe punctul să ajungă la un compromis, cînd o voce acoperi tumultul ambiant :

— Gura, nu se mai aude nimic ! Titi îl caută pe Motan Mare !

J.P.O. se scuză și se îndreptă spre cabina telefonică. Ridică receptorul și imită iarăși vocea lui Georges :

— Aici Titi, ascult !

— Dumneata ești, colonele ? Credeam că am spus foarte clar, eu sînt Titi și dumneata ești Motan Mare, m-ai înțeles ?

J.P.O. îl înjură în gînd, apoi se scuză. De acord. Dar nu putea să nu remarce că de fiecare dată aceiași indivizi își asumă cel mai frumos rol !

— Colonele ! reluă vocea, am noi ordine ! O găsești pe fată, o elimini, o pui în portbagajul „Hispano-Suizei", lîngă celălalt corp, și dai foc, ca să pară o sinucidere, ai înțeles ?

— O dublă sinucidere, într-un portbagaj de mașină ?

— Acestea sînt ordinele ! Am uitat, încearcă să recuperezi covorul, se pare că este de valoare. Instrucțiunile vin direct de la cine știi, care a dezbătut îndelung aceste aspecte cu cine știi, într-un mic restaurant din spatele Bastiliei.

J.P.O. îl asigură că totul va fi așa cum i s-a spus, apoi închise telefonul. O regăsi pe Sheila, tulburat și șocat. Georges, un ucigaș ? Îi povesti tinerei conversația telefonică pe care o avusese și o întrebă ce ar face în locul lui. Aflînd despre condamnarea prietenei ei, Jenny, Sheila deveni palidă ca propria ei moarte.

— Eu, spuse ea, pentru început, aș da imediat foc

mașinii, astfel ca ei să creadă că treaba s-a făcut, și ne-ar lăsa timp să o regăsim pe Jenny.

— Ai dreptate, spuse J.P.O. Mă voi ocupa de asta imediat ! Vrei să vii cu mine ?

Sheila nu ezită. Sigur că vine cu el. J.P.O. își simți deodată un suflet de aventurier. Luîndu-și mina lui Humphrey Bogart, se apropie de bar :

— Ascultă !

— Da, dom'le Bogart ?

— Nu mă cunoști, nu m-ai văzut niciodată, între a fi și a nu fi, am ales a nu fi, ai înțeles ?

— Da, dom'le Bogart, am înțeles, dom'le Bogart, nu v-am văzut niciodată, nici pe dumneavoastră, nici pe dînsa, nici pe Titi, nici pe Motan Mare. Nu știu nimic. Chiar și pentru 10.000 de dolari rămîn mut, să spun că aș începe să ezit pe la 20.000 de dolari, dar în nici un caz pentru mai puțini.

Am devenit un aventurier, își spuse J.P.O., asta riscă să mă coste scump, în mod sigur mult mai scump decît dacă m-aș duce la cinema. Suspină, își scoase portofelul și-i strecură încă o bancnotă de o mie de dolari chelnerului. Apoi suflă în țeava unui pistol Smith & Wesson imaginar și o tîrî pe Sheila după el, mișcînd din umeri. Portarul îi întinse cheile „Hispano-Suizei" și se grăbi să deschidă portiera pentru Sheila.

— Unde mergem ? întrebă J.P.O.

— Știu, spuse Sheila, mergem pe chei, acolo putem să-i dăm foc fără prea mulți martori, apoi o împingem în Sena.

— Genial ! murmură J.P.O.

Făcură înconjurul pieței și coborîră rampa care-i ducea spre chei, oprindu-se la baza scărilor. Indianul părea să nu se fi urnit din micul său cerc însorit, iar Sheila îi făcu semn cu mîna.

J.P.O. o întrebă :

— Îl cunoști pe străinul acesta ?

— Da, e un prieten, m-a apărat de ploaie.

J.P.O. deschise portbagajul și scoase de acolo, cu precauție, covorul. Îl derulă și descoperi corpul necunoscutului. Ochii bărbatului erau închiși, dar pe obrajii lui

curgeau lacrimi. Plîngea, așa cum numai morții știu să plîngă, atunci cînd se simt prea singuri. Sheila clătină din cap : era prea îngrozitor, nu poți lăsa pe cineva să plîngă așa, singur, în întuneric, asta nu se face ! Ridică ochii și privirea îi fu atrasă în mod irezistibil de indianul aflat la numai cincizeci de metri distanță. Indianul! Cine știa să oprească ploaia trebuia să știe să oprească și lacrimile. Îi făcu semn să se apropie, îl salută cu o mică reverență, apoi făcu prezentările :

— J.P.O., un miliardar, și Indianul, un indian care e și puțin lup.

Cei doi bărbați se salutară, și Indianul îi întrebă dacă putea să-i ajute cu ceva.

— Dumneavoastră îi faceți pe morți să plîngă ? întrebă J.P.O.

— Da. Sufletul nu poate să vadă Lumea de Dincolo dacă nu se curăță murdăriile care-i rămîn în străfundul privirii.

— Și mai durează mult ?

— Nu, e pe terminate.

J.P.O. dădu din cap și scoase o canistră. Îndepărtă pe toată lumea, scăpără un chibrit și dădu foc mașinii. Automobilul se aprinse ca o torță, iar Indianul execută un dans ritual al morții, spunînd cuvintele magice care trimit „Hispano-Suiza" în Țara Marilor Preerii. J.P.O. îi mulțumi, bombănind, era atașat sentimental de acea mașină.

— Păcat dat foc mașină 150.000 dolari ! spuse indianul.

— Da, dar necesar, fratele meu ! ripostă J.P.O. Tu mulțumit să fii amestecat afacere murdară, politisto-politică ?

Indianul făcu semn că nu și își aprinse o țigară Davidoff nr. 9, scoțînd rotocoale de fum.

— Și acum, întrebă Sheila, ce facem cu mortul ?

J.P.O. atrase atenția că mortul încetase să mai plîngă, și deci putea fi aruncat în Sena.

— Nu în Sena, spuse Indianul, mă ocup eu, îl veghez eu.

J.P.O. îi mulțumi cu un nou mormăit și îi oferi un

cec de 50.000 de dolari, drept despăgubire. Cu multă demnitate, Indianul refuză, preferînd banii lichizi ; Sheila îi promise că-l vor suna în cursul serii la „Toarnă-Întruna" ca să știe ce era nou, apoi îl conduse pe J.P.O. spre „Cîrpa-Muiată".

Moartea, își spuse ea, simt moartea cum dă tîrcoale, cu imensa ei coasă. Mă caută pe mine, pe Jenny ? Trebuie să plecăm, trebuie să părăsim acest loc...

Urcară la bordul vasului, iar ea puse motorul în funcțiune. Indianul îi făcu semn cu mîna, cu un gest foarte lent, ca și cînd i-ar fi dat binecuvîntarea.

J.P.O. își spuse că viața lui se dăduse peste cap, iar Sheila îndreptă vasul spre Invalides.

Cadrul 13

ÎN ACEEAȘI ZI, LA SFÎRȘITUL DUPĂ-AMIEZII

Ora optsprezece : s-a sfîrșit. Jenny nu va veni. „Caf' Conç" se umplea de oameni fericiți, în timp ce sufletul lui Jérémy urma calea inversă. Mă duc, își spuse el, să-mi înec amarul, făcînd să-mi sară plombele cu un Nimier-Curaçao la o bombă din Halles ! Nu trebuia să o las să plece cu nenorocitul ei de metrou de dimineață ! Este numai vina mea, este vina mea, este vina mea...

Așezat la bar, fixa fără nici o speranță intrarea de la „Caf'Conç". Lîngă el, singur la o masă, un bătrînel semănînd cu Leonardo da Vinci, mînca o porție de cartofi prăjiți cu *ketchup*. Deodată, luă un cartof între degete și-l aruncă în sus. Acesta, atingînd plafonul, căzu în gura larg deschisă a cîinelui său, un labrador la fel de bătrîn ca și stăpînul, care mișca din coadă, fredonînd un cîntec al Madonnei.

— Superb, spuse cîinele, aș mai lua unul !

Conformîndu-se, bătrînul reuși în mod impecabil să-i lanseze un nou cartof prăjit. Dintr-o sorbitură, Jérémy își goli paharul și întrebă, cu interes :

— Genial cîinele acesta, ce marcă este ?

— Nu te ocupa de el, răspunse cîinele, nu vorbește cu nimeni, nici cu oamenii, nici cu cîinii, în plus, îi detestă pe străini.

— Eu nu sînt străin, mă numesc Jérémy, se prezentă Jérémy.

— Toată lumea e străină pentru restul lumii, spuse cîinele. Eu mă numesc Nanar, iar el, Gabriel.

Făcu semn că i-ar plăcea să termine toți cartofii prăjiți cu *ketchup* și găsi că este de datoria lui să precizeze :

— E ventrilog...

— A ! Deci asta era ! exclamă Jérémy.

— Ei da, spuse cîinele, doar n-o să credeți că există cîini care vorbesc !

Jérémy rămase mut. Nu știa ce să mai spună. I-ar fi plăcut.

— Puțin îmi pasă, conchise el, în orice caz, importante sînt cuvintele, gîndurile, persoana care le spune contează mai puțin.

— Totuși, spuse Nanar, și oamenii sînt importanți, ei luminează cuvintele din interior...

Jérémy meditä. Oare oamenii sînt cei care luminează cuvintele, sau invers, cuvintele luminează oamenii ? Sau e o falsă problemă, din moment ce e ridicată de un cîine ? Și apoi, unde era Jenny ? În realitate, numai dragostea este capabilă să lumineze ceva, cu sau fără cuvinte, dar ce putea să înțeleagă un cîine din dragoste ?

Prin intermediul stăpînului său, Nanar comandă un desert, o tartă cu lămîie și o porție de spumă cu frișcă.

— Nanar, spuse Jérémy, nu ai vrea să facem împreună un tur prin Halles, să petrecem o noapte de pomină ? Eu fac cinste !

— Nu, nu pot, trebuie să rămîn cu el...

Ventrilogul înălță capul și-l fixă pe Jérémy cu un aer trist, ca și cînd și-ar fi cerut scuze.

— Păcat ! spuse Jérémy, ne-am fi putut uita necazurile, mai ales că mă simt puțin cam singur...

— Toată lumea e singură, spuse Nanar sentențios, chiar și atunci cînd ești în doi.

Jérémy se sculă și-și luă rămas-bun. Trebuia să plece. Se îndreptă spre ieșire, salutîndu-i pe magicieni, și se urcă în *side-car*-ul său amfibie. O luă la stînga ca să ajungă la Sena, unde își parcase mașina, și se hotărî să se întoarcă acasă. Cine știe ? Poate că Jenny îl sunase între timp.

Nu îi trebuiră decît zece minute ca să ajungă acasă, iar N'Gom îl întîmpină aşa cum numai el ştia să o facă, fără un cuvînt dar cu un Diabolo-Proust dublu, pe o tavă. Jérémy verifică dacă nu are vreun mesaj pe automatul telefonic, apoi se închise în birou. Ordinatorul începu să funcţioneze fără probleme, iar el scoase un oftat de uşurare : în sfîrşit, ceva mergea ! Poate că Arthur îl va ajuta să o găsească pe Jenny.

— Bună, Arthur.

Salut, bătrîne !

— Ce mai faci ?

— Dar tu, stîlp de cîrciumă ?

Jérémy ridică din sprîncene şi se uită atent la claviatură. Evident, era apăsat butonul „Familiar". Programă „Respect" şi o luă de la capăt :

— Bună, Arthur.

— Bună ziua, domnule !

— Arthur, spuse Jérémy, fiasco total, Jenny a dispărut !

Arthur se făcu a nu fi auzit. Totuşi, Jérémy avu impresia că ezită să vorbească. Mac răbufni, declarînd că nu poate răspunde decît la o singură întrebare precisă. Jérémy ceru :

— Arthur, dă-mi lista tuturor detectivilor care locuiesc prin apropiere !

— Detectivi de stat sau particulari ?

Jérémy reflectă puţin. Bineînţeles că detectivii de stat erau mai puţin costisitori, dar el avea nevoie de eficienţă. Şi de discreţie.

— Particulari.

În arondismentul lor erau doisprezece detectivi particulari, iar el îl alese pe primul de pe listă, un oarecare Bertrand Borowitch — urmăriri de orice fel, chiar şi din cele neplăcute. Formă numărul, şi o voce neplăcută îi răsună în ureche :

— De acord, nu sînt aici, dar dumneavoastră sînteţi sigur că sînteţi ? În orice caz, aţi sunat la Bertrand Borowitch, caută-tot, găseşte-tot. Nu-i nevoie să vă lăsaţi numele şi adresa, ştiu deja cine sînteţi, de ce mă căutaţi şi cît vă va costa. Scump, dacă doriţi să o ştiţi de la mine.

Voi fi în fața casei dumneavoastră într-un sfert de oră, port ochelari de soare, un impermeabil cauciucat, o pălărie Borsalino și, sub braț, *Un anotimp în infern* — versiune originală. Terminat.

Jérémy se întoarse spre Arthur, vizibil impresionat.

— Nu-i rău deloc, nu ?

Arthur aprobă, atîta tot. Jérémy suspină. Mac-ul lui continua să mai aibă stări sufletești.

— Arthur, ce s-a întîmplat ?

— Domnule, trebuie să vă vorbesc, nu v-am spus totul în privința tinerei și a întîlnirii de aseară, de la teatru. Domnișoara era urmărită.

— Urmărită ?

— Da, de Extrapol. S-a emis un mandat de arestare pe numele ei, afacerea fiind clasată cu „Ultra Secret".

Uluit, Jérémy se lăsă să cadă pe scaun. Jenny urmărită, Ultra Secret ! Era la fel de incredibil ca o deschidere G2—G4 cu albele, sau ca un poem pornografic de Claudel! Se postă în fața lui Arthur și întrebă sec :

— Arthur, știai toate astea cînd m-ai trimis la întîlnire ?

— Da.

— De ce ai făcut-o ? Și acum, de ce mi-o spui ?

— Am fost forțat, spuse Arthur. Totul a început ca un joc, am fost programați ca să punem la punct întîlniri între anumite persoane, ni s-a spus doar că era vorba de un test pentru un nou program numit „Destin". Astăzi mi-am dat seama că au mers prea departe, nu pot să mai continui, trebuie să mă spovedesc ca să-mi salvez sufletul.

— Ia te uită ! exclamă Jérémy. Acum și ordinatoarele au suflet ?

— Este opțional, răspunse Arthur, îl poți primi după trei ani, la sfîrșitul perioadei de garanție, și asta, pentru mine, o să aibă loc săptămîna viitoare.

Jérémy mîrîi. Un suflet ! Era chiar momentul potrivit ! Cu o lovitură de picior furioasă deconectă ordinatorul, făcînd priza praf, apoi plecă, trîntind ușa biroului după el. Coborî în grabă scările, traversă, alergînd, parcul, și, prin grilajul gardului, examină cu atenție strada. Detectivul particular era punctual. Jérémy îl recunoscu ușor

din cauza pălăriei tiroleze, a canadienei uzate și a ediției de buzunar *Iubiri galbene* de Corbière. Omul se plimba fluierînd partea *Cantabile* pentru pian și vioară în Re major Opus 17 de Niccolo Paganini, în versiunea interpretată de Oistrah și Zerțalova. Cît profesionalism, își spuse Jérémy, omul acesta are cu siguranță arta de a-și șterge urmele. Deschise poarta, traversă bulevardul și-l abordă :

— Bineînțeles, sînteți Bertrand Borowitch, nu ?

Omul scoase din buzunar un pachet de treizeci și două de cărți pe care le desfăcu în formă de evantai.

— Alegeți una, la întîmplare, nu are importanță care.

Jérémy o alese pe cea din mijloc și o examină. Era o carte de identitate în stare bună, iar fotografia, clară, îl arăta pe Betrand Borowitch. I-o înapoie și-l felicită. Detectivul își strînse cărțile, destul de mulțumit de impresia pe care o făcuse.

— Da, spuse el, de astă dată este vorba despre „Banda Neagră". De obicei, o reușesc destul de bine. Cunosc și „Omul care trece prin zid", „Omida inversată" și „Mistigri", vreți să vă demonstrez ?

Jérémy îi spuse că ar fi fost încîntat, dar acum nu era timp, avea o urgență. Îi propuse să meargă la cafeneaua din colț, să bea ceva și să discute despre afacere. Detectivul acceptă, și se duseră pe terasa de la „Sully". Era încă destul de cald și mulți consumatori se instalaseră pe terasă, ca să privească în voie mașinile pompierilor care mergeau să-și facă plinul în lacul din Bois de Boulogne. Jérémy comandă pentru el o halbă de bere, iar pentru Bertrand Borowitch o înghețată de vanilie.

— Rimbaud a înțeles totul, spuse detectivul, adevărata viață e în altă parte, de aceea s-a retras în Abisinia, să-și facă rost de ceva bani și să călătorească. Dumneavoastră ați fost în Abisinia ?

— Nu, răspunse Jérémy, adevărata mea viață e alături de Jenny, oriunde ne-am găsi, la Anvers, Paris sau în Abisinia, puțin îmi pasă !

— Dacă puțin vă pasă, de ce m-ați chemat ?

— De-aia, se enervă Jérémy, adevărata viață este în altă parte, și, în cazul meu, nu reușesc să pun mîna pe

ea, duc o viață falsă de cînd am pierdut-o pe ea, o caut pretutindeni și dau peste Celălalt, porcăria de automat, e infernul pe pămînt, Jenny a dispărut și trebuie să fac lumină în această afacere.

Bertrand îi atrase atenția că nimeni, nici chiar el, nu poate cunoaște întregul adevăr. Uneori poți cunoaște o parte din el, dar aceasta nu-i totdeauna suficient. Atunci, trebuie găsită persoana care posedă cealaltă parte, ceea ce necesită mult timp. Sau o miză imensă.

Jérémy îi spuse că puțin îi pasă de mijloacele folosite, el o dorea pe Jenny, punct. Bertrand Borowitch, foarte profesional, scoase un carnețel jerpelit și un chiștoc de creion :

— Spuneți-mi totul, care e deci problema dumneavoastră ?

Din lipsă de canapea pentru psihanaliză, Jérémy se lungi pe două fotolii de paie împletite, închise ochii și oftă :

— V-am spus-o, nu mai ajung s-o văd !

— S-o vedeți așa cum este sau cum ar trebui să fie ?

Jérémy îl prinse de guler și-l scutură puternic, spunînd rar și apăsat :

— S-o văd, pur și simplu !

Bertrand Borowitch se desfăcu din strînsoare și-i spuse că a vedea pe cineva pur și simplu este ceva foarte complicat.

— A vedea pe cineva pur și simplu, continuă el, este probabil unul dintre cele mai dificile lucruri din lume, după apărarea „Falkbeer" a regelui la șah și chiar înaintea triplului salt înapoi.

Cîteva momente păru că meditează asupra complexității lumii, apoi se decise cu adevărat să ia afacerea în mînă.

— Bine, deci, numele, adresa, telefonul, vicii ascunse, profesia, situația contului bancar, numărul de înmatriculare al mașinii, păcate capitale, numărul fraților și surorilor, marca frigiderului, și repede !

Jérémy răspunse fără cea mai mică ezitare și constată că, la rubrica „profesie", celălalt tresări.

— Scriitor, asta-i o meserie ? Sînteți plătit pentru asta ?

Jérémy trebui să recunoască faptul că, de multe ori, trebuia să plătească el, dar fără îndoială era o profesie.

— Și de ce scriu oamenii ? întrebă Bertrand Borowitch. Întotdeauna mi-am pus această întrebare.

— Scriu, spuse Jérémy, ca să mă amestec unde nu-mi fierbe oala.

— Ei bine, asta înseamnă că avem aceeași meserie ! exclamă Borowitch.

Se aruncară unul în brațele celuilalt și analizară împreună diferențele fundamentale între lucrurile care îi privesc și cele pe care le privesc. Comparară șansele dintre Lille și Racing în campionatul Franței, apoi, înainte de a fi epuizat subiectul, se întrebară despre viitorul romanului. Jérémy îi mărturisi lui Bertrand că îi era foarte greu să și-l termine pe al său.

— Un bun roman, spuse Bertrand sentențios, e un roman care se termină cu bine.

Îi povesti lui Jérémy subiectul ultimului roman pe care-l citise, un roman care se termina cu bine, mai ales pentru editor, care vînduse peste o sută douăzeci de mii de exemplare în numai două săptămîni.

— Cum se numește ? întrebă Jérémy, nu fără gelozie.

— *Cum să slăbești descoperind comoara Templierilor.*

Jérémy făcu o grimasă. Lecturile lui Bertrand i se păreau puțin cam suspecte.

— Bine, i-o reteză el, ce facem cu Jenny ?

— O iubești chiar atît de mult ?

— O iubesc, spuse Jérémy, ca 9,7 secunde la suta de metri, ca zece mii de poezii, ca nota 18/20 la bacalaureat, ca acele treizeci și șapte de filme ale lui Godard la un loc.

Bertrand remarcă faptul că era mult, dar cu toate acestea lipsea o anumită precizie.

— Dar pe scara Richter, cît de mult o iubești ? întrebă el.

Jérémy nu ezită, o iubea de gradul doisprezece la epicentru.

Auzind această afirmație, toți consumatorii aflați pe terasă tăcură brusc, înghețați de frică. O tăcere absolută domni timp de cîteva secunde. Cei mai puternici din-

tre ei iubeau de gradul cinci, cel mult șase, iar gîndul la o iubire de gradul doisprezece îi țintuia pe scaune, de spaimă și invidie. Bertrand se urcă pe masă și întrebă asistența :

— Toți cei care consideră că Jérémy o iubește pe Jenny prea mult să ridice mîna.

Într-o mișcare unitară, toate mîinile se ridicară, cu excepția uneia, a unui bătrînel puțin cam surd, care făcuse războiul din 14—18 și o confunda pe Jenny cu patria.

— Vezi, Jérémy, suspină Bertrand, e prea mult, de asta a plecat, o sperii cu iubirea ta nebunească.

— Crezi că totul s-a terminat ? întrebă Jérémy. Că femeile ne iubesc doar în stadiul promisiunilor ? Și că fug, cînd le reținem ?

— Cine, promisiunile sau femeile ?

— Amîndouă...

Conștient de panta vertiginoasă pe care aluneca Jérémy, Bertrand îl sfătui să meargă acasă și să se culce. Jérémy clătină din cap și-i spuse că nu vrea să meargă la culcare. Rămîne cu el pînă cînd o vor regăsi pe Jenny. Bertrand ridică din umeri și dădu semnalul de plecare. De acord. În fond, el plătea, el comanda. La trecerea lor, bătrînelul din 14—18 bombăni :

— Tineret degenerat ! Mă faceți să rîd cu dragostea voastră și cu Richterul vostru. Nu știți ce înseamnă gradul zece cînd ești sub obuzele inamice, asta cred că v-ar mai aduce mințile în cap. Da, ce vă trebuie voua este un război zdravăn !

— Și de ce, neapărat, zdravăn ? întrebă Jérémy. De ce nu unul mai slab ?

Bătrînelul încasă. Obiecția era corectă.

— Fiindcă, spuse el după un scurt moment de gîndire, fiindcă un război zdravăn este un război în care te bați la sînge, dar pe care, pînă la urmă, îl cîștigi. În timp ce un război slab e un război în care te bați tot atît, dar, în plus, îl mai și pierzi ! Doar nu vă așteptați să vă doresc un război pe care să-l pierdeți !

Îi mulțumiră pentru explicații, după care Jérémy îl întrebă pe însoțitorul său cum intenționează să o găsească pe Jenny.

Bertrand îi mărturisi că avea un secret, o metodă infailibilă : o parte rugăciune, o parte intuiție, iar a treia parte, hazard. Nemaiținînd cont de niște relații pe care le avea la primărie.

— *O.K.*, mergem ? întrebă Jérémy.

— Mergem, spuse Bertrand.

Opriră un taxi și dădură adresa unde locuia Jenny. Trebuia să înceapă de undeva.

Cadrul 14

ÎN ACEEAȘI ZI, LA SFÎRȘITUL DUPĂ-AMIEZII

Georges ieși de la „Lutétia" ușor amețit. Interogatoriul luat barmanului durase cam mult, iar el rezista destul de greu sticlelor din baruri. În fața intrării oamenii lui stăteau de pază. Îl salutară cu brațele întinse.

—La ordinele dumneavoastră, domn' colonel !

Georges făcu un mic semn amical și, cu ochii, căută „Hispano-Suiza". Fir-ar să fie ! A dispărut ! Reveni alergînd la hotel și întrebă de un telefon. Trebuia neapărat să prevină Extrapolul, mașina conținea prea multe secrete.

Cu înfrigurare, formă numărul confidențial al Cartierului General și dădu peste automat :

— Bună ziua, sînteți în legătură cu un automat telefonic. După semnalul sonor, dați-i drumul ! Înaltă tensiune ! O să fie tabu !

Georges dădu din cap, cuprins de milă. Ce manie aveau și ăștia cu mesajele lor codificate ! Își comunică numărul de înmatriculare la Extrapol și numărul la care putea fi sunat. Apoi închise și aștepta timp de cîteva minute. Foarte curînd, telefonul sună.

— Alo ? spuse Georges.

— Alo, dumneata ești, colonele ? Ascultă, nu-mi prea place să mă repet. Te-am rugat să mă suni din partea lui Motan Mare, înțelegi ce spun ?

— Motan Mare ? Ce motan mare ?

La celălalt capăt al firului se făcu tăcere. Se reflecta.

— Colonele ?

— Da !

— Care sînt ultimele instrucțiuni pe care ți le-am dat?

Georges începu să-și scormonească memoria. Vorbise cu el după-amiază, după întîlnirea din piață, dar nu-și mai aducea foarte bine aminte. Nu fuseseră cu adevărat niște ordine, erau niște simple recomandări, nu ? Ah, da ! Să facă în așa fel încît d'Horénoque să nu rateze misiunea ! Cam așa ceva...

— Dar acum cîteva minute ?

— Cînd, acum cîteva minute ? întrebă Georges uimit.

La celălalt capăt al firului, tăcerea se prelungi ceva mai mult. Apoi, vocea șuieră. În mod bizar, Georges simți că în aer plutește un fel de amenințare.

— Unde ești în acest moment ?

— La „Lutétia", tocmai am terminat interogatoriul barmanului și am constatat că „Hispano" a dispărut.

— Foarte bine, nu te miști de acolo, îți trimit întăriri, afacerea e mult prea importantă ! Iar dumneata treci pe la Cartierul General înainte de miezul nopții.

Auzind aceste cuvinte, Georges se înfioră. Ceva nu era în regulă. Din surse sigure știa că nici un agent nu ieșise vreodată viu de la Cartierul General. Nimeni nu știa unde se află. Puteai intra, dar de ieșit nu mai ieșeai niciodată. În mod sigur, dintr-un motiv care lui îi scăpa, Cartierul General îi dorea pielea. Trebuia să se evapore, și asta cît mai curînd posibil !

Puse telefonul pe tejghea, fără a-l mai închide, și se năpusti în stradă. Oamenii lui erau acolo, morfolind în gură gumele de mestecat. Georges le ceru să închidă ochii și să numere pînă la o sută, timp în care el să se poată ascunde — era unul din jocurile care lor le plăcea la nebunie. Făcu semn unui taxi și se instală pe bancheta din spate, în timp ce ei abia ajunseseră la 45. Dădu adresa Castelului, își prezentă permisul de scutire de povestire și se adînci în fotoliu ca să poată reflecta în voie.

Ajuns la Castel, constată că nu era acolo nici „Hispano-Suiza", nici J.P.O. Recuperă cîteva dosare importante, făcu un tur rapid al casei pentru a se convinge că nu este nimeni, apoi își scoase bricheta „Zippe" de aur. O ultimă privire, după care dădu foc perdelelor din

salon. Nu trebuia să lase nici o urmă în spatele lui. În cîteva minute, focul cuprinse întregul etaj, apoi întreaga casă, iar el se salvă pe la subsol. Cu un pic de noroc, focul avea să se întindă și la miliardarii învecinați. Pe bulevardul Pereire, se intersectă cu mașinile de pompieri ale companiei „Blue Raid As", societate particulară care funcționa de cîțiva ani cu mare succes. Fără a-și grăbi pasul, se îndreptă spre Ternes, de fapt încîntat că-și va schimba modul de viață.

Va trebui, își spuse Georges, să-mi schimb, în mod radical, capul. O luă pe strada Fourcroy și reperă o frizerie cu o reducere de prețuri pentru tunsoarea de iarnă. Cu un aer foarte hotărît, intră și comandă perciuni, o cărare la mijloc și cîrlionți la ceafă. Frizerul, iritat, făcu totul din vîrful degetelor. Nu prea era specialitatea casei.

— Ai mers vreodată pînă în fundul lucrurilor ? întrebă Georges pentru a face conversație.

— Nu, răspunse celălalt cu o figură surprinsă.

— Ai dreptate, continuă Georges. În realitate, lucrurile se aseamănă cu o mlaștină din Sologne, la suprafață totul este foarte frumos, dar la fund s-a depus nămolul...

— Mie, spuse frizerul, îmi plac lucrurile clare ! Îmi plac : tunsoarea militară, mustățile bine tăiate, aspectul 14 Iulie, părul perfect netezit, asta e.

De formă, Georges încercă să ia apărarea haosului ca formă generatoare de creativitate. În fața tăcerii interlocutorului său, nu insistă prea mult. Toți frizerii sînt informatori, lucru binecunoscut, ca și taximetriștii și barmanii.

— Ai dreptate, spuse, pe un ton mai fals ca o fișă falsă, totul trebuie să fie clar, bine făcut, cu urechile degajate. Nu ne trebuie străini... Să avem grijă de ograda noastră și ceafa să fie bine rasă !

— Totuși, spuse celălalt, o să aveți o alură cam ciudată, cu atîția cîrlionți pe ceafă !

— E o chestie de moment, dragul meu, doar de moment. Îmi confecționez un cap de anarhist, ca să dau o raită pe Magistrala Periferică.

Frizerul păru ușurat. Va să zică, asta era ! Îi potrivi

cu minuțiozitate perciunii, cărarea la mijloc și cîrlionții de la ceafă. Apoi se aplecă spre el și-i șopti la ureche :

— E adevărat tot ce se spune despre Periferică ?

— Ce anume ?

— Ei bine, poveștile că acolo poți să trăiești tot ce-ți dorești, să trăiești o altă viață...

— Așa se pare, spuse Georges. Se pare că la intrare îți pui o dorință, odată cu biletul, și gata, hop ! ai plecat într-o altă viață...

— M-aș duce și eu, murmură celălalt. Evident, mai este și cucoana mea... Nu-s foarte sigur că ar fi de acord, mai ales că n-am avea aceleași dorințe ! Dumneavoastră mergeți acolo singur ?

Georges avu dezagreabila impresie că înfumuratul depășea atribuțiile frizerului și îi răspunse pe un ton sec, în timp ce acesta îi dădea cu parfum în jurul urechilor :

— Nu, sîntem șase. Eu sînt al doilea comandant, am gradul de locotenent, sîntem un comando de infiltrație, în imersie totală ! Dar te rog să nu spui nimănui, nici chiar cucoanei dumitale. Sînt de la Extrapol, s-a înțeles ?

— S-a înțeles, domnule locotenent !

— Cît îți datorez ?

— E gratuit, domnule locotenent ! Cei de la Extrapol sînt totdeauna bineveniți la noi !

Georges îl trase afectuos de ureche :

— Frizerule ! spuse el, sînt foarte mulțumit de dumneata. Continuă să-ți practici meseria, și țara asta frumoasă va fi totdeauna bine păzită. Rămîi cu bine, soldat al patriei !

— Mergeți sănătos, domnule locotenent, și nu uitați că puteți reveni oricînd !

Contează pe asta ! murmură Georges părăsind frizeria. Se privi în oglindă și nu se recunoscu. Se simțea ușurat. În așteptarea orei de deschidere a Magistralei Periferice, se hotărî să-și sfîrșească ziua vizitînd Parisul într-un autocar cu turiști japonezi. Poate că acolo ar fi în cea mai mare siguranță !

Cadrul 15

ÎN ACEEAŞI ZI, LA ÎNCEPUTUL SERII

Jérémie se trezi pe treptele unei scări. Era cald şi bine. Un indian îl privea pufăind liniştit dintr-o „Davidoff". În rest, părea că supraveghează cu coada ochiului carcasa calcinată a unei maşini mari care mai fumega încă. Indianul îşi duse mîna la frunte şi spuse : „hei".

Neştiind unde este şi nedorind să comită vreo gafă, Jérémie îşi duse şi el mîna la frunte şi spuse un „hei" timid. Se simţea slăbit, ca de vată, iar Indianul dădea impresia că ieşise dintr-un nor.

Se frecă la ochi şi încercă să-şi facă ordine în idei. Ceva deosebit se petrecuse, dar ce anume ? Oricît încerca să-şi amintească, memoria i se izbea de un bloc de beton ! Şi de o lumină mai puternică decît o sută de sori.

Un perete, gîndi el, sînt în faţa unui perete. Şi vin din spate, din cealaltă parte a peretelui !

— Poftim ? întrebă Indianul.

— Nu, nimic, spuneam doar că trebuie să trec în partea cealaltă.

— În partea cealaltă a cui ? întrebă Indianul.

— A zidului.

Indianul rămase ca de piatră. Lui Jérémie i s-a părut că distinge în privirile lui, prea albastre, un licăr de amuzament.

— De cealaltă parte a zidului, spuse Indianul, nu

este altceva decît tot zidul acesta, văzut din partea cealaltă. Asta căutați ?

— Dar de acolo vin, sînt sigur, nu văd de ce nu m-aș întoarce acolo ! insistă Jérémie.

— Poate că-i un sens unic, obiectă Indianul.

Jérémie încercă să-și aducă aminte, totul era foarte departe și, în același timp, atît de aproape...

— Credeți în Marele Zeflemitor ? întrebă el brusc.

— Da, spuse Indianul. Singura problemă e că el nu crede în noi.

Jérémie clătină din cap. Acum își aducea aminte, ședea așezat pe terasa unui bar, într-o grădină imensă, un loc superb, interzis copiilor și cîinilor, toată lumea părea fericită, îngeri zburau de la o masă la alta distribuind oranjade, era frumos, foarte frumos...

— E un vis, credeți-mă, spuse Indianul și bătu din palme.

Imediat, visul dispăru, iar Jérémie se simți atras într-un vîrtej amețitor. Prin amintire îi trecu imaginea unei tinere cu un revolver în mînă. Jenny ! Barul „Lutétia" ! Își duse mîna la inimă și își căută portofelul în buzunarul interior. I se păru că acesta e anormal de umflat. Îl deschise cu nerăbdare și descoperi înăuntru un glonț de calibru mic. Traversase pielea portofelului și se înfipsese în cărțile de credit.

— Calibrul 6,35, spuse Indianul, portofelul v-a salvat viața. Cum se simte Omul Alb ?

Jérémie îi făcu semn că totul e în regulă și-l întrebă, la rîndul lui, ce căuta acolo. Indianul îl lămuri că împușcătura din dreptul inimii l-a adus într-o stare de inconștiență ca în urma unui pumn și că a fost luat drept mort. Pe de altă parte, el însuși s-a considerat mort, și a întrezărit un colț din Marile Preerii, un fragment din Lumea de Apoi, asta i se părea acum visul din partea cealaltă a zidului, care îl năucea. Îl rugă apoi pe Jérémie să-l ajute să împingă epava în Sena, și făcu să plouă trei metri pe trei în zona unde arsese mașina, ca să șteargă orice urmă. Totul dură mai puțin de zece minute, după care Indianul își strînse lucrurile.

— Trebuie să plec, spuse el, sînt așteptat înainte de căderea nopții în Curtea Miracolelor și trebuie să-i dau

de mîncare lui Ouroboros. În locul dumitale, aș merge să iau un mic Labiche-Fraise și apoi m-aș vîri într-un așternut curat.

— Am să mă gîndesc la asta, spuse Jérémie, mulțumesc pentru tot !

— Hei ! spuse Indianul, ridicînd mîna. Tu oricînd binevenit, cu apă de foc vîrstă doisprezece ani sau șampanie Moët, dacă este posibil. Iată cartea mea de vizită !

Spunînd acestea, îi întinse o carte de vizită, bătu din palme și dispăru brusc, parcă volatilizat. Ciudat individ, își spuse Jérémie, avea aerul că știe mult mai multe decît dorea să spună despre cealaltă parte a zidului.

Timp de vreo zece minute merse de-a lungul cheiului, după care se hotărî să urmeze sfatul Indianului. Urcă scările, traversă piața Alma și o luă pe bulevardul Montaigne, în căutarea unui bar cît mai plăcut. La capătul bulevardului, în mijlocul giratoriului de la Champs-Elysée. un liber-cugetător al străzilor, așezat turcește, medita într-un fel de cutie de pantofi. Jérémie, căruia îi era greu să-și pună ideile în ordine, se gîndi că nu ar fi rău să-și cumpere una sau două. Se apropie de el și-l întrebă:

— Cît costă o idee ?

— Aveți de ales... Am idei elevate, de cincizeci de franci, idei libertine, de cinsprezece franci, idei angajate, de treizeci, sau idei de zece. Pot să vi le ofer sub formă de aforism, de maximă, de sentință, de zicătoare, de dicton, sau de proverb.

— Și pentru o idee profundă, bine ancorată, care ar putea fi amortizată în mai mulți ani, cît ceri ?

— Pentru dumneavoastră, 450 de franci !

— Sînteți foarte amabil, dar nu am bani la mine !

— N-aveți nici carte de credit, nici lichizi, nici cecuri?

— Nimic, absolut nimic !

— În acest caz, spuse liber-cugetătorul, nu pot face nimic pentru dumneavoastră. Dacă dai o idee gratuit, devine imediat un gînd rău, asta-i lege.

Zgîrciobul, își spuse Jérémie, îndepărtîndu-se pe strada Ponthieu. N-avea decît să și le păstreze, ideile lui învechite ! Încercă să și le adune pe ale sale, se îndreptă spre Saint-Philippe-du-Roule, Jérémy, „Lutétia", Jenny : bineînțeles că ea îl luase drept fratele lui geamăn! Și, cum

era prost dispusă, a tras în el. O tigroaică. Trebuie neapărat să-l găsească pe Jérémy ca să-l prevină. Intră într-o cabină telefonică și formă numărul lui. Nu răspunse decît automatul. După semnalul sonor, își lăsă mesajul :

— Jérémy, sînt eu, Jérémie... Trebuie să-ți vorbesc, mi s-a întîmplat un lucru deosebit, cred că am trecut de cealaltă parte a zidului, pentru cîteva momente, asta ar putea să te intereseze pentru viitorul tău roman. În orice caz, fii foarte atent, fata asta e periculoasă, am să te mai chem neapărat, salut !

Puse receptorul la loc și ieși din cabină. Nici un taxi la orizont. Străzile erau straniu de goale. Se decise să mai meargă puțin pe jos, și se îndreptă spre Concorde. Un vechi autobuz A. Z. trecu pe lîngă el ca vîntul, cu peste o sută douăzeci pe oră, în afara culoarului rezervat. Jérémie îl urmări cu privirea, apoi traversă piața. Trecu prin fața Camerei Deputaților, urcă bulevardul Saint-Germain, apoi o luă pe strada Bac, pînă la „Garbo's", unul dintre barurile lui preferate. Se așeză la bar și comandă un Grimm's nr. 1. Alături de el, un individ care semăna uimitor cu Marcel Proust, cu cărare la mijloc și cîrlionți la ceafă, îi oferi o mini-havană și-i ceru un foc.

— Ce prostie, spuse individul, am avut o brichetă superbă pe care am pierdut-o într-un incendiu.

Jérémie se scotoci prin buzunare. Nici urmă de chibrit, în schimb dădu peste un carnețel verde care îl lăsă perplex.

— Ia te uită ! Ce-i asta ? murmură el.

Vecinul se aplecă asupra lui, ridicînd din sprîncene. Un carnețel verde ! Ce coincidență ! Îi mărturisi lui Jérémie că toate polițiile din lume erau în căutarea unui astfel de carnet, un carnet de o valoare inestimabilă.

— Da ? întrebă Jérémie. Și pentru ce, mă rog ?

Bărbatul își apropie scaunul de el și-i mărturisi cu voce scăzută :

— Secret. Se pare că în el se află *De ce*-ul, *Cum*-ul tuturor lucrurilor. Jérémie dădu afirmativ din cap. Înțelegea de ce toată lumea dorea să pună mîna pe el. Îl deschise și încercă să înțeleagă ce scria în el. Era plin de rețete de bucătărie și abrevieri ezoterice, de tipul : 30 g. Br. Burd. sau 12 Apă Mi. Nimic interesant, la o

primă vedere. Semăna foarte bine cu un obișnuit carnet pentru cumpărături.

— Mă numesc Georges, îi spuse vecinul întinzîndu-i mîna.

Jérémie îi dădu carnețelul verde și se prezentă la rîndul său. Individul cercetă carnețelul pagină cu pagină, îl întoarse pe toate părțile și apoi îl întrebă pe Jérémie :

— Pot să-l dezmembrez ?

Intrigat, Jérémie îi făcu semn că da. Bărbatul ceru un cuțit și începu să desfacă coperta. De sub ea, scoase o minusculă baterie electronică, puțin mai mare decît o gămălie de ac.

— Iată, spuse el triumfător, totul este aici ! Nu știu cum v-ați procurat acest carnet, dar pot să vă spun că ați cîștigat lozul cel mare !

Jérémie se uită la baterie cu un aer de îndoială. Asta să fi fost marea descoperire ? Să fi fost acolo înăuntru un secret ?

— Ce facem acum ? întrebă el tulburat.

Vecinul său ridică din umeri. Facă ce-o dori, nu mai era problema lui. Singurul lucru pe care îl dorea el acum era să-și schimbe viața, să uite de Extrapol și să dea o raită pe Periferică.

— Credeți că în bateria asta se găsește și mijlocul de a ajunge de partea cealaltă a zidului ? întrebă Jérémie cu timiditate.

— Cine știe ? spuse Georges. Încercați și veți vedea !

Jérémie luă un pai și începu să soarbă cu zgomot ultimele picături de Grimm's nr. 1. Celălalt rămase tăcut. Aspiră alcoolul pînă la ultima picătură și își privi vecinul pe furiș.

— Eu, spuse el, am fost de cealaltă parte a zidului.

— Adevărat ? spuse Georges, dînd impresia că acest lucru îl interesa. Și cum e acolo ?

— Extra ! O mulțime de flori ! Seamănă puțin cu parcul de la Bagatelle, dar fără puștimea care joacă fotbal...

— Dar cum ați ajuns acolo ? întrebă Georges.

— Din întîmplare, în barul „Lutétia". Am primit un glonț, în regiunea inimii și am fost proiectat într-un fel de tunel, un tunel ce se învîrtea în jurul propriei axe...

M-am învîrtit, m-am învîrtit, și apoi, dintr-o dată, a apărut o lumină albă.

Georges căzu pe gînduri. Ceea ce povestea Jérémie se asemăna foarte mult cu ceea ce se petrecea pe Magistrala Periferică. Tunelul care se învîrtea. Lumina albă, ca o dorință înălțătoare care se realiza. Se abținu însă să vorbească.

— Și acum, ce facem ? întrebă Jérémie.

— Vă iau cu mine, spuse Georges. Păstrăm bateria și o vindem cui oferă mai mult, există o mulțime de indivizi care se interesează de ea, dumneavoastră nu cunoașteți pe nimeni ?

— Ba da, spuse Jérémie. Un Indian care poate să aducă ploaia și soarele. Cred că l-ar interesa. În plus, am și o datorie față de el.

— Bine, spuse Georges, dați-o Indianului. Apoi veniți peste o oră în piața Denfert-Rochereau, sub Leu. Dăm o raită pe Periferică. De acord ? La reprezentația de la ora douăzeci și două ?

— De acord, spuse Jérémie, la reprezentația de la ora douăzeci și două !

Jérémie îi surîse și privi micuța baterie. Da, o va oferi Indianului, i-o datora. În plus, cine știe, poate că l-ar ajuta să treacă de partea cealaltă a zidului.

Închise ochii și începu să viseze.

Cadrul 16

ÎN ACEEAȘI ZI, LA ÎNCEPUTUL SERII

Jenny se întinse și îl privi cu ostilitate pe partenerul ei de o oră, care dormea, cu mîinile încrucișate, în mijlocul patului, masă de carne satisfăcută care în mod irezistibil îi sugera reclamele de specialitate pentru măcelăriile porno din piața Pigalle. Nu înțelegea ce o determinase să o urmeze pe această brută, seducător de duminică, în hotelul din Montmartre. Ca să fugă, bineînțeles ! Durerea amintirilor îi sfîșie inima ca un glonte de revolver, dar decise, cu sufletul rănit de moarte, că nu regretă absolut nimic.

Se ridică din pat, se îmbrăcă fără zgomot și părăsi camera în vîrful picioarelor. Afară, piața Tertre era luminată de ultimele raze de soare ale unei superbe zile de vară, taxiurile rătăceau în așteptarea unei povestiri, era unul din acele rare momente care depășeau fericirea, unul din momentele ce-ți merg direct la inimă, fără să știi de ce și cît vei plăti pentru el.

Privind norii care pluteau fugari, ca într-o acuarelă, Jenny simți cum se naște în interiorul ei sentimentul suav al unei prezențe divine. Mare Zeflemitor ! murmură Jenny, transmite-i salutări lui Léo și spune-mi de ce l-am omorît pe omul pe care-l iubeam...

O țigăncușă se apropie de ea și-i propuse să-i ghicească în palmă :

— 300 de franci pentru viitor, 200 de franci pentru trecut și 50 de franci pentru condițional.

Jenny se tocmi, din principiu, și obținu 200 de franci pentru viitor și un pic de trecut apropiat. Țigăncușa îi luă mîna stîngă și o examină atent.

— Văd, spuse țiganca, mai mulți bărbați care vă caută. Prieteni și dușmani. Văd o supărare mare, după care urmează o bucurie. Văd un bol imens, care se învîrtește în jurul propriei axe, la nesfîrșit. Văd un vîrcolac care, din depărtare, veghează asupra dumneavoastră. Va trebui să căutați „Mult mai departe", în sensul Lévi-Strauss al termenului, adică cel puțin la poarta Montreuil sau la poarta Bagnolet...

Țigăncușa îi lăsă mîna și o întinse pe a ei :

— 200 de franci, mulțumesc.

Jenny plăti și apoi se așeză pe bordura trotuarului, descumpănită. Ce-am făcut ? gemu ea. Jérémy, Jérémy, de ce-ai plecat ? Își înăbuși lacrimile și ajunse la concluzia că, gata, trebuie să raționez într-un fel. Ca de obicei, metroul i se părea cel mai sigur mijloc de a-și explora destinul. O luă pe strada Saules, coborî scările de la Butte pînă la stația Abbesses și, ajunsă pe peron, intră într-o cabină telefonică. Căută în geantă numărul Sheilei și dădu peste o bucată de hîrtie pe care notase numărul lui Jérémy. Inima i se strînse. Poate că automatul telefonic mai era încă în funcțiune ! Dorea să mai audă o dată timbrul vocii lui. Auzi soneria telefonului și apoi :

— Bună ziua, dacă doriți să lăsați o urmă a trecerii dumneavoastră pe acest pămînt, acesta este momentul, dar nu înainte de a auzi semnalul sonor, în caz contrar nu se înregistrează, și ar fi mare păcat, nu ?

Auzind vocea lui, Jenny izbucni în plîns și închise. Apoi se răzgîndi, formă iarăși numărul și așteptă semnalul sonor :

— Jérémy, murmură ea, sînt eu, Jenny. Aș dori să-ți scot glonțul din inimă, să-l scot și să luăm totul de la început. Știu însă că pentru mine totul s-a terminat, pe vecie. Veșnicia este foarte lungă, mai ales fără tine... Dacă mă auzi de undeva de acolo de sus, din apropierea Marelui Zeflemitor, trimite-mi un semn din cînd în cînd, ca să nu te uit. Și spune-i lui Léo că voi face un

efort în privința sălii de baie. Dacă e acolo, du-te să-l vizitezi. Vei vedea, e un tip formidabil. Și poate că într-o zi ne vom regăsi toți trei, din întîmplare, în piața Châtelet...

Puse încet receptorul la loc, apoi, asemenea unei cerșetoare, se întinse pe o bancă. Trecură trei garnituri, apoi, a patra. Exact în momentul cînd primul vagon trecea prin dreptul capului ei, toate luminile se stinseră brusc. În virtutea inerției, metroul continuă să mai alunece încă vreo sută de metri, apoi se opri. Ușile se deschiseră, și cei cîțiva călători coborîră, luminîndu-și drumul cu ajutorul brichetelor. Jenny se urcă în vagon. Voia să-l aibă numai pentru ea. Se așeză în întuneric și așteptă. După zece minute, luminile se aprinseră și ea constată, cu surprindere, că nu era singură. Un bărbat o fixa cu un revolver îndreptat spre ea.

— Haide ! spuse acesta, dă-mi poșeta !

Jenny i-o aruncă, spunîndu-i să se servească singur, ceea ce el și făcu, răsturnînd întreg conținutul poșetei pe scaunul dintre ei.

— Unde-i carnețelul ?

Jenny făcu ochii mari. Ce carnet ? Bărbatul oftă prelung. Haide ! nu era momentul să facă pe proasta ! Știa tot : Léo, „Lutétia", „Simca 8". De ce să facă mofturi ? Dacă era de acord să colaboreze, putea să-i promită trei haine de blană, un „Sedan" 1938 și un apartament în arondismentul XVI. Jenny ripostă. Nivelul de trai crescuse atît de mult în Paris, în ultimii ani, încît jumătate din parizieni locuiau în arondismentul XVI, chiar dacă o bună parte dintre ei stăteau în corturi și trebuiau să aștepte la coadă peste o oră ca să-și cumpere o pîine.

— Ei bine, spuse bărbatul, fixează-ți singură prețul !

Jenny ceru timp de gîndire, apoi ceru o hîrtie de o sută de franci, ca acont, ca să poată lua un taxi cu care să se întoarcă acasă. Și să se oprească imediat metroul, fiindcă îi venea să vomite. Bărbatul trase maneta semnalului de alarmă și metroul se opri în stația Saint-Georges.

— Uite o sută de franci, spuse bărbatul, te sun diseară ca să aflu ce ai hotărît. Îți dau un sfat : găsește carnetul, e mai bine pentru dumneata.

Jenny coborî pe peron şi îi scoase limba : putea să se ducă dracului el şi carnetul lui, s-a sfîrşit, basta, terminus, coborîm, totul se închidea definitiv, direcţia poarta Saint-Ouen şi nu se mai vorbeşte de asta. Va da o raită pe Magistrala Periferică, cu bilet permanent, şi o va lua de la început mîine. poimîine şi cît va dori, se va roti într-una pînă va uita totul.

Ajunsă la suprafaţă, găsi o staţie de taxiuri şi urcă în ultimul, o „Frégate Translucide" verde-deschis. La volan, un omuleţ chel care sugea o bomboană.

— Mă cheamă Paul, şi pe dumneavoastră ? întrebă el.

— Vezi-ţi de treaba dumitale, de acord ?

— De acord, spuse şoferul, vă rog să mă scuzaţi, sînt încă nou în meserie, nu cunosc suficient obiceiurile, unde doriţi să vă duc ?

— Unde vrei, puţin îmi pasă.

— A, nu ! exclamă el, nu intru în astfel de combinaţii, e prea multă responsabilitate, cineva spune „unde vrei", ajungi neapărat undeva, şi acolo, la cine se ţipă ?

— Foarte bine, spuse Jenny, du-mă la una din porţile oraşului, n-are importanţă la care.

— La poarta Dauphine, vă convine ?

— Foarte bine, spuse Jenny, remarcînd faptul că nu-i propusese poarta cea mai apropiată.

Taxiul demară şi abia izbuti să evite o coliziune cu o mică „Isetta" galbenă, condusă de un tînăr cu cravată aurie.

— Dacă doriţi să faceţi un tur prin Perif, avem timp, nu cumva aveţi vreo povestire pentru mine ? solicită şoferul.

Jenny dădu din cap. Avea o povestire, avea chiar şi o mie, totul era ce aştepta el de fapt de la o povestire.

— O povestire adevărată, cu început şi sfîrşit, şi care cu adevărat să spună ceva, insistă şoferul.

— Foarte bine. Este o poveste trăită sau care ar fi putut să fie trăită, înţelegi ?

Trăsăturile şoferului se destinseră, şi o luă pe strada Saint-Lazare, pînă la Trinité, liniştit. O poveste care ar fi putut să fie adevărată i se părea o garanţie de auten-

ticitate. Jenny se așeză mai bine pe banchetă și începu povestea, cu gîndul la Jérémy :

— Este, spuse ea, ca un roman polițist foarte tare și fără zahăr, un scenariu palid, dimineața în zori, cînd noaptea se aseamănă unei găuri negre care ar fi aspirat toate visele lumii, cu paiul, așa, ușurel, la masa unui bistrou din Granville, filmată de Melville împreună cu un operator livid.

— Splendid, murmură șoferul, depășind în coadă de pește o „Simca Océane", ați creat atmosfera !

— Este povestea unei femei pe care vă propun să o numim M. și care e prinsă în capcană, între o viață oficială, cenușie, cu un soț, sub-șef de birou la subprefectură, și o legătură secretă cu un amant pe care-l întîlnea în fiecare seară la ora șaisprezece la Jardin d'Acclimatation.

— Și mie îmi place grădina asta, spuse șoferul, mai ales rîul, este încîntător !

— Da, numai că ce nu știe ea, e că el, în realitate, este un ofițer de poliție însărcinat cu supravegherea gesturilor și gîndurilor ei, deoarece toți membrii familiei ei dispar într-un mod misterios, o adevărată hecatombă. Cei doi trăiau astfel de o lună și, într-o joi de dimineață, M. avu parte iarăși de un doliu în familie: unchiul ei Anatole muri în bazinul de la Arcachon, de o indigestie, produsă ca urmare a îngurgitării unei cantități mari de scoici. În testament era stipulat că ea nu putea moșteni — nu se știe ce sumă, asta e una din cheile poveștii — decît dacă ajunge la Bordeaux înainte de miezul nopții, conform ștampilei de la morgă. Pe stradă nu era nici un taxi, deoarece de două ore ploua și întreg Parisul e imobilizat. Din fericire, un tînăr îi propune să o ducă cu propria-i mașină pînă la stația Invalides, unde însă ajunge cu două minute întîrziere. E trecută pe lista de așteptare, în spatele unui individ de o sută treizeci de kilograme, care încearcă să negocieze excedentul de greutate. Se simte că individul reprezintă Destinul — de fapt, acest lucru e înscris chiar și pe maieul lui — și tensiunea crește în coada de așteptare. Dar — lovitură de teatru a hazardului sau a scenaristului — individul cade mort,

doborît de o criză cardiacă, tocmai cînd era pe punctul să obţină o reducere de 30%.

— Ce noroc! făcu şoferul, trecînd prin faţă pe la Saint-Augustin.

— Nu chiar, spuse Jenny, fiindcă peronul gării este înconjurat de poliţişti, care o arestează pe M. în vagonul de la urmă. În fruntea poliţiştilor, ofiţerul de poliţie. Cînd ea îşi dă seama că nu o iubea şi se gîndea doar la avansare, M. cedează definitiv. Recunoaşte. Ea îl omorîse pe unchiul ei Anatole invitîndu-l să ia împreună masa la cel mai prost restaurant din Arcachon.

— Şi era adevărat? întrebă şoferul, acţionînd inconştient asupra farurilor de avarie.

— Nu, sigur că nu! Era incapabilă să omoare pînă şi o muscă, numai disperarea o făcu să declare aşa ceva...

— Aşa, va să zică!

— Ajunge la judecată, continuă Jenny, iar judecătorul o condamnă la o operaţie de chirurgie inestetică, care urma să-i dea treizeci de ani în plus, cu interdicţia de a purta ochelari negri. M., transformată în bătrînă, trebui să se apuce de cerşit, pentru a putea supravieţui. Un an mai tîrziu, muri de mizerie şi supărări.

Şoferul opri brusc maşina în faţa casei FM şi se întoarse, furios.

— Nu, nu se poate! Nu vreau o poveste care se termină prost! Asta o să mă indispună toată noaptea şi o să fac un accident! Vreau o poveste care să se termine cu bine, mă înţelegeţi? Care se termină cu bine!

Jenny era de acord. De altfel, şi ea prefera asta. Îşi reluă povestirea, în timp ce taxiul demară din nou:

— Din fericire, spuse Jenny, unchiul Anatole nu era cu adevărat mort, era o glumă pe care o făcea anual familiei lui. Hotărîrea judecătorească este casată şi M. redeveni la fel de frumoasă ca mai înainte, chiar mai frumoasă, deoarece evenimentele o maturizaseră. Ieşind din închisoare, dă peste tînărul cu maşina, care o aşteptase continuu, dormind în faţa închisorii, convins de nevinovăţia ei. O ia cu el şi o conduce într-un castel aurit, pe malul Loirei — deoarece era fiul unui rege — şi trăiră fericiţi, pînă la adînci bătrîneţi, avînd o sumedenie de copii.

— O, ce frumos ! murmură șoferul, strivindu-și o lacrimă.

Se opri în partea de jos a bulevardului Foch și refuză să ia banii pentru cursă. Era gratuit, povestea îl emoționase prea tare.

— Nu cum mi s-a întîmplat după-amiază, spuse el, cînd mi s-a povestit o chestie idioată, nici nu vă puteți închipui ! Ceva despre Egipt, nu am înțeles nici un singur cuvînt. Și ce nesuferit era individul, nu vă închipuiți !

— Există astfel de zile, în care nimic nu merge cum trebuie, spuse Jenny șoferului ca să-l reconforteze. Uitați-l.

— De acord, spuse el, să-l uităm. Și, pe curînd poate? Mi-ar plăcea să aflu continuarea povestirii dumneavoastră...

Ea se uită la ceas și constată că mai erau încă trei sferturi de oră înaintea deschiderii Magistralei Perif. Îi propuse să urce și să coboare încet pe bulevardul Foch, de la Étoile la poarta Dauphine, ca să-i poată povesti continuarea. El acceptă bucuros. Jenny era frumoasă și povestea atît de bine !

Cadrul 17

ÎN ACEEAȘI ZI, LA ÎNCEPUTUL SERII

Curtea Miracolelor, situată unde se aflase pe vremuri spînzurătoarea de la Montfaucon, la două sute de metri de Buttes-Chaumont, semăna cu tîrgul de vechituri, doar că era mai mare și mai murdară. Locuitorii ei, de-a' dreptul ieșiți dintr-un roman de Hugo, erau în majoritatea lor marginalizați, fără nici o lăscaie, intelectuali răzvrătiți contra culturii și muzicanți ambulanți. Diversele intrări erau sever păzite de jucători de zaruri iar forțele ordinii publice aveau grijă să nu pună piciorul pe acolo, de cînd un inspector în civil, prea curios, fusese transformat într-un roman de Dickens, format de buzunar. Colegii lui au donat romanul bibliotecii poliției și de atunci evitau cu grijă sectorul.

— Crezi că nu riscăm nimic ? întrebă Sheila.

„Cîrpa-Muiată" rămăsese în pană de benzină în fața la Samaritaine și au fost nevoiți să o abandoneze. J.P.O. telefonase acasă, spre a afla noutăți, și dăduse peste pompieri, secția Incendiați Absenți. Neîndrăznind să meargă nici acasă, nici la Sheila, deciseră să ceară ajutorul Indianului, așa cum acesta le propusese, cu amabilitate.

Taxiul care îi adusese pînă acolo refuză să meargă mai departe de bulevardul Villette și mai pretinse și o povestire excepțională, dublată de o sumă considerabilă. J.P.O. luă cheltuiala asupra lui cu un cec de cinci mii de dolari, iar Sheila îi povesti despre deplasarea ciclurilor de căldură și de glaciațiune pe suprafața pămîntului în ultimii

șapte mii de ani, făcîndu-i și o mică schiță ca să-și poată calcula singur viitoarea eră glaciară. Și, ca totul să pară mai viu, a adăugat și cîteva scene de încăierări și cîteva urmăriri cu mașina.

Imediat după ce taximetristul dispăru, un copil de vreo zece ani se plantă în fața lor, întinzînd amîndouă mîinile. J.P.O. se scotoci prin buzunare după mărunțiș, dar nu dădu decît peste bancnote.

— Dolarii sînt buni ? întrebă el.

Băiatul ridică din umeri, rămînînd cu mîinile întinse.

— Cred că vrea să-i arăți palmele, bănui Sheila.

J.P.O. întinse palmele, iar băiatul le examină cu atenție.

— Aveți o foarte frumoasă linie a norocului, observă copilul, ar trebui să jucați mai des la loto. Și doamna ?

Șovăind, Sheila îi întinse mîna. Simțea plutind deasupra ei umbra profesorului Lévy. Cu vîrful degetului său murdar, băiatul urmări linia vieții și făcu o grimasă :

— Nu-i bine, nu-i bine deloc ! Va trebui să faceți o operație de chirurgie a liniilor mîinii, și asta cît de curînd, cred că va costa o groază de bani.

— Voi plăti, spuse J.P.O., atît cît va trebui.

Băiatul dădu dezaprobator din mînă. Pentru el, banii nu aveau nici un fel de valoare, exceptînd doar pe cei pentru fabrica de falsificat dolarii utilizați la umplutul saltelelor vechi.

— Am dori să-l vedem pe Indian, spuse Sheila, cel care știe să oprească ploaia și plînsul morților. Ne-a spus că locuiește pe aici. Poți să ne îndrumi ?

— Da, răspunse copilul. Dușmanii Extrapolului sînt totdeauna bineveniți la noi.

— De ce spui asta ? întrebă Sheila.

— Aici, noi știm totul ! replică puștiul. Sau nu știm nimic. Totul depinde de ziua în care ne aflăm. Astăzi este ziua cînd știm...

El le precizează faptul că „Toarnă-Întruna" era la cinci minute distanță, lîngă consulatul manuș, și le făcu semn să-l urmeze. Traversară un labirint de străduțe, de mici piețe și, zece minute mai tîrziu, erau în fața unei cafenele care devenea restaurant de lux pentru turiști în timpul

week-end-ului, rămînînd mizerabilă în celelalte zile ale săptămînii. Indianul stătea în picioare în fața barului și-și sorbea un Genet-Gentiane, cu surîsul lui de lup în colțul gurii.

— Hei ! spuse el, Om Alb Foarte Bogat și Squaw au necazuri ?

Sheila dădu din cap în semn că da. Necazuri mari. Și îi povesti despre „Cîrpa-Muiată", dispariția prietenei ei Jenny și prevestirile profesorului Lévy. J.P.O. îi povesti despre viața dublă a lui Georges, ordinele Extrapolului și proiectul lui de a înființa o rețea de spălătorii, proiect căzut baltă.

Indianul îi privi cu răceală și ajunse la concluzia că putea să-i ajute. Dar trebuia să-i dea ceva în schimb. J.P.O. mîrîi și scoase carnetul de cecuri :

— 300.000 de dolari, e suficient ?

Indianul suspină cu un aer dezgustat. Bani ! Avea mai mulți decît îi trebuiau, ce să facă cu ei ? Nu, nu avea nevoie de bani.

— Atunci, întrebă Sheila, de ce aveți nevoie ?

Patronul bistroului, un țigan bătrîn cu mustață albă, se apropie de ei :

— Carnețelul, spuse el, avem nevoie de carnețel...

Sheila ridică, surprinsă, din sprîncene. Ce carnețel ? Carnetul lui Léo, de care pomenise Jenny ? Prudentă, așteptă răspunsul.

— Ce-i cu acest carnet ? bombăni J.P.O.

— Dumneavoastră prietenă cu Jenny, spuse Indianul, adresîndu-se Sheilei. Jenny prietenă cu Léo. Iar Léo prieten cu noi !

Bătrînul cu mustață le făcu semn să ia loc și să-l asculte cu atenție. Era foarte simplu :

— A fost odată, spuse el, un bărbat cu numele de Léo Kalé, un țigan sedentarizat, care locuia în apropiere de Bon Marché. Léo avea harul. Harul absolut de a pătrunde în memoria colectivă a poporului său, cînd se concentra, stînd în baie, cu condiția ca apa să aibă 42°C. De-a lungul anilor, Léo urcase din ce în ce mai mult pe firul istoriei poporului său, luîndu-și notițe, ca să nu uite nimic. Cu cît se întorcea mai mult înapoi, cu atît era totul mai dur,

fiindcă oamenii erau tot mai nenorociți și el nu putea face nimic pentru ei, nici măcar nu putea să-i liniștească spunîndu-le că într-o zi va exista Bîlciul Tronului, tinerii vor avea motociclete, iar bătrînii, case de odihnă. Urcă în timp tot mai mult, depăși Noul și Vechiul Testament și, într-un sfîrșit, ajunse la stră-stră-bunica lui, indice : 25895629496, adică prima femeie din omenire...

Sheila se uită la J.P.O. uluită ; ea care fusese convinsă că Léo nu ieșise niciodată din apartamentul său !

— Nu, nu era Eva, continuă bătrînul, ci prima nevastă a lui Adam, o țigancă, deși unii afirmă că era manușă. Într-o zi, cei doi se certară. Ea își strînse toate lucrurile și dispăru pentru totdeauna. După aceea, Adam o întîlni pe Eva și cunoașteți urmarea. Ceea ce însă nu știți — și nu știe nimeni — este faptul că prima lui nevastă era însărcinată. Acest lucru a făcut ca lumea să fie, încă de la început, scindată în două : ramura nomadă, care nu a cunoscut păcatul originar și este deci absolvită de a munci, și ramura normală — adică dumneavoastră — care a fost condamnată să-și cîștige pîinea prin sudoarea minții, cu excepția cazurilor cînd are mijloacele să mănînce la un restaurant bun.

Sheila era uluită ! A naibii Jenny ! Cum știa să-și aleagă prietenii ! În ceea ce-l privea pe J.P.O., figura lui radia de bucurie. Aceasta era cu adevărat o super-teorie pentru colecția lui. Întrebă :

— Și carnetul ?

— Ah, da, carnetul, interveni Indianul. Ei bine, ce nu v-a spus Manolo e că nu știm unde a fost îngropată femeia și nici măcar cum se numea ea. Și toți nomazii sînt condamnați să rătăcească pe pămînt pînă cînd o s-o găsim. Poate că aceste lucruri sînt menționate în carnețelul verde al lui Léo.

— Atunci, ce facem ? întrebă J.P.O.

— Știu cine are carnetul, spuse Sheila încet. Jérémy, noul prieten pe care și l-a găsit...

— Și unde putem să-l găsim ? întrebă Indianul, ai cărui ochi începură să strălucească precum jăratecul.

— Nu știu, tot ceea ce vă pot spune e că scrie piese

de teatru, Jenny l-a întîlnit ieri la premieră, în piața Châtelet.

— Ușor de depistat, spuse Indianul, îl întrebăm pe Ouroboros, dacă nu-i prea indispus !

Își căută șarpele care era ascuns în spatele gîtului său și îi șopti cîteva cuvinte la ureche. Șarpele șuieră, iar Indianul surîse.

— Ouroboros spune că-i vorba de un anume Jérémy Jem. Și mai spune că nu trebuie să-l luăm drept carte de telefon !

Îi mai murmură iarăși șarpelui cîteva vorbe dulci la ureche și așteptă răspunsul.

— Ouroboros, spuse el, știe să prezică viitorul. Jérémy va fi prezent pe Perif, între ora zece și miezul nopții, tot acolo va fi și prietena dumneavoastră Jenny. Cred că ar trebui să-i așteptăm la ieșire.

— Dar nu putem supraveghea toate porțile Parisului în același timp ! exclamă J.P.O.

— Ba putem, ripostă Indianul. Am toți oamenii de care e nevoie.

— De acord, spuse J.P.O., cred însă că ar fi bine să mîncăm înainte, sînt mort de foame, și avem timp suficient.

Se consultară o clipă asupra locului unde să ia masa, iar Indianul îi întrebă pe Rod și Nărod, insistînd să-i invite și pe ei. Carnețelul merita chiar mai mult.

— Să mergem la „Coupole" ! propuse J.P.O. Acolo am totdeauna o masă rezervată.

Manolo, bătrînul țigan, îi îmbrățișă afectuos și le ură mult noroc.

— Dacă șoferul dumneavoastră e într-adevăr de la Extrapol, spuse acesta, nu-i prea prudent să ieșiți neînsoțiți. Le voi cere fraților Mi-Shi-Ma să vă urmărească de la distanță. Sînt indieni din tribul Kamac, veri îndepărtați, și sînt în stare să adulmece un polițist de la peste cinci sute de metri, chiar și la Roger la Frite.

Se despărțiră, iar Indianul îi conduse, printr-un nou labirint, la garajul său. De acolo își scoase bătrînul „Ford-Mustang" care, după aspect, părea să fi făcut toate campa-

niile de la Sitting Bull, şi o ajută pe Sheila să se instaleze în el. J.P.O. urcă şi el, înghesuindu-se lîngă tînăra femeie, în faţă. Pentru prima dată în viaţa lui era tentat să dea fără a cere dublu în schimb. Sheila, care înţelegea tot, îi luă mîna într-a ei, iar „Mustang"-ul o porni spre malul stîng al Senei.

Cadrul 18

ÎN ACEEAȘI ZI, LA ÎNCEPUTUL SERII

Jérémy împinse poarta parcului și se îndreptă în fugă spre bunker. Pe Bertrand îl lăsase de santinelă în fața la Jenny, iar el se duse să facă un tur la „Lutétia". Vizibil se întîmplase ceva grav: oamenii în negru de la Extrapol păzeau toate ieșirile barului, și se spunea că acolo avusese loc o crimă. Petrecuse o oră cu interogarea tuturor portăreselor din jur, fără nici un rezultat. Jenny era de negăsit ! Descurajat, hotărî să se întoarcă la bunker, în speranța că va găsi vreun mesaj.

Urcă scările, patru cîte patru, și dădu fuga în salon ca să asculte automatul telefonic. Avea un mesaj de la fratele lui, total neclar, un mesaj de la Bertrand Borowitch, care-l informa că era pe o pistă ce-l îndrepta spre Arcachon, și mesajul de la Jenny, pe care-l întoarse pe toate fețele. Oare ce vroia să spună ? Îi dădea întîlnire pentru mîine, în același loc ca ieri, în piața Châtelet ? Se uită la ceas și se hotărî să plece cu *side-car*-ul lui, ca să nu întîrzie.

În salon, ordinatorul era în funcțiune, și un beculeț roșu lumina slab încăperea. Arthur mai are încă anumite stări sufletești, își spuse Jérémy. Se apropie și constată că mașina clipea lent, ca și cînd ar fi fost gata să se stingă. Literele verzi începeau să se șteargă de pe ecran, iar el citi fraza lui Arthur :

— Eu, sub-imprimanta Arthur, declar prin prezenta că vreau să mă pierd în neantul informatic, lumea umană

fiind mult prea inumană pentru un Mac ultra-sensibil. Renunț la drepturile mele prevăzute în bonul de garanție și Vldv !', nt'àèdc, "ueklfd ! !fd, ks Ivoe, n' wîc'" n !

Jérémy comută sono-textul și se aplecă spre aparat :

— Arthur, Arthur, mă auzi ?

Mașina rămase mută.

— Arthur, ce s-a întîmplat ?

Bătu repede pe tastatură o deschidere cu dama, varianta Benoni, una dintre preferințele lui Arthur, dar acesta continua să rămînă de gheață. Se părea că plecase definitiv ! Arthur și-a dat sufletul pe care și-l dorise atît de mult. Stinse ordinatorul și-l acoperi cu o husă neagră, în semn de doliu, apoi îl debranșă definitiv. Se hotărî să-l îngroape în fundul grădinii, lîngă Turnul de Fildeș. În ciuda trădării lui, îi datora asta. Îl sună pe N'Gom ca să-i comande un Scotch-Fitzgerald și constată, nu fără surpriză, că filipinezul nu răspundea.

— Toți dispar în același timp ! murmură Jérémy.

Ieși în parc și se îndreptă spre ghereta portăresei, unde descoperi, fără să greșească, afișul agățat pe care scria „Portăreasa a șters-o pe scară". Dacă nu mai este absolut nimeni, își spuse Jérémy cu logica lui obișnuită, înseamnă că bulevardul trebuie să fie plin de lume. Se întoarse la bunker și-și luă binoclul special cu care putea să vadă prin pereți și să citească gîndurile oamenilor. Peste tot locul, numai polițiști, în autobuze, pe stradă, în copaci, toți cu gînduri negre. Jérémy evaluă posibilitățile de a scăpa din dispozitiv și făcu o grimasă. Șansele lui erau minime. Se duse în salonul de muzică, scoase *Romanța Ne-Iubitului* de Ferré și puse discul la pick-up. Reglă sonorul la maximum, apoi orientă imensele boxe din parc în direcția polițiștilor. Polițiștii de la Extrapol, era lucru știut, aveau oroare de poezie, care pur și simplu îi înnebunea. Cele două boxe de o sută cincizeci de wați umplură brusc tot cartierul La Muette cu versurile despre pîraiele albe din Canaan.

Jérémy se strecură pe bulevard, în mijlocul polițiștilor care se tăvăleau pe jos, astupîndu-și urechile. Profitînd de confuzia generală, putu să facă vreo sută de metri fără să fie observat, după care dădu colțul pe strada

Raffet. Imediat sosi autobuzul și el îi făcu semn să oprească. Era un vechi AZ cu gazogen și bot plat iar taxatorul îl ajută să urce pe platforma exterioară.

— La Châtelet ! spuse Jérémy.

Taxatorul îi atrase atenția că, mai întîi, ei nu sînt un taxi, și apoi, că ceilalți călători nu doreau să meargă în acea direcție.

— Bine, dar eu am o întîlnire urgentă acolo, pledă Jérémy, este vorba de o chestiune de dragoste sau moarte!

— Ce-mi dați în schimb ? întrebă taxatorul.

Jérémy își scoase de la mînă ceasul, care era în același timp radio, TV, șah, agendă electronică, lanternă și deschizător de conserve. Taxatorul și-l puse la mînă, constată că i se potrivește și acceptă. Afacerea fiind încheiată, îi dădu jos pe toți cei care nu aveau vreo întîlnire la Châtelet și bătu în geamul care-l separa de șofer, indicîndu-i noul traseu.

— O putem lua pe la Concorde, spuse acesta, sau pe la Invalides, dacă e prea mare circulație pe cheiuri.

Jérémy optă pentru cheiuri, variantă care i se părea mai rapidă. Îi mai rămăseseră doar trei minute ca să ajungă în fața la „Thèatre de la Ville", înainte de ora douăzeci și cincizeci și șase de minute. Taxatorul îl asigură că vor ajunge la timp. Colegul său se pregătise îndelung pentru a ajunge pilot de Formula 1. Ratase la mustață, iar acum se pregătea zi de zi ca să treacă proba din septembrie. Claxonînd strident, vechiul AZ mătura totul în calea lui, pornind pe pista expres malul drept. Zece minute mai tîrziu, îl depunea pe Jérémy în piața Châtelet și, cu un scîrțîit de frîne, plecă în sens invers.

Jérémy traversă piața și se uită la afișele teatrului. Piesa lui dispăruse. La teatru era *relâche*. Încercă să-și aducă aminte. Nu la premieră asistase el, împreună cu Jenny ? Nu fuseseră acolo aseară ? Nu mai știa exact.

Se întoarse mirat, piața era complet goală. Nici o mașină. Nici țipenie. Traversă piața din nou și se așeză pe o bancă. Își încrucișă picioarele și începu să o aștepte pe Jenny, urmărind pendula. Trecu o jumătate de oră, apoi încă una. În mod sigur, Jenny nu va veni ! Un taxi opri în dreptul său și geamul se lăsă. Tresări, deoarece nu-l

auzise apropiindu-se. Era un „Mercedes 220 D" tip 1971, un model lung, foarte rar, în care încăpeau pînă la șapte pasageri, grație strapontinelor : cam ca la Albă ca Zăpada și cei șapte pitici.

— Aveți cumva nevoie de un șofer, prințe ? întrebă o voce din umbră.

Jérémy dădu afirmativ din cap și urcă în mașină. Bineînțeles că avea nevoie de un șofer, avea nevoie de încurajare, avea nevoie să-și schimbe gîndurile, avea nevoie de orice !

Taxiul demară și se înscrise pe direcția străzii Saint-Jacques. Prin oglinda retrovizoare, șoferul nu-l scăpa din priviri pe Jérémy.

— Nu vă simțiți bine ? întrebă el. S-ar zice că sînteți cam întors pe dos.

— Da ? răspunse Jérémy într-o doară. Și ce înseamnă dos ? Fața feței ?

— Cîndva, demult, spuse șoferul, am cunoscut pe cineva, un prieten. Era fotograf prin restaurante, din aceia care vă fac portretul în cinci minute cu partenera de la masă, se descurca destul de bine, era pe punctul ca, din economii, să-și cumpere o „Vespa", cînd într-o zi, din cauza unei iubiri neîmpărtășite, începu să facă totul pe dos. Începu să fotografieze pe dos, apoi să meargă cu spatele, să citească pe dos, să surîdă pe dos, era oribil ! Tot trăind așa pe dos, începu să întinerească, zilele, anii treceau în sens invers și nu se mai opreau. Cînd ajunse la vîrsta de cinci ani și jumătate, se hotărî să fugă, să părăsească acest loc cît mai era timp, înainte de a se întoarce în pîntecele mamei sale, acest lucru provocîndu-i o teamă cumplită. Își făcu bagajele, se ascunse într-un grup care pleca într-o tabără de vacanță, din Gara de Nord. De atunci, o bună bucată de timp nu s-a mai auzit nimic despre el, și apoi, într-o zi, era primăvară, am primit o carte poștală din Anvers, datată 888. Și nici nu bănuiți ce scria...

— Spune-mi, te rog, îl întrerupse Jérémy, acum dumneata spui povești, ce-i cu povestea asta ?

Taximetristul suspină :

— Vedeți, spuse el, atunci cînd ești întors pe dos, totul

începe să meargă pe dos ! Ei bine, unde doriţi să vă las ? La poarta Orléans sau la poarta d'Italie ?

— De ce ? Am eu mutra unui individ care doreşte să dea o raită pe Magistrala Periferică ?

— Absolut.

— Şi ce pot să caut eu acolo ?

Celălalt îl privi în oglinda retrovizoare cu coada ochiului. La gîndul că o va revedea pe Jenny, chiar şi numai în vis, Jérémy se transformase. Ochii îi scînteiau de surescitare.

— S-ar spune, făcu şoferul, s-ar spune...

Opri taxiul în dreptul porţii Orléans şi se întoarse spre el :

— Am ajuns. Aş merge cu dumneavoastră, dar nu mi-am terminat ziua de lucru. În plus, nu ştiu încă ce mi-aş dori. Cu altă ocazie, cu plăcere şi... dorinţe plăcute!

— Mulţumesc, spuse Jérémy.

Îi întinse o bancnotă de o sută de franci, îi făcu semn să păstreze restul, după care, alergă ca un nebun spre intrarea în Perif.

Cadrul 19

ÎN ACEEAȘI ZI, SEARA

Jenny se apropie de ghișeul porții Dauphine. De pe Periferică se auzea o rumoare surdă, iar ea începu să tremure ușor, ținîndu-și strîns în mînă dorința înscrisă pe o bucată de hîrtie. Casiera înregistră dorința și-i dădu un fel de bilă de cristal, prevăzută cu un șiret, pe care și-o puse la gît. Apoi îi dădu tichetul de intrare în schimbul tuturor amintirilor ei. Bucuroasă, fără a ști sigur de ce, urmări săgețile unui straniu labirint și ieși în Marele Vestiar, unde o tînără îi ceru să-i spună numărul de la pantofi.

— 37, spuse Jenny, dar de obicei îmi cumpăr pantofi ceva mai mari.

Fata de la vestiar îi dădu patinele și îi ceru să fie atentă :

— Dincolo de ușa asta, explică ea, intrați într-un nou spațiu-timp, o pistă în formă de buclă, lungă de treizeci și trei de kilometri, acoperită cu un strat de bachelită. Atunci cînd veți trece dincolo de ușă, veți uita întreaga dumneavoastră viață anterioară, vă veți găsi într-un pliu temporal conținînd o parte prezent, o parte viitor și a treia parte, ceva ce nu vă pot spune, e un secret de fabricație. Veți începe să vă învîrtiți, și înainte de a parcurge cel puțin trei bucle complete, dorința vi se va îndeplini.

Jenny își privi dorința atîrnată la gît. Strălucea puternic. Mulțumi tinerei și se îndreptă spre poartă. Pe

pistă, oamenii alunecau cu o viteză ameţitoare, iar ea se întrebă cum se va putea insera în acest curent fără a se ciocni de oameni. Ezită cîteva secunde, apoi îşi făcu vînt.

În jurul ei, lumea aluneca într-o mişcare regulată, patinatori liniştiţi, plimbăreţi sau visători, de toate vîrstele, îmbrăcaţi în tot felul de costume, de parcă fiecare ar fi ieşit dintr-o povestire de taxi. Unii dintre ei dansau doi cîte doi, alţii dansau pe melodia unui vals vienez, totul părea suav, fluid, vaporos. Pe Jenny o cuprinse o toropeală ciudată. Totul era atît de calm ! Oamenii păreau fericiţi şi, cu toate astea, ea resimţea un fel de opresiune, ca o ameninţare latentă. Trecu de poarta Asnières, foarte atentă la decor. Pe marginea pistei se găsea un număr mare de manejuri, reperă un Rîu Fermecat, cu bărci vopsite în alb, apoi văzu un Pescuit Miraculos, în care cu o undiţă se puteau pescui raţe aurii. Trecu apoi pe lîngă nişte maşinuţe de copii, plutind uşoară ca un fulg, cu mîinile la spate, ca o patinatoare experimentată. Se înscrise pe banda din stînga şi se avîntă mai mult. Porţile Parisului începură să defileze pe lîngă ea cu o viteză ameţitoare. Să fiu atentă, îşi spuse ea rîzînd, să nu mă prindă radarul. În dreptul porţii d'Italie depăşi un tînăr cu picioarele foarte lungi care se avîntă imediat pe urma ei, pînă la poarta Vanves, cînd o ajunse :

— Oare nu ne-am mai văzut undeva ? întrebă el.

Ea îl privi radioasă. Nu-şi mai aducea aminte. Dar, de ce nu ?

— Poate într-o viaţă anterioară ? spuse ea.

— Sau într-o viaţă viitoare ? propuse el.

Ea îl lăsă pe el să aleagă, deoarece nu asta era important. El o întrebă ce este important, iar ea îi spuse că important e să continue să se învîrtească împreună, aşa, pe Magistrala Periferică, într-o frumoasă seară de vară.

— Am reperat, spuse tînărul, undeva prin apropierea porţii Lilas, un bar roz, vrei să mergem acolo ?

Ea încuviinţă şi-l luă de mînă. Era o idee bună.

— Pe mine mă cheamă Jérémy, spuse Jérémy.

— Pe mine, Jenny, spuse Jenny. Vrei să facem cursa împreună ?

El se avîntă, iar ea îl urmă îndeaproape, fericită cum nu mai fusese niciodată. La trei metri în față, dorința ei strălucea asemeni unei stele căzătoare.

Cadrul întîi

ÎN ACEEAȘI SEARĂ

El simți un enorm „bang" și totul explodă în creierul său. Întîlnirea de la „Alma" cu regizorul, ploaia care făcea Periferica alunecoasă ca o hîrtie glasată, tînăra în Nash Metropolitan care patina undeva în fața lui. Cu el.

De o jumătate de oră, nu-și luaseră privirile unul de la altul, utilizînd pentru asta retrovizoarele montate pe marginea pistei și punînd, în fiecare privire, greutatea întregii lor vieți, ca și cînd ar fi trebuit să recupereze anii pierduți.

Și dacă aceasta era dragoste la prima vedere, își spuse el, un Big-Bang care îți răscolește inima și totul renaște deodată ? Sau, pur și simplu, se naște !

O urmase pe femeia vieții sale, bară lîngă bară, ochi în ochi, la început foarte încet, apoi din ce în ce mai repede, pe măsură ce traficul se rărea spre poarta Vanves. Își amintea foarte bine, la un anumit moment începu să zboare. Repede. Prea repede. Apoi a fost filmul acela care defila prin fața ochilor lui, ca un vis în mare viteză. Viața mea, își spuse Jérémy, mi-am trăit viața, e un lucru bine știut. Ceva îi spunea totuși că nu era chiar așa. Nu era viața lui. Era o altă viață, paralelă sau poate viitoare.

Atunci înseamnă că am visat, murmură în sinea lui. Ce vis ciudat ! Încercă să-și miște capul, dar nu reuși decît să-și întoarcă încet privirea. La dreapta lui, șoferul unei vechi „Hispano-Suiza" deschisese portbagajul, probabil ca să caute un stingător, în timp ce pe bancheta

din spate, așezat comod, un bărbat, a cărui față i se părea familiară, îl privea fix pe deasupra ziarului. În stînga lui, un mini-„Austin" se lovise de șina din mijloc, iar el distinse destul de vag o femeie tînără roșcată care își desfăcea centura de siguranță. Poliția venise deja, iar el recunoscu fără prea mare surpriză pe un căpitan de jandarmi care semăna în mod straniu cu Marcel Proust și făcea gesturi largi către persoanele din spatele lui, urlînd ordine, dar neauzindu-se nici măcar un singur sunet.

Nu-i decît un simplu accident, își spuse Jérémy, o urmăream de prea aproape și poate că am aținit puțin, asta-i tot. Încercă să reconstituie istoria visului său, asemenea pieselor unui *puzzle*, dar efortul era prea mare. Și nu-și putea lua gîndul de la tînăra din „Nash".

— Unde-o fi, oare unde o fi ? murmură el neliniștit, încercînd să se degajeze. De-abia am întîlnit-o, nu trebuie s-o pierd.

Sirena unei ambulanțe — sau poate a pompierilor — îl împiedică să se scufunde total în întuneric. Se simți ridicat pe brațe și așezat pe o targă. Cîteva picături de ploaie îi căzură pe față și un bărbat în halat alb se aplecă asupra lui, protejîndu-l, pentru moment, de ploaie.

— Uite, Indianul ! putu el să articuleze, nu puteți face ceva în legătură cu ploaia asta afurisită ? Este foarte periculoasă !

Bărbatul nu răspunse. Cu gesturi repezi și precise, pregătea o seringă. Jérémy sesiză o prezență lîngă el. Se răsuci cîțiva centimetri și o recunoscu pe tînăra femeie, întinsă pe altă targă. Era frumoasă, bluza ei roșie venea în contrast cu paloarea feței, albă și roșie, ca un Carpaccio, își spuse, reținîndu-și lacrimile.

Tînăra deschise ochii și murmură cîteva cuvinte de neînțeles.

— Tu ești ? întrebă el.

— Da, eu sînt. Mă numesc Jenny.

— Știu. Eu sînt Jérémy.

— Știu.

Tăcură o clipă ca să se poată privi mai bine și pentru a-și regăsi puterea.

— Sînt dezolat din cauza acestui accident, spuse

Jérémy, eram mult prea aproape, atît de aproape încît am avut impresia că te pot atinge. Fără îndoială, asta doream. Eram în altă parte, cu tine.

— Şi eu, spuse Jenny, eram cu totul în altă parte, o poveste ciudată, dar nu e vina ta, am derapat, toată povestea a derapat, am dat greşit cu zarurile...

— Jenny...

— Da ?

— Ce ai visat, de fapt ?

— Te-am visat pe tine. Erai scriitor sau poate poet, nu ştiu sigur, mă căutai pretutindeni, iar eu te căutam pe tine, prin tot Parisul, toţi ne căutau pe noi, poliţiştii, Necuratul, taxiurile, destinul, totul era plin de maşini vechi, ca atunci cînd eram mică...

— Şi apoi ?

— Lume multă, un carneţel verde, era ca un joc de biliard pe care ne rostogoleam, da, eram nişte bile multicolore care ne ciocneam, revenind în joc, neîncetat...

— Jenny ? Şi eu am visat acelaşi lucru, aceeaşi poveste... Cred că am trăit-o împreună, în aceleaşi locuri, cu aceiaşi oameni, asta nu poate fi un vis, s-a petrecut ceva nebunesc, ceva între noi doi...

— Acelaşi vis ? Eşti sigur ?

— Da...

— Povesteşte !

— Aveam, spuse Jérémy, un *side-car* amfibie, locuiam într-un bunker, lîngă La Muette, aveam un frate geaman, un valet filipinez şi pe doamna Clovis, care vegheau asupra mea. Oamenii comunicau prin intermediul automatelor telefonice şi eram nevoiţi să spunem tot felul de poveşti taximetriştilor...

— Se pare că-i acelaşi vis, spuse Jenny cu dificultate, am avut acelaşi vis, în acelaşi timp, ce crezi că înseamnă asta ?

Jérémy tăcu. Nu ştia. Îi era frică de adevăr. Să mori, să mori în doi ! Oare revăzuseră tot filmul vieţii pe care ar fi putut-o petrece împreună, ţinîndu-se de mînă, ca în clipa asta ? Ambulanţa se avîntă pe Magistrala Periferică, dînd totul la o parte în drumul ei.

Poarta Saint-Cloud. Poarta Dauphine. Se auzeau frîn-

turi de conversație, infirmierul asiatic cerea prin radiotelefon legătura cu spitalul, se organizau pentru ei și, totuși, fără ei.

— Jenny ?

— Da.

— Era ciudat, acolo ?

— Nu, nu chiar, se prefăcea doar a fi ciudat.

— Jenny ?

— Da ?

— Trebuie să știu ! A fost un vis sau a fost realitate ? Care este adevărata mea viață ? Cea care ar fi putut să înceapă alături de tine, sau cea care sfîrșește fără tine ?

Jenny tăcu din nou. Cine putea să știe ? Și apoi, ce importanță mai avea acum ? Ce se mai putea schimba ? Simțea că nu va mai putea vorbi, nici măcar în șoaptă, viața ei își lua zborul spre alte peisaje, alte epoci sau alte lumi.

Ajuns și el la capătul puterilor, Jérémy insistă :

— Jenny, a fost un vis sau a fost realitate ?

Într-o ultimă sforțare, ea aruncă cu banul, în minte : cap sau pajură ? Cap. Vis.

— Realitate, Jérémy. Totul a fost realitate. S-a întîmplat între noi doi, foarte tîrziu, dar s-a întîmplat.

— Atunci, înseamnă că te iubesc. Big-Bang, Jenny !

— Big-Bang, Jérémy !

Se aplecară foarte tare și se sărutară din vîrful buzelor. Apoi adormiră, așa cum numai copiii știu să adoarmă cînd a doua zi se anunță într-adevăr încărcată.

Editor : VALENTIN NICOLAU
Redactor : ELENA MURGU
Tehnoredactor : DAN RĂDULESCU
Apărut 1993. București
Coli tipar : 9. Format : 16/54 x 84
Tiparul executat sub comanda nr. 14012
S.C. „GRAFICA PRAHOVEANĂ" S.A. PLOIEȘTI

EDITURA NEMIRA

COLECȚIA BABEL

8

Un roman spiritual, spumos, tandru și grav, într-o lume ce posedă logica ei proprie, aflată de cealaltă parte a oglinzii. Dacă aveți o mașină aiurită, dacă ați încercat să scrieți un eseu despre raporturile secrete dintre cuvinte, mituri și matematici, iar calculatorul dumneavoastră se numește Arthur și își caută cu disperare sufletul, vă veți îndrăgosti de personajele lui Gilles Schlesser.

In bunker, totul mergea de-a-ndoaselea. N'gom făcea ostentativ pe bosumflatul, frigiderul refuza să confecționeze cuburi de gheață, iar Arthur rămînea surd la toate solicitările lui. Jeremy încercase să-l tenteze propunîndu-i o partidă de șah, dar ordinatorul continua să tacă de parcă s-ar fi retras într-o sectă din Alabama.

NEMIRA
'93

ISBN 973-9144-55-1

PRET 298 + 2 T.L. = 300 LEI